

Giới thiệu Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi

Thể loại: Xuyên không, nữ cường, cực sủng

Nhân vật chính: Lam U Niệm x Phong Dục Hiên

Trợ diễn: Từ Vương gia Phong Hạ Kỳ (thích thăm U Niệm) x Công chúa Nguyệt Bạch Liên (yêu U Niệm), Thái tử Hoa quốc Hoa Hưu Nghi (yêu đơn phương U Niệm)

Cặp đôi: Kinh Vô An x Vũ Lưu Ly, Lam Kiến Quân; Lam Mặc Huyền x Hoa Mộc Khuynh,...

Editor: Bộ Yến Tử - Diễn Đàn

Độ dài: 287 chương

Hắn là vị vương gia nổi tiếng khắp thiên hạ vì đôi mắt màu tím và sự lãnh khốc, thích giết chóc của mình.

Nàng là vị quận chúa đã bị hủy dung, sống trong bần hàn từ nhỏ, bởi vì cái chết của mẫu thân mà bị chính phụ thân của mình oán hận.

Nhưng tất cả chỉ là bề ngoài, bởi hắn chính là người có đôi mắt đẹp nhất, bối cảnh cường đại, thực lực lợi hại nhất. Còn nàng có một gương mặt tuyệt sắc, bối cảnh vững chắc lại tinh thông y thuật.

Cô là Lam U Niệm, người cầm quyền Lam gia ở thế kỷ hai mươi mốt, nhưng bị người tin nhiệm nhất phản bội, sát hại. Khi rơi xuống vách núi thì trùng sinh, cô biến thành nàng, Lam U Niệm của phủ Tướng quân.

Kiếp này của Lam U Niệm, tâm ngội lạnh, ẩn núp dưới dung mạo như thiên tiên là trái tim chồng chất vết thương.

Hắn lãnh khốc vô tình nhưng khi gặp được nàng lạnh băng, ai sùng ái ai đến tận cùng? Ai sẽ vì ai nỡ rộ nét mặt tươi cười?

Trích thứ nhất:

"Minh Vương, đến tột cùng thì ngươi muốn thế nào?" Nữ tử khuynh quốc khuynh thành nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

"Làm Vương phi duy nhất của ta." Nam tử với gương mặt lạnh lùng nhưng vành tai lại đỏ lên, kiên định trả lời.

"Ta từ chối!" Nữ tử không thèm quay đầu lại cự tuyệt người khiến Minh Vương sợ hãi.

Nam tử túm lấy nữ tử phía trước đang muốn rời đi, đặt dưới thân, kiêu ngạo nói: "Nàng là của ta!"

Trích thứ hai:

Nữ tử vươn bàn tay đầy máu tươi nhìn nam tử trước mặt nói: "Tay ta đầy máu tươi, lòng dạ rắn rết."

Nam tử lấy ra chiếc khăn tay trắng nõn ti mi lau sạch tay cho nữ tử, nghiêm túc trả lời: "Chỉ cần là nàng, ta đều thích, cho dù là ma, ta cũng nguyện cùng nàng xuống địa ngục!"

Nữ tử thân nhiên cười, hôn lên mắt hắn nhu tình ngấm lấy mỗi móng của nam tử.

Trích thứ ba:

Hộ vệ thứ nhất: "Vương gia, Vương phi ở hoàng cung dùng cơm cùng Hoàng thượng."

Giọng mỡ nam đầy sùng ái, nói: "Ta đi đón Vương phi."

Hộ vệ thứ hai: "Vương gia, Công chúa Nguyệt quốc đang tỏ lộ với Vương phi."

Sắc mặt mỡ nam như thường: "Đề Hoàng đế Nguyệt quốc bọn họ kén Phò mã cho Công chúa."

Hộ vệ thứ ba: "Vương gia, tiểu thiếu gia lại bắt cóc Vương phi."

Đột nhiên sắc mặt mỡ nam đen lại, hộ vệ chỉ cảm thấy có một con gió thổi qua, Vương gia đâu rồi?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Biến mất

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Bộ Yến Tử

Dưới bầu trời xanh thẳm, một khu biệt thự chiếm diện tích rất lớn, bốn phía đều là bãi cỏ được cắt sửa bằng phẳng, vườn hoa với trăm hoa đua nở, có chiếc xe hơi sang trọng phiên

bản giới hạn đồ cách đó không xa, đây là nơi ở của Lam U Niệm, người đứng đầu hiện giờ của gia tộc đệ nhất hắc đạo Lam gia.

Lam gia gia chủ đương thời Lam U Niệm, chỉ mới mười sáu tuổi, với thủ đoạn tàn nhẫn cùng mưu lược hơn người đã tiếp nhận gia tộc đệ nhất hắc đạo ở Trung Quốc từ tay cha cô, trở thành gia chủ trẻ tuổi nhất ở Lam gia từ khi sáng lập đến nay.

Năm thứ nhất Lam U Niệm nhậm chức, mặc dù hết sức vất vả nhưng sau lưng cô lúc nào cũng có cha yên lặng đốc thúc, mặc dù Lam U Niệm là con gái, nhưng áp lực từ các thế lực khắp nơi cũng không quá lớn.

Nhưng mà sau một năm Lam U Niệm tiếp nhận gia tộc, cha cô nhậm chức đương gia gia tộc hắc đạo thì vô tình bị mất mạng, sau khi tin tức cha cô qua đời không vãn thân bị lộ ra ngoài đã khiến toàn bộ giới hắc đạo kinh động, tất cả mọi người đều nghĩ rằng xem ra Lam gia sẽ có nguy cơ bị chia cắt. Nhưng không ai nghĩ tới, trong khi chịu nhiều đả kích từ hắc đạo lẫn bạch đạo, Lam U Niệm đã dựa vào bờ vai suy yếu của cô nâng cả gia tộc lên.

Người khiêu khích, giết! Người có tâm tư bất chính, giết! Người cố ý gây chuyện, giết! Người bất trung, giết! Người không phục, giết!

Lam U Niệm vừa nhậm chức đương gia Lam gia, vèn vèn trong vòng một năm không chỉ giữ vững được địa vị đệ nhất hắc đạo của Lam gia, còn nghĩ cách đẩy Lam gia lên một đỉnh cao mới! Bởi vì thủ đoạn tàn nhẫn và thái độ tuyệt tình của mình, từ đó về sau khiến tất cả mọi người đều nhớ kỹ cái tên - - Lam U Niệm!

Tất cả mọi người đều biết rõ, đừng tưởng người con gái này tướng mạo xinh đẹp sẽ dễ lừa, nếu như người dám chọc, thì người phải chuẩn bị tốt công tác tới địa ngục!

Mọi người trong hắc đạo và bạch đạo gọi Lam U Niệm là Mạn Châu Sa Hoa(1), một đóa hoa kiều diễm nở rộ trong địa ngục, mặc dù xinh đẹp lại không có người dám hái. Lúc Lam U Niệm nghe được danh hiệu này cô chỉ khẽ mỉm cười, Lam U Niệm cô phồn thịnh sáng lạn lại cô đơn lạnh lẽo, toát ra sự bi thương khôn xiết.

[B.Y.Từ: (1) - Hoa Bì Ngạn (Tên khoa học: Lycoris radiata). Hoa Bì Ngạn có 3 màu chính: Trắng, đỏ và vàng. Bì Ngạn màu trắng gọi là Mạn Đà La Hoa (mandarava), Bì Ngạn màu đỏ gọi là Mạn Châu Sa Hoa (Manjusaka).]

Mạn Châu Sa Hoa:

Mạn Đà La Hoa:

Nhưng lúc Lam U Niệm hai mươi tuổi, lại truyền ra tin tức cô yêu đương, tin tức này không khác gì sấm dậy đất bằng, khiến tất cả mọi người kinh ngạc. Bề ngoài Lam U Niệm hết sức xinh đẹp, thuộc về hàng ngũ mỹ nhân rắn rết, nhưng bởi vì trong tay Lam U Niệm có quyền thế, người theo đuổi có thể nói là nối liền không dứt, nhưng không có một ai có thể có được sự ưu ái của cô.

Về sau mọi người mới biết được, bạn trai Lam U Niệm là đại thiếu gia Phong gia - - Phong Đình. Phong Đình cũng là một người không ai xa lạ gì, dù sao tài lực Phong gia cũng đứng Top mười ở Trung Quốc, đại thiếu gia Phong gia lại là người dịu dàng như ngọc, quân tử khiêm tốn nhún nhường, về sau Lam gia nhất định sẽ rơi vào tay Phong Đình.

Không ít người không ngừng đồn thổi, dù sao thế lực và khí chất của Lam U Niệm và Phong Đình chênh lệch quá nhiều. Một người là người đứng đầu hắc đạo lãnh khốc thị huyết, một người là trùm kinh doanh với tác phong chính nghĩa, giống như một người thuộc về hắc đạo, một người thuộc về bạch đạo, rất nhiều người đều đang chờ xem trò cười của hai người. Cho dù người khác chỉ trích như thế nào, tình cảm giữa Lam U Niệm và Phong Đình trước sau như một, không có truyền ra tin đồn gì không tốt, trôi qua bốn năm.

Lam U Niệm mở cửa chiếc xe thể thao màu đỏ của mình, thân xe giống như sao chổi xẹt qua. Cô mở cửa xe, khoe miệng cong lên nở nụ cười từ đáy lòng, cô mặc một chiếc váy màu đỏ, trễ vai, xương quai xanh tinh tế lộ ra hết thấy, tay áo dài, ôm sát người, làn váy thật dài theo bước chân Lam U Niệm đi đi lại lại lộ ra đôi chân dài trắng nõn, cô không cần ông ẹo làm dáng, chỉ cần cô đứng đó, lợi dụng vẻ đẹp của mình làm cho rung động lòng người, đẹp câu hồn. Hôm nay là sinh nhật hai mươi ba tuổi của Lam U Niệm, ở trong biệt thự đợi chờ cô, chúc mừng sinh nhật cho cô chính là những người bạn thân nhất, bọn họ là ánh sáng trong trái tim u tối của Lam U Niệm, khiến cõi lòng vắng vẻ khô khốc của cô trở nên ấm áp.

Bởi vì hôm nay thân nhân bạn bè muốn chúc mừng sinh nhật cô, cho nên Lam U Niệm từ chối tất cả tiệc sinh nhật, chỉ muốn sum vầy với những người thân thiết, người khác đều nói

Lam U Niệm là người máu lạnh tàn nhẫn, nhưng không biết đó chẳng qua là đối xử với kẻ địch, còn đối với những người trong lòng, Lam U Niệm đều tận lực bảo vệ họ.

"U Niệm, trở về rồi sao? Sinh nhật vui vẻ!" Một người phụ nữ mặc chiếc váy được cắt may vừa vặn cao quý ưu nhã, đó là mẹ của Lam U Niệm, cho tới nay mẹ đều là người thương yêu che chở cô. Trong mắt Lam U Niệm toát lên sự vui vẻ giống như một cô gái nhỏ, đáng vẻ đó chỉ ở trước mặt mẹ mình mới có.

"Em gái, sinh nhật vui vẻ!" Một cô gái mặc lễ phục hồng phấn khiến bản thân cô ta trở nên mảnh mai tốt đẹp, đây là chị gái ruột của Lam U Niệm, Lam U Niệm luôn bảo vệ cô ta rất tốt, đối với người chị gái mảnh mai hơn mình, lúc nào Lam U Niệm cũng rất yêu mến.

"U Niệm, sinh nhật vui vẻ!" Một người đàn ông mặc âu phục màu đen càng làm cho hắn ta cao hơn, mặt mày sáng sủa, ánh mắt hiền hòa, tướng mạo tao nhã, làm cho người ta liếc mắt nhìn đều phải đui mù, đây là bạn trai Lam U Niệm, Phong Đình.

Thực ra Lam U Niệm cũng không biết mình yêu hay không yêu Phong Đình, đối với người con gái lạnh lùng như Lam U Niệm mà nói, muốn cho cô hiểu được tình yêu rất khó, nhưng bởi vì Phong Đình đối tốt với cô nên khiến Lam U Niệm cảm động, cho nên đồng ý để Phong Đình theo đuổi, trở thành người yêu. Bọn họ không có tình yêu cuồng nhiệt trong nam nữ, bình thường vô vị, nhưng đối với Lam U Niệm kiếm sống dựa trên lưỡi dao phản yếm tình hết sức khó có được này chính là hy vọng cuộc sống cho tới nay của cô.

Mẹ Lam U Niệm tự mình xuống bếp làm một bàn thức ăn cho cô, người một nhà ngồi vây quanh bàn cơm, Lam U Niệm thấy mọi người quan tâm mình, trong lòng có chút ấm áp, xưa tan sự lạnh lẽo ẩn giấu trong trái tim. Bởi vì cô người thân quan tâm, cho nên Lam U Niệm cảm thấy những khổ cực mà mình đã chịu đều đáng giá.

"Cạn ly!" Mọi người đều giong ly rượu đỏ trong tay nói "Sinh nhật vui vẻ!", đồng loạt chúc phúc vang lên trong đại sảnh.

Trong mắt Lam U Niệm đầy tràn vui vẻ "Cảm ơn!", ngửa đầu uống rượu đỏ chứa đựng lời chúc phúc.

Đề tài mà mọi người trò chuyện, dường như đang cố gắng phát triển bầu không khí, nhưng Lam U Niệm lại nhạy cảm cảm giác được tựa hồ mọi người đang có tâm sự, cô cũng không để ở trong lòng, mỗi người đều có bí mật của riêng mình, cô tin nhiệm bọn họ, cũng sẽ không quay rầy bọn họ. Nhưng mà Lam U Niệm lại không nghĩ tới...

Lam U Niệm lắc lắc đầu, luôn cảm thấy có điểm gì đó là lạ, hình như đầu có chút mê man, cả người yếu ớt không có sức. Dù sao đã đi qua nhiều gian khổ, phản ứng đầu tiên chính là mình trúng thuốc, nhưng lúc này Lam U Niệm lại cho rằng có người đột nhập biệt thự, hạ độc cô.

"Không bình thường!" Lam U Niệm cố gắng giữ tỉnh táo, nói với mọi người, hy vọng bọn họ có thể mau mau rời khỏi, cô cho rằng có kẻ thù muốn mưu hại mình, bản thân cô như thế nào cũng không vấn đề gì, nhưng nơi này đều là người cô quan tâm nhất, Lam U Niệm không hy vọng mình liên lụy đến bọn họ, càng không hi vọng bọn họ bởi vì chuyện này mà phải chịu bất cứ tổn thương nào.

"Đương nhiên không được bình thường rồi, ha ha ha." Giọng nói tràn đầy vui vẻ của chị gái truyền vào tai Lam U Niệm, giọng điệu chói tai kia cô chưa từng nghe qua, cùng với giọng nói của chị gái có tri thức hiểu lễ nghĩa ngày xưa chênh lệch quá nhiều, Lam U Niệm mở to hai mắt nhìn đám người trước mặt.

Nếu như hiện tại còn không biết xảy ra chuyện gì, Lam U Niệm cô sống nhiều năm thành vô dụng rồi, cô bị vứt bỏ! Cô bị tính kế! Lam U Niệm cô bị phản bội!

Nhưng mà cô không hiểu, tại sao bọn họ phải làm như vậy? Hoàn toàn không có lý do. Bọn họ một người là mẹ ruột của cô, một người là chị gái cùng cha cùng mẹ, một người là bạn trai nhiều năm của cô. Chưa bao giờ cô để bọn họ thiệt thòi cái gì, hơn nữa chính bản thân cô có thể nói là móc tim móc phổi bảo vệ họ!

"Vì sao?" Trong mắt Lam U Niệm hiện lên vẻ không thể tin, hơn nữa còn là tuyệt vọng "Đến tột cùng là vì sao hả?" Lam U Niệm cô thông minh cả đời, hiện tại lại bị người thân nhất đối xử như thế này, đến cùng là vì sao? Lam U Niệm cảm giác tim mình vỡ vụn ra, đau đến mức khi hô hấp cô cũng thấy giống như dao cắt.

"Vì sao hả? Mày còn hỏi vì sao? Mày độc chiếm Lam gia nhiều năm như vậy, mẹ con tao không có gì cả, đương nhiên muốn giết mày!" Người mẹ bình thường luôn luôn cao quý của Lam U Niệm hiện tại trở nên oán độc nhìn cô, trong đôi mắt kia không có sự triu mến và bảo vệ cô, trong đôi mắt kia chỉ tràn đầy tham lam khiến Lam U Niệm có cảm giác nôn mửa.

"Bà là mẹ tôi à!" Lam U Niệm cười nhạo nói, không biết là đang cười mẹ cô hay là cười chính bản thân cô thật đáng thương. Tự tay mẹ ruột đối xử với cô vậy sao? Không phải cô nắm chặt Lam gia không buông, mà là Lam gia quá mức phức tạp, nếu để cho mẹ và chị gái gia nhập hắc đạo, sau này sẽ đối mặt với rất nhiều nguy hiểm. Không nghĩ tới cô có tâm che chở lại nhận lấy sự thù hận của người thân, thật sự buồn cười.

Lam U Niệm ngược mắt nhìn về phía Phong Đình, trong mắt có ý muốn hỏi, cho dù hôm nay cô phải chết, cô cũng muốn hiểu rõ, cho dù đau lòng nghĩ muốn lập tức chết đi, nhưng sự kiêu ngạo không cho phép Lam U Niệm cúi đầu.

"Người tôi yêu luôn là chị gái cô, chưa bao giờ yêu cô." Phong Đình nắm chặt tay người con gái bên cạnh, tình ý trong mắt rõ ràng, loại tình ý đó Lam U Niệm chưa bao giờ thấy qua trong mắt Phong Đình. Nhu tình mật ý kia như kim châm vào mắt Lam U Niệm, cho dù cô không yêu Phong Đình đến mức chết đi sống lại, nhưng thật lòng thích hắn ta, đó là lần đầu tiên trong đời cô thích một người đàn ông, vậy mà từ đầu đến cuối đều là bàn cờ, cô tuyệt đối không cho phép lừa gạt và phản bội.

"Em gái yêu quý của ta, Lam gia, chiếc ghế đệ nhất hắc đạo, nếu như không phải mày, đều là của tao! Tất cả quyền thế, địa vị, vinh quang đều là của tao!" Người con gái cảm lấy con dao trên bàn ăn cắm vào ngực Lam U Niệm.

Tiếng "Phập" vang lên, chính là tiếng dao cắm vào ngực Lam U Niệm.

Nhưng tất cả những người đứng ở trước mặt Lam U Niệm lại không có chút biểu cảm nào, một chút hối hận cũng không có!

Người mẹ tự tay nuôi nấng cô nhìn cô giống như nhìn một tên ăn mày đầu đường xó chợ mà ghét bỏ, đột nhiên Lam U Niệm cảm thấy, cho dù mẹ cô nuôi một con chó khi nó chết đi, bà ta cũng sẽ có chút thương tâm nhưng khi chứng kiến con gái ruột sắp chết trước mặt mình, thân là một người mẹ lại không hề đau buồn.

Chị gái cô mỉm cười tùy ý, Lam U Niệm có thể từ trong mắt chị gái mình thấy ảo tưởng tương lai tốt đẹp của cô ta, tiếng cười nhạo truyền vào tai Lam U Niệm rõ mồn một, khiến cô thấy rõ tình chị em thân thiết trước đây chỉ là một màn diễn xuất sắc của chị ta.

Bạn trai cô nhìn cô một cái liền chuyển tầm mắt, hình như sợ nhìn nhiều sẽ làm bản mất hắn ta, Lam U Niệm hỏi tường lại trước kia hắn ta đã dùng bộ dạng kiên nhẫn và chân thành tha thiết theo đuổi cô, nhìn lại người đàn ông hiện tại, Lam U Niệm mới biết được từ lúc bắt đầu cô đã rơi vào cạm bẫy của người đàn ông này.

Đều nói con người vào thời khắc trước khi chết sẽ nghĩ rất nhiều, mà đúng là Lam U Niệm đã suy nghĩ rất nhiều rất nhiều, nhưng mà hồi tưởng lại những áp lực ngọt ngào đã từng có lại thấy rùng mình. Lam U Niệm là người có đầu óc có thủ đoạn, nhưng lại thua sự khát vọng ấm áp trong lòng cô, bởi vì tin tưởng vào tình cảm cho nên mới dẫn đến kết quả như vậy, không phải Lam U Niệm không cam lòng, mà chỉ là tuyệt vọng!

"Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha." Giọng nói điên cuồng với áp lực thấp của Lam U Niệm phảng phất như đến từ Cửu U địa ngục, máu tanh từ từ che lấp hơi lạnh tỏa ra từ trong xương, dường như Lam U Niệm không nhìn thấy máu tươi chảy ra từ lòng ngực đau nhói, cô cười như kẻ điên.

"Mẹ, kể từ khi ba ba qua đời, tôi cố gắng chống đỡ toàn bộ Lam gia cho các người cuộc sống phú quý cao cao tại thượng, tiền tài các người tiêu xài không hết, bây giờ lại đòi lấy lưỡi dao của con gái bà!" Lam U Niệm nhìn mẹ mình, trong mắt hoang vu một mảnh.

"Còn cô, cô đã từng sợ khổ sợ mệt sợ vất vả tính mạng không muốn tiếp nhận Lam gia, tôi tiếp nhận trách nhiệm vốn dĩ nó thuộc về cô, ở cái tuổi không lo dài ngắn dầm mưa, xông mưa bom bão đạn. Năm ấy cô bị người ta bắt cóc, là tôi vì cô dùng thân trúng ba vết thương, là tôi không để ý an nguy Lam gia điều tất cả thể lực cứu cô, hiện tại lại đòi lấy sự hận thù và gia hại!" Lam U Niệm nhìn chị gái mình khóe miệng cong lên nụ cười đầy mỉa mai, nụ cười kia giống như hoa bí ngạn nở rộ dưới địa ngục, giờ phút này Lam U Niệm thực giống như danh xưng của cô, trần trụi khi thế tử vong.

"Phong Đình, tôi đã giúp đỡ không ít những khó khăn trong việc làm ăn của anh, vì anh mà tôi đã giải quyết không ít người ngầm ngầm muốn hại anh, hiện tại anh không hề đếm xỉa đến tình cảm nhiều năm mà tuột đoạt mạng sống của tôi!" Lam U Niệm nhìn bạn trai mình trong mắt không còn sót lại chút tình cảm nào.

"Mà thôi mà thôi, tôi cũng mệt mỏi rồi!" Mắt Lam U Niệm chứa đựng tuyệt vọng nhìn mấy người trước mặt, thế giới của Lam U Niệm đã sụp đổ hoàn toàn bởi vì sự phản bội của bọn họ, hơn nữa Lam U Niệm có thể cảm giác được tính mạng của mình xói mòn, cô chống đỡ không được bao lâu nữa.

Lam U Niệm nhìn ba người cười quỷ dị, sau đó nhìn thấy khuôn mặt hoảng sợ của ba người thừa dịp ẩn điều khiển từ xa trong tay, ha ha ha ha, tôi xem, mấy người muốn lấy mạng tôi đâu có dễ như vậy, cùng đi theo tôi đi, cùng tôi xuống địa ngục đi.

"Àm!" Cả ngôi biệt thự bị san thành bình địa, hết thấy đều biến mất trong thiên địa.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 2: Sống lại

Editor: Bộ Yến Tử - Dd LeQuyDon

Gió rét lạnh giá làm cho xương cốt đau đớn, bông tuyết trên bầu trời từ từ bay xuống, rơi trên cây ở bên núi, vạn dặm giang sơn đều biến thành thế giới của những viên ngọc màu trắng, vurun trên cành lá, đeo đầy "Lông xù". Cành cây màu bạc sáng lấp lánh, những khối tuyết cầu nặng trĩu bám đầy trên những tán cây xanh bốn mùa.

Lạnh, lạnh, lạnh quá.... Ý thức Lam U Niệm rất mơ hồ, chỉ cảm thấy vô cùng lạnh lẽo, dường như xương tủy đều bị đóng băng. Nơi này là Địa ngục sao? Nhất định là đúng rồi, nếu không tại sao lại lạnh như vậy chứ? Ngay cả trái tim cô cũng thấy lạnh như băng.

Cứ như vậy đi, cho dù là Địa ngục hay Thiên đường đều được, cô đã mệt mỏi, quá mệt mỏi rồi.

"Sir phụ! Người nhìn phía trước đi, hình như có cái gì đó?" Một nam tử thanh tú mặc áo bào trắng nhảy xuống xe ngựa, nhìn cái bao nhô lên trên mặt đất phủ đầy tuyết trắng, rõ ràng đồng tuyết kia đang che phủ cái gì đó ở bên dưới.

"Ngũ sư đệ, sao vậy?" Một nam tử nhỏ nhắn từ trong xe ngựa bước ra, ước chừng mười bảy mười tám tuổi, tay cầm cái ô màu xanh.

"Đại sư huynh, huynh xem!" Nam tử mặc áo bào trắng kéo nam tử nhỏ nhắn, chỉ vào cái bao nhô lên trong đồng tuyết.

Nam tử nhỏ nhắn tỉ mỉ quan sát, đột nhiên nhíu mắt lại, nói với người ngồi trong xe ngựa: "Sir phụ, chôn dưới tuyết hình như là người."

Lúc này một ông lão từ trong xe ngựa đi ra, mái tóc bạc trắng, trên mặt hiện đầy dấu vết năm tháng để lại, mặt mày hồng hào rất có tinh thần, hiển nhiên thân thể không tệ, ông lão này chính là Cốc chủ Y Cốc tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ - - người giang hồ gọi là Quý Y Tử.

Y Cốc, người trong giang hồ cũng không biết nó có hình dáng ra sao, hơn nữa chưa có ai đi vào Y Cốc. Cốc chủ Y Cốc là Quý Y Tử, lão có năm vị đệ tử đích truyền. Tục truyền toàn bộ Y Cốc đều là nam tử, bởi vì Quý Y Tử cảm thấy nữ tử hết sức phiền phức. Danh dự của Quý Y Tử trên giang hồ có thể nói là nửa chính nửa tà, y thuật cao siêu, nhưng không phải dạng người hiền lành. Nhìn vừa mắt sẽ dốc hết toàn lực cứu chữa, còn nếu như nhìn không vừa mắt có thể trực tiếp giết chết.

Quý Y Tử dẫn hai đồ đệ đi về phía cái bao nhô lên trong tuyết, ngũ đệ tử tên là Quý Ngũ, từ đó theo thứ tự suy ra, đại đệ tử thì tên là Quý Nhất, những cái tên này đều do Quý Y Tử đặt cho, nguyên nhân là để nhớ lại không phiền phức.

Quý Ngũ đi tới bới đồng tuyết trắng đầy cỏ ra, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng đó lại làm cho ba người vô cùng kinh hãi.

Bị vùi lấp trong tuyết là một nữ hài bảy tám tuổi, bông tuyết trên không trung rơi vãi lên người nữ hài đang mê man, mái tóc đen xõa ra như thác nước, ở trong đồng tuyết trắng càng thêm đen nhánh sáng bóng, nét mặt nữ hài điềm tĩnh mềm mại, da thịt trắng nõn trong suốt, ngũ quan khéo léo, gương mặt ở trên tuyết tỏa ra ánh sáng long lanh mê người. Cho dù bây giờ còn nhỏ, gương mặt còn chưa có phát triển hết, nhưng đã đẹp rung động lòng người, nếu như nàng lớn lên nhất định là nữ tử tuyệt sắc có một không hai trong thiên hạ.

Quý Y Tử đuổi tay bắt mạch cho nữ hài nằm trên tuyết, lập tức hoảng sợ. "Nữ oa này chắc là bị ngã từ phía trên xuống, toàn thân có vô số vết thương."

"Nghiêm trọng vậy à, té xuống vách núi cao như vậy lại không chết, mạng của tiểu muội muội này đúng là lớn." Quý Ngũ nhìn nữ hài mê man trên tuyết giống như tuyết tiên đồng.

"Nhưng chuyện ta không ngờ chính là, trước khi té xuống núi thân thể nữ oa này đã trúng rất nhiều độc dược trí mạng, hơn nữa thân thể còn bị ngược đãi đòn roi, sức khỏe suy yếu cạn kiệt, bây giờ lại bị ngã từ trên cao xuống, vùi lấp trong tuyết lâu nên bị đóng lạnh, có thể sống hay không thì chưa biết." Quý Y Tử thờ dãi nói. Tiểu nữ oa này rất hợp mắt lão, không nghĩ tới thân thể đã thành như vậy.

"Là ai độc ác đối xử với một đứa nhỏ như vậy, nếu như trực tiếp giết cũng thôi đi vậy mà lại hạ nhiều kịch độc trí mạng có thể nói tâm tư quá độc ác." Quý Nhất cũng chẩn mạch đoán bệnh cho nữ hài, có chút đồng tình với nữ hài, chỉ là một đứa nhỏ lại gặp nhiều đau khổ.

"Sir phụ, cứu nàng đi!" Quý Ngũ nhìn nữ hài sắp tắt thở, lần đầu tiên mở miệng cầu xin Quý Y Tử. Dù sao với tính tình thường ngày của Quý Y Tử, trực tiếp bỏ đi là chuyện rất bình thường.

Quý Y Tử nhìn nữ hài nằm trên tuyết, ôm lấy cơ thể lạnh buốt của nàng đi tới xe ngựa. Lúc ôm lấy nữ hài, Quý Y Tử cảm thấy lạnh run, đây còn gọi là người sao, rõ ràng là một khối

băng, vậy mà lại chưa chết, xem ra là do ý trời!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Y Cốc

Editor: Bộ Yến Tử - Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Một chiếc xe ngựa không biết từ nơi nào biến mất, lại xuất hiện trong một khe núi.

Tuyết rơi không nhiều và không lạnh lẽo như dưới đáy vực, chỉ chọt lóc qua, bầu trời xanh biếc như một khối ngọc thạch được nước suối trong vắt gọt rửa. Mây trắng dường như có thể biến đổi thành "Bảy mươi hai" phép biến hóa, lúc này là một con tuần mã cao lớn lao vụt qua, lát sau lại là một con từng thử nhảy về phía trước. Chim nhạn xếp thành đội ngũ chỉnh tề bay về phía Nam, lúc thì chúng nó xếp thành hình chữ "Nhất" (一), lúc thì xếp thành hình chữ "Nhân" (人). Từ nơi xa truyền đến tiếng ca tuyệt vời, hóa ra là mấy chú chim sơn ca đang ca hát.

Suối nhỏ trong suốt thấy đáy, có thể nhìn thấy đám cá nhỏ đang nô đùa bơi lội. Đỉnh núi chọc thẳng lên trời. Nếu như người nào đó có chứng sợ độ cao từ đỉnh núi nhìn xuống, nhất định sẽ bị dọa chết. Đứng trên đỉnh núi, sẽ cảm giác mình ở trên đám mây! Từ chân núi nhìn lên, người sẽ cảm thấy khe núi u tối giống như một người khổng lồ, còn bản thân mình là một hạt cát nhỏ bé.

Khi xe ngựa chạy vào trong cốc, hai nam tử mặc y phục màu xanh cung kính chào người trong xe ngựa: "Cốc chủ!"

Xe ngựa không có dừng lại, mà chạy với tốc độ rất nhanh vào bên trong. Nơi này chính là Y Cốc mà người trong giang hồ cảm thấy thần bí, Quý Y Tử cùng năm đệ tử sống chung một chỗ trên đỉnh núi Y Cốc.

"Hình như cốc chủ rất lo lắng?" Thủ vệ thứ nhất không giải thích được hỏi.

"Ừ, hình như là vậy, nhưng đó không phải chuyện chúng ta có thể quan tâm, nên canh phòng nghiêm ngặt cửa cốc đi." Thủ vệ thứ hai nói.

Xe ngựa một đường trời chày chạy tới đỉnh núi, không ai nghĩ tới, ngọn núi này lại có một con đường rộng mở, giống như đường bình thường.

"Sư phụ!" Ba đồ đệ nhận được tin sư phụ trở về đứng ở ngoài phòng đợi, nhìn Quý Y Tử vừa mới xuống xe ngựa gọi.

Đây là nơi cao nhất ở Y Cốc, cũng là nơi ở của mấy người bọn họ. Đập vào mắt là ngôi nhà nằm ở trong rừng núi tĩnh mịch, cẩn thận quan sát thì nó dùng từng khối ván gỗ ghép lại mà thành, nóc nhà bằng ngói màu đỏ thẫm dưới ánh mặt trời phá lệ bắt mắt.

Quý Y Tử cũng không có nói chuyện cùng đồ đệ như bình thường, mà ôm một tiểu cô nương nhỏ yếu từ trong xe ngựa ra, điều này làm cho ba nam tử lấy làm kinh hãi, sư phụ lại mang người ngoài vào cốc, hơn nữa còn là nữ hài tử.

"Quý Tam lập tức chuẩn bị được dục!" Quý Y Tử nói với Quý Tam.

Lập tức năm đồ đệ chuẩn bị được dục, Quý Nhất và Quý Ngũ dùng tốc độ nhanh nhất, dù sao cơ thể nữ hài không thể kéo dài được nữa.

Chuẩn bị xong thuốc tắm, chuẩn bị xong đồ, bọn họ đều đứng bên cạnh Quý Y Tử xem lão chữa trị cho nữ hài. Khi ba người còn lại thấy rõ nữ hài, tóc đen như nước son, da thịt như ngọc, người có dung mạo tuyệt thế độc nhất vô nhị ẩn náu ở trong u cốc âm u, cho dù còn nhỏ nhưng cũng không giấu được vẻ đẹp trên người nàng.

Quý Y Tử đặt nữ hài vào trong được dục, điều động nội công trong thân thể trị thương cho nữ hài, không biết qua bao lâu, nữ hài ngấm trong được dục phun ra một ngụm máu đen, nhưng vẫn hôn mê bất tỉnh.

"Miễn cưỡng có thể giữ được tính mạng." Quý Y Tử dùng nội lực hong khô quần áo trên người nữ hài, sau đó ôm nữ hài lên giường đắp kín mền.

"Ngày cả sư phụ cũng không cứu được nàng?" Quý Ngũ không thể tin nói.

"Ừ, trong cơ thể nha đầu này trùng quá nhiều kịch độc lại bị ngã từ trên cao xuống, bởi vì có quá nhiều kịch độc nên thúc đẩy một loại kịch độc không biết tên, ta chỉ có thể làm hết sức!" Quý Y Tử vô cùng cảm khái, trên thế giới này còn có độc được lão không giải được, không, là trên thế giới này xuất hiện một loại độc mới.

Quý Y Tử trở về phòng nghiên cứu y thuật, xem có biện pháp gì có thể tạm thời áp chế độc tính trên người nữ hài hay không, còn năm thiếu niên đều đứng bên ngoài.

"Quý Ngũ, xảy ra chuyện gì vậy?" Quý Nhị không hiểu hỏi, thật sự không hiểu tại sao sư phụ lại mang một người ngoài tới nơi này.

Quý Ngũ nói tất cả chuyện xảy ra dọc đường cho mọi người nghe, hơn nữa còn nói tới tình trạng vết thương và kịch độc trí mạng không đếm hết trên người nữ hài, bọn họ nghe xong đều thấy kinh hãi, rốt cục thì thù hận bao nhiêu mới có thể đối xử với một đứa nhỏ như vậy, bọn họ có thể tiếp nhận giết người, cho dù giết một đứa nhỏ, nhưng không tán thành chuyện hành hạ một đứa bé.

"Thật đáng thương!" Quý Tam hiếm khi có lòng thương hại cũng cảm thấy nữ hài này đáng thương.

"Hừ, còn có loại người đáng giận như vậy!" Quý Nhị tức giận nói.

"Được rồi, không bằng mọi người nghiên cứu y thuật nhiều một chút, xem có thể cứu chữa cho nữ hài này hay không." Quý Tử cắt đứt bầu không khí tâm tình của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Tỉnh lại

Editor: Bộ Yến Tử - Diễn Đàn

"Sur phụ, tiểu cô nương kia thế nào rồi?" Quý Ngũ giữ chặt Quý Y Tử đang từ trong nhà đi ra, vội vàng hỏi.

Các sư huynh đệ khác mặc dù không biểu hiện rõ ràng như Quý Ngũ, nhưng lo lắng trong mắt xác thực là chân thật. Nữ hài gặp phải chuyện thái quá làm cho người ta đau lòng, hơn nữa lớn lên giống như tiểu tiên đồng, vừa nhìn chính là tiểu hài tử khiến người ta thương yêu, không trách được các sư huynh đệ đều yêu thích.

"Mạng đã được cứu, nhưng sau này mỗi tháng đều bị đau tim." Quý Y Tử cảm khái nói, không biết cứu nữ oa này là đúng hay sai, dù sao đau nhức từ trái tim cơ hồ không có người nào có thể chịu đựng được, huống chi còn là tiểu hài tử mới có mấy tuổi?

"A, tại sao có thể như vậy?" Quý Ngũ thương tâm nói, tiểu muội muội trong phòng thật đáng thương.

Quý Y Tử nhìn mấy đệ tử, Quý Nhất, năm nay mười tám tuổi, làn da rất trắng, lần đầu tiên nhìn thấy hẳn sẽ có cảm giác giống như một thư sinh suy yếu, hiền lành lịch sự.

Quý Nhị, năm nay mười lăm tuổi, lớn lên rất là khỏe mạnh, cũng là người có cá tính dễ xúc động và táo bạo.

Quý Tam và Quý Nhị lớn lên bình thường, tướng mạo tinh xảo, ngũ quan rõ ràng, là người khôn khéo nhất trong mấy sư huynh đệ.

Quý Tứ, năm nay mười ba tuổi, tướng mạo tuấn lãng nhưng mặt không có chút cảm xúc, dáng người thẳng tắp thon dài như cọc tiêu, màu da tiểu mạch khỏe mạnh, trên người hẳn có một loại hơi thở lương bạc vô cùng mờ ảo.

Quý Ngũ, năm nay mười tuổi, cũng là người nhỏ tuổi nhất trong các sư huynh đệ, gương mặt tròn trịa, đôi mắt tròn vo tinh xảo, đáng yêu giống như động vật nhỏ, tính cách hoạt bát.

"Vì sự chuẩn bị thu nữ oa này làm đồ đệ, về sau các người chính là sư huynh, phải cố gắng chăm sóc tiểu sư muội!" Quý Y Tử vuốt ve chòm râu trắng nõn của mình, căn dặn mấy tên tiểu tử thôi. Nếu như lão không cảm thấy chán ghét tiểu nữ oa này, sau đó lại phải tiếp tục chuẩn bị cứu trị, vậy chỉ có thể thu vào môn hạ của mình.

"Thực sao? Chúng con có tiểu sư muội? Con không phải là người nhỏ nhất!" Quý Ngũ vui vẻ nói, bình thường bởi vì hắn nhỏ tuổi nhất, lúc nào cũng bị các sư huynh bắt nạt, bắt quá đều là đùa giỡn mà thôi.

"Biết rồi, sư phụ!" Bốn vị sư huynh khác đều nghe theo căn dặn của Quý Y Tử, đây chính là nữ nhi duy nhất trong Y Cốc.

Trôi qua vài ngày, năm sư huynh đệ đều tận tâm tận lực chăm sóc tiểu cô nương hôn mê, còn Quý Ngũ lại thường xuyên đến phòng tiểu cô nương chăm sóc tiểu sư muội còn đang hôn mê, yêu thương tiểu sư muội đúng là khó gặp.

Quý Ngũ ngây ngốc ở trong phòng nhìn tiểu sư muội giống như tiểu tiên nữ ngủ say, nhìn đến sững sờ, cảm thấy tiểu sư muội của mình thực đẹp mắt, đẹp hơn bất luận kẻ nào.

Đột nhiên, tiểu cô nương nằm trên giường khẽ rung động hàng mi vừa dài vừa cong, mỗi một rung động nhỏ, đều nhẹ nhàng, giống như lông vũ.

"Sư phụ, sư huynh, dường như tiểu sư muội sắp tỉnh!" Quý Ngũ ngó ra ngoài cửa la lên, hưng phấn kêu như tiểu hài tử.

Trong nháy mắt, Quý Y Tử cùng bốn vị sư huynh vận khinh công bay vào phòng, cẩn thận nhìn lông mi tiểu cô nương run lên nhẹ nhẹ. Hình như gãy giữa rất lâu, cuối cùng tiểu cô nương cũng mở mắt.

Đôi mắt nàng thông thấu sáng ngời, vừa giống như một dòng thanh tuyến, vừa giống như bồ đào ngập nước, làm cho người ta xem hoài không chán, đôi mắt sáng long lanh, như những vì sao chiếu trong suối nước. Đôi mắt này quá mức tinh khiết, nhưng dường như bên trong không có gì cả, nhìn kỹ lại lại cảm thấy bên trong tràn ngập đau thương.

Quý Ngũ cẩn thận nói chuyện với tiểu cô nương vừa mở mắt: "Tiểu sư muội, muội thấy thế nào?" Trong lòng vẫn đang suy nghĩ, tiểu sư muội thật là xinh đẹp, lúc hôn mê đã đẹp như tiên tử, bây giờ mở mắt ra thì càng thêm xinh đẹp.

Lam U Niệm nhìn hoàn cảnh xa lạ, đám người xa lạ, hết thấy mọi thứ đều xa lạ, nhưng vẫn nhớ khắc cốt ghi tâm mình bị phản bội.

Lam U Niệm không nói lời nào, hoặc là nói căn bản cô không muốn nói chuyện, bất luận là thế giới kia hay là thế giới cô mới đến, đều không có ý nghĩa.

"Tiểu nữ oa, thân thể đau nhức sao?" Quý Y Tử thấy tiểu cô nương không nói lời nào cũng không có giật mình, vội vàng hỏi.

Vẫn không trả lời, Lam U Niệm nhắm mắt lại, cô mệt mỏi, thực sự mệt mỏi, trái tim cũng mệt mỏi.

Quý Y Tử lại kiểm tra thân thể cho Lam U Niệm, trừ kịch độc trong thân thể thì không có vấn đề quá lớn, nhưng sau này không thể chịu được lạnh. Hỏi Lam U Niệm một vài vấn đề, Lam U Niệm đều không trả lời, giống như không nghe thấy.

"Không lẽ tiểu sư muội bị cảm!" Quý Nhị thấy Lam U Niệm không có bất kỳ ngôn ngữ, về mặt hay động tác nên nói.

"Đệ bắt mạch rồi, cô huyệt năng không có vấn đề, cho nên không phải bị cảm!" Quý Tam nói.

"Vậy thì xảy ra chuyện gì, tại sao tiểu sư muội không nói chuyện?" Quý Ngũ vội vàng hỏi, rất muốn nghe thấy thanh âm tiểu sư muội.

Bọn họ đều rời khỏi phòng, Quý Y Tử nói với năm đồ đệ: "Tiểu nữ oa này không nói lời nào hẳn là nguyên nhân nội tâm, hoặc là gặp đã kích không lờ, cái này không có cách nào trị tận gốc, chỉ có thể nhìn thiên ý."

"A? Tiểu sư muội thật đáng thương, về sau con nhất định sẽ đối xử tốt với tiểu sư muội." Quý Ngũ thề son sắt.

Các sư huynh đệ khác mặc dù không nói gì, nhưng đối với tiểu cô nương kia cũng là thật tâm coi nằng như tiểu sư muội, cho nên hôm nay sẽ chăm sóc thật tốt.

Mà lúc này, Quý Y Tử nghĩ sẽ để tiểu nữ oa học võ công và y thuật cùng lão, dù sao tiểu nữ oa này rất hợp ý lão. Ánh mắt trong suốt thấy đáy không phải là người nham hiểm, về mặt trấn định có thể nói rõ tiểu nữ oa lâm nguy không loạn, bị thương nặng như vậy lúc tỉnh lại sẽ rất đau nhưng không nói một lời, nói rõ tính nhẫn nại của tiểu nữ oa không phải

người thường có thể so sánh. Quý Y Từ càng nghĩ càng cảm thấy tiểu nữ oa rất tốt, nhất định phải cố gắng chi đây.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Ký ức nguyên chủ (1)

Editor: Bộ Yến Từ -

Lam U Niệm thần thờ nhìn mọi thứ trước mắt, trước mặt là một cái bàn làm từ gỗ đàn hương được chạm khắc hoa văn bất đồng tinh tế tỉ mỉ, khắp nơi lưu chuyển cảm giác dịu dàng nhàn nhạt. Xuyên thấu qua cửa sổ có thể nhìn thấy một mảnh cảnh sắc kiểu điểm bên ngoài, núi nhỏ trùng điệp nhấp nhô, ao nhỏ, ngó sen màu xanh, hoa hồng phấn. Thỉnh thoảng có người từ bên ngoài băng qua, tiếng bước chân lại nhẹ vô cùng, tiếng nói chuyện cũng nhẹ vô cùng, nhưng vẫn có thể nghe ra đó là năm vị nam tử vừa mới đi vào.

Lam U Niệm biết chính xác là cô đã chết, hẳn là thuộc về cái loại tử vong bẩm thấy vạn đoạn, khi đó cũng không có cảm giác đau đớn, nhưng trong lòng lại thống khổ như dao cắt, coi như là hiện tại trái tim cũng đau đớn mơ hồ.

Trong đầu truyền đến ký ức vụn vặt, đột nhiên một đoạn ngắn ký ức tràn vào đầu khiến đầu óc Lam U Niệm đau đớn dị thường, cuộn tròn trên giường, Lam U Niệm chịu đựng đau đớn ở đầu tiếp nhận ký ức của thân thể này.

Lam U Niệm bất chấp mở hời vãi ra trên trán tiêu hóa ký ức mới này sinh trong đầu, thân thể này tên là Lam U Niệm, cùng tên với cô, không biết có phải là duyên phận xa xa hay không.

Lam U Niệm, đích nữ Lam tướng quân Phong Quốc, cũng là con gái nhỏ nhất của Lam tướng quân. Phụ thân Lam U Niệm tên là Lam Kiến Quân, Đại tướng quân rất được hoàng thượng Phong Quốc coi trọng, ở Phong Quốc, Lam phủ có tiếng tăm lừng lẫy.

Nói đến Lam Kiến Quân, dựa theo trí nhớ của kiếp trước có thể nói là người si tình. Mẫu thân Lam U Niệm tên Hà Tiểu Nhiên, là mỹ nhân nổi tiếng ở Phong Quốc hoặc có thể nói là toàn bộ đại lục, con gái Hà Thái phó. Hai người là thanh mai trúc mã, Lam Kiến Quân vô cùng trân trọng Hà Tiểu Nhiên, đó cũng là ao ước của biết bao nhiêu nữ tử trong khuê các.

Ở đại lục này, nữ tử mười sáu tuổi có thể kết hôn, nam tử mười tám tuổi trưởng thành. Khi Hà Tiểu Nhiên mười sáu tuổi, Lam Kiến Quân dùng mười dặm hồng trang đón đệ nhất mỹ nhân Phong Quốc Hà Tiểu Nhiên về làm vợ, đến bây giờ chuyện này cũng trở thành tin đồn thú vị mà mọi người bàn tán say sưa.

Sau khi Hà Tiểu Nhiên gả cho Lam Kiến Quân, phu thê hai người vẫn ân ái, Lam Kiến Quân vẫn che chở Hà Tiểu Nhiên. Nhưng hai người kết hôn bốn năm, Hà Tiểu Nhiên không có mang thai, dần dần tin đồn càng ngày càng hung mãnh, Lam Kiến Quân vẫn như lúc ban đầu, thậm chí còn không cưới vợ bé.

Có lẽ sợ Hà Tiểu Nhiên quá mức khổ sở, cuối cùng hai người nhận nuôi một nam hài, trở thành con trai Hà Tiểu Nhiên, cũng là đại ca của Lam U Niệm - - Lam Mặc Huyền. Lam Mặc Huyền là con của thuộc hạ và cũng là người bạn tốt của Lam Kiến Quân, nhưng người này chết trận sa trường, thê tử cũng qua đời, cho nên Lam Kiến Quân mới nhận Lam Mặc Huyền làm con thừa tự cho Hà Tiểu Nhiên.

Vốn dĩ cuộc sống ba người trôi qua rất hạnh phúc, nhưng không biết đã xảy ra chuyện gì, cuối cùng Lam Kiến Quân cũng nạp thiếp, mặc dù chỉ có một người phụ nữ, nhưng chân chân thật thật đón người phụ nữ kia vào Lam phủ. Người phụ nữ đó là An di nương. An di nương là một người không chịu thua kém, sau khi gả vào mấy năm sinh thêm cho Lam Kiến Quân hai gái một trai, có lẽ cũng là người có thủ đoạn.

Mặc dù Lam phủ có thêm một An di nương, nhưng Lam Kiến Quân lại chẳng quan tâm An di nương, thái độ với ba đứa bé chính là thờ ơ, còn không tốt bằng Lam Mặc Huyền được nhận nuôi, vẫn cưng chiều Hà Tiểu Nhiên.

Nhưng khiến người ta bất ngờ là, qua nhiều năm điều dưỡng, Hà Tiểu Nhiên mang thai, chuyện này đối với Lam Kiến Quân mà nói là tin tức cực tốt, lại càng thêm cẩn thận chăm sóc Hà Tiểu Nhiên. Nhưng khi Hà Tiểu Nhiên mang thai tám tháng lại sinh non.

Khi sinh Lam U Niệm, Hà Tiểu Nhiên dốc hết toàn lực sinh hạ Lam U Niệm, bất hạnh qua đời, cho nên sinh nhật Lam U Niệm chính là ngày giỗ của Hà Tiểu Nhiên, một người chết đòi lấy một sinh mạng mới.

Nhưng Lam U Niệm lại cảm thấy chuyện này hết sức kỳ quái, tại sao đang khỏe mạnh lại sinh non, chuyện này có rất nhiều điểm đáng ngờ, An di nương tuyệt đối có hiểm nghị.

Bởi vì mất vợ khiến Lam Kiến Quân tràn ngập oán hận với Lam U Niệm vừa mới sinh ra, cảm thấy là do Lam U Niệm hại chết nữ nhân ông ta yêu nhất. Cho nên sau khi Lam U Niệm sinh ra, mặc dù Lam Kiến Quân chu cấp chi phí cuộc sống cho Lam U Niệm rất tốt, nhưng chưa hề nhìn tới con gái, ôm thái độ chẳng quan tâm.

Nhà cao cửa rộng ở cổ đại, không có mẹ bảo vệ và cha che chở, có thể tưởng tượng được cuộc sống Lam U Niệm thê thảm tới mức nào, người duy nhất trong phủ bảo vệ Lam U Niệm chính là đại ca Lam Mặc Huyền vẫn còn là một đứa bé, nhưng bản thân Lam Mặc Huyền cũng là đứa bé, có thể bảo vệ tốt sao?

Bởi vì có Lam Kiến Quân, mặc dù An di nương lên kế hoạch để người làm trong phủ bắt nạt Lam U Niệm, nhưng cũng không dám lấy mạng Lam U Niệm, đây cũng là chỗ may mắn của Lam U Niệm.

Khi Lam U Niệm được năm tuổi, biên cương xảy ra chiến tranh, Lam Kiến Quân nhận thánh chỉ mặc áo giáp ra trận, bảo vệ Phong Quốc. Bởi vì Lam Mặc Huyền là con trưởng đích tôn, lại là nam tử, cho nên Lam Kiến Quân dẫn theo Lam Mặc Huyền ra biên cương rèn luyện, còn Lam U Niệm ở lại trong phủ, Lam Kiến Quân để lại vài người trung thành chăm sóc, còn căn dặn An di nương và quản gia chăm sóc tốt cho nàng, xuất phát tới biên cương.

Không có uy chấn của Lam Kiến Quân, càng không có sự bảo vệ của Lam Mặc Huyền, toàn bộ Lam phủ đã là thiên hạ của An di nương. Lam U Niệm là cái gai trong mắt làm cản trở à ta. Trừ vài người Lam Kiến Quân để lại chăm sóc Lam U Niệm, An di nương mua chuộc quản gia, đối xử với Lam U Niệm động chút đánh chửi không nói, còn ăn không đủ no mặc không đủ ấm, làm toàn việc của đây đó.

Lại ra ngoài bịa đặt, nói đích nữ Lam phủ Lam U Niệm vì ham chơi mà gò má bị hủy, trở thành nữ hài không có mặt mũi, tuy Lam U Niệm còn nhỏ tuổi nhưng danh tiếng đã bị An di nương làm bại hoại không còn hình dáng. Hải tử ba tuổi trong kinh thành đều biết, đích nữ Lam U Niệm của Lam phủ, nữ nhi trời sinh thích ham chơi không còn mặt mũi, cảm kỳ thư họa không thông.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6: Ký ức nguyên chủ (2)

Edit: Bộ Yến Tử - ĐDLQĐ

Lam U Niệm nhắm chặt mắt, nước mắt trong suốt ở khóe mắt như sương sớm mùa hè đọng trên cánh hoa, nhẹ nhàng dùng ngón tay chạm vào sẽ rơi xuống.

Lam U Niệm biết, đó không phải nước mắt của cô, mà là nước mắt của nữ hài vợ không nơi nương tựa, duỗi bàn tay trắng nõn lau khô nước mắt, ký ức Lam U Niệm không có đình chỉ, tiếp tục phơi bày thống khổ của nàng với cô.

Danh tiếng không chịu nổi của Lam U Niệm đã sớm truyền lưu trong kinh thành, nhưng An di nương chịu giữ lại cái gai trong mắt sao. An di nương tìm rất nhiều kịch độc ép Lam U Niệm ăn, thấy đáng về thống khổ của nàng thì hết sức hài lòng. Liên tục hành hạ Lam U Niệm không ngừng, cuối cùng An di nương bắt mất việc mỗi ngày đánh chửi và bắt nạt Lam U Niệm, bà ta nghĩ tới biện pháp tốt hơn.

An di nương truyền ra bên ngoài tin tức Lam U Niệm bắt kính trưởng bối, chẳng phân biệt tôn ti, muốn đưa Lam U Niệm đến thôn trang heo lánh, chuyện này thông qua quản gia đưa tin cho Lam Kiến Quân, quả nhiên, Lam Kiến Quân đáp ứng đề nghị của bà ta.

Mặc dù Lam Kiến Quân không muốn gặp Lam U Niệm, nhưng nhớ đến tình cốt nhục nên phải vãi thủ hạ đắc lực trở về chăm sóc nàng, nhưng chỉ có mấy người làm sao có thể là đối thủ của An di nương? An di nương giết hại những người trung thành rồi che giấu tin tức.

Thực sự thì An di nương sẽ đưa Lam U Niệm đến thôn trang tu thân dưỡng tính sao? Đương nhiên là không, bà ta bán Lam U Niệm vào thanh lâu, tuổi nàng còn nhỏ đã lưu lạc tới thanh lâu. Mới vừa gia nhập thanh lâu, ông chủ nghe theo căn dặn của An di nương, để Lam U Niệm làm rất nhiều việc nặng, ngay cả nha đầu làm việc nặng cũng không bằng.

Mặc dù Lam U Niệm sợ hãi vẫn ngoan ngoãn cố gắng làm việc, nhưng tướng mạo nàng giống như tiên đồng ở thanh lâu có thể sống khá giả sao? Quả nhiên, có rất nhiều người đều coi trọng Lam U Niệm, cho nàng đi tiếp khách, sau khi An di nương biết, lại thực sự để Lam U Niệm mới tám tuổi ra ngoài tiếp khách, đưa cho những nam nhân dâm loạn trẻ con đùa bỡn.

Lam U Niệm còn nhỏ nhưng cũng biết nếu như mình tiếp khách sẽ không có kết cục tốt đẹp, cho nên nàng lén lút chạy trốn, không được bao lâu đã bị phát hiện, sau đó bị bức ép đến vách núi. Phía trước là tay chân hung hãn ở thanh lâu, phía sau là vách núi không đáy, Lam U Niệm nhảy xuống vách núi cheo leo.

Thậm chí cô có thể cảm giác được oán hận và không cam lòng trước khi rơi xuống vách núi, một sinh mạng tuyệt vọng và đau thương với thế giới, giống như cô lúc trước cũng khác sâu ai oán cỡ nào, như là cùng một người.

May mắn lúc thân thể rơi xuống có rất nhiều cây cối giảm xóc, mặc dù không tan xương nát thịt nhưng khi rơi xuống núi bị thương và kịch độc trong thân thể đánh thẳng vào lưng lẽ chết đi, sau đó chính diện ngênh tiếp linh hồn cô.

Lam U Niệm tiêu hóa tất cả ký ức vào đầu, cô thấy đau lòng cho tiểu cô nương Lam U Niệm, cô đoạt lấy thân thể nàng, vậy thì nhất định cô sẽ khiến cho tất cả những người tổn thương nàng từng bước từng bước ném hết nỗi khổ nàng đã chịu đựng.

Khỏe miệng khẽ giờ lên, nhưng sự thể lương trong nụ cười lại không che giấu được, mặc dù Lam U Niệm sống lại trong một thân xác khác, nhưng tổn thương đã từng xảy ra có thể quên đi sao? Không, không thể nào, ít nhất Lam U Niệm nàng không thể, nàng không thể tiếp nhận việc bị người thân nhất phản bội, ký ức nàng vẫn còn tồn tại trong tim, đau lòng giống như đao xoắn, sao có thể quên đi?

Cứ như vậy đi, một mình cũng tốt, như vậy sẽ không có người phản bội mình, không có người thương tổn tới mình, càng không có người lợi dụng mình, kiếp này có phải mình sẽ được vui vẻ một chút hay không? Vậy thì con đường phía trước sẽ phải đi một mình?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sùng Minh Vương Phi* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Mưa đêm

Edit: Bộ Yến Tử - ĐDLQĐ

Ánh mặt trời xuyên qua cành lá dày đặc, tạo ra những vệt sáng lốm đốm to nhỏ như đồng tiền. Con gió thổi qua khẽ mang theo chút ẩm áp, trong gió còn có mùi thơm của hoa tươi, bay vào căn phòng nhỏ đơn giản mà thoải mái.

"Sư phụ, đã nửa năm rồi, vì sao tiểu sư muội vẫn không nói chuyện?" Quý Ngũ ịu xiu nhìn Quý Y Tử đang điều chế thuốc giải, oán giận nói.

"Làm sao mà vì sư biết được? Khẳng định là mấy tên tiểu tử thói các ngươi đối xử không tốt với Tiểu Niệm Niệm!" Quý Y Tử đưa cho Quý Ngũ một hạt dẻ, quát lớn.

"Nào có? Chúng con đối xử rất tốt với tiểu sư muội, sư huynh, các huynh nói có đúng không?" Quý Ngũ chặt vật xoa trán, nhìn bốn vị sư huynh ở bên cạnh nói.

"Đúng vậy, chúng con đối xử rất tốt với tiểu sư muội!" Quý Nhị thề son sắt, bọn họ rất tốt với tiểu sư muội mà.

Quý Y Tử không nói, sao lão lại không biết? Mấy tiểu tử thói này đúng là rất tốt với Tiểu Niệm Niệm, quả thực coi Tiểu Niệm Niệm như muội muội, trong nửa năm này chính lão cũng ở chung, không chỉ xem Tiểu Niệm Niệm là đồ đệ còn sủng ái như cháu gái ruột, cứ tính như vậy, trừ lúc trước Tiểu Niệm Niệm mở miệng nói mình tên U Niệm, nửa năm nay chưa bao giờ nói qua câu nào.

Rõ ràng là hài tử tám tuổi, lại giống như đã trải qua thế gian tang thương, trong đôi mắt sáng long lanh trừ lộ ra đau thương chính là hiu quạnh. Nhưng đáng để Quý Y Tử kiêu ngạo là,

Tiểu Niệm Niệm là thiên tài, y thuật vừa học liền biết, học còn nhanh hơn Quỷ Tam là người thông minh nhất trong năm đồ đệ, làm cho năm tên tiểu tử thú kia cực kỳ hâm mộ, gọi thẳng tiểu sư muội là thiên tài.

Mặc dù bình thường sáu sư đồ không mở miệng nói, nhưng trong lòng lại vô cùng đau lòng cho Lam U Niệm, lúc đọc phát mỗi tháng, Lam U Niệm thống khổ toàn thân phát run, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nhưng lại không kêu một tiếng, cho dù cắn môi đến bật máu tươi cũng không rơi lệ, phải có bao nhiêu nhẫn nại mới có thể làm được, phải trải qua cái gì mới có thể không sợ thống khổ, Lam U Niệm như vậy sao có thể không khiến người ta đau lòng?

"Tiểu sư muội, sao không ngủ nhiều một chút?" Quỷ Nhất thấy Lam U Niệm mặc một bộ bạch y đi tới, vội vàng hỏi, dù sao tối hôm qua Lam U Niệm mới bị đọc phát, sáng nay nên nghỉ ngơi nhiều mới phải.

Lam U Niệm nhẹ nhàng nở nụ cười, dường như đám mây cũng mỉm cười, ở chung nửa năm, quả thật Lam U Niệm cảm nhận được thiện ý những người này đối với nàng, nói không cảm động là giả, nàng cảm kích những người này che chở mình, nhưng vẫn thấy không an tâm nên không muốn mở miệng nói chuyện.

Mọi người đã quen việc Lam U Niệm không nói một lời, hai người mỉm cười tiếp tục phơi dược liệu, trong Y Cốc, qua một thời gian mọi người sẽ cùng nhau nghiên cứu y thuật, hy vọng có thể mau chóng nghiên cứu chế tạo ra thuốc giải cho Lam U Niệm.

- -

Đêm đen như mực, tia chớp càng ngày càng sáng, tiếng sấm cũng càng ngày càng vang. Hạt mưa lớn như hạt đậu từ không trung rơi xuống, đánh vào cửa sổ tạo ra tiếng vang "Phịch phịch", ừ ừ kéo tới che kín bầu trời, "Rào rào" xông thẳng xuống đất. Tiếng mưa rơi trộn lẫn với tiếng sấm ầm ầm.

Người quen, trang sức hiện đại quen thuộc, còn có đau đớn quen thuộc, Lam U Niệm nhìn máu tươi ở ngực, mở to hai mắt nhìn, chỉ là nhìn....

Cơ thể nhỏ nhỏ đột nhiên ngồi dậy, Lam U Niệm không nghĩ tới đã nửa năm rồi nàng lại còn nằm mơ, mơ tới một màn thống khổ ở kiếp trước, nàng cho rằng mình đã lãng quên, nhưng trải qua giấc mơ mới biết được những thống khổ đó còn chưa có đi xa.

Lam U Niệm đi chân không xuống giường, đến trước cửa sổ nhìn tiếng sét ầm ầm đổ tại bên ngoài, còn có tiếng nước mưa mạnh mẽ rơi xuống, Lam U Niệm không thèm che chắn chạy ra khỏi phòng, đứng trong mưa to, bạch y đơn bạc tùy ý để cơn mưa ừ ừ kéo tới xối thẳng lên cơ thể gầy yếu.

Lam U Niệm cảm nhận được cảm giác mát lạnh cùng đau nhức nơi đáy lòng, trong màn đêm lạnh lùng, tịch mịch không lời mà tới, xuyên qua da thịt, đánh sâu vào linh hồn! Ngẩng đầu nhìn bầu trời mênh mông, đột nhiên Lam U Niệm cười ra tiếng, tiếng cười kia còn đau thương hơn khóc, tiếng cười kia ở trong mưa tán ra giống như tiếng tuyết điều rên rì.

Năm sư đồ bị tiếng cười của Lam U Niệm đánh thức chạy ra khỏi phòng nhìn thấy thân thể đơn bạc hết sức cô tịch, tiếng cười thanh thúy tựa như bản nhạc bi thương, cơn mưa xối xả như tiếng trẻ con khóc thút thít.

Một màn trong đêm mưa làm cho năm sư đồ nhớ mãi không quên....

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sùng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Mở miệng nói chuyện

Edit: Bộ Yến Tử -

Quỷ Ngũ nhỏ nhất cũng là người thiếu nhẫn nại nhất, mặc dù nhìn thấy tiểu sư muội cười còn khổ sở hơn khóc, ô cũng không kịp lấy chuẩn bị xông vào mưa an ủi tiểu sư muội.

Quỷ Tứ giữ chặt tiểu sư đệ, quát lớn: "Quỷ Ngũ, đệ muốn làm gì?"

"Huynh không thấy tiểu sư muội rất khổ sở sao? Hơn nữa mưa lớn như vậy, thân thể tiểu sư muội lại không tốt, đệ muốn đi kéo tiểu sư muội vào!" Quỷ Ngũ vội vàng nhìn Quỷ Tứ.

"Tiểu sư muội đang phát tiết khổ sở trong lòng, có thể qua lần này, tiểu sư muội sẽ nói chuyện, nếu như hiện tại đệ ra đó ngược lại sẽ được không bù mất." Quỷ Tam nhìn bé con trong mưa, cũng đau lòng không thôi, hẳn xem tiểu nha đầu này như muội muội ruột.

Quỷ Ngũ còn muốn phản bác, nhưng thấy các sư huynh còn có sư phụ không có ra ngoài, hẳn cũng thu hồi bước chân chuẩn bị chạy đi, chăm chú nhìn chăm chăm sắc mặt tái nhợt của tiểu sư muội trong mưa, cứ việc đau thương cứ việc chật vật, thế nhưng sống lưng thẳng tắp không có vì vậy mà cong lại.

Quỷ Y Tứ nhìn thấy dáng dấp nhỏ bé của Tiểu Niệm Niệm làm người khác đau lòng không khỏi thờ dài, đến tốt cùng thì tiểu nữ oa này đã gặp phải chuyện gì mới biến thành như vậy, khóc cũng không khóc. Mặc dù lão từng nghĩ tới việc đi điều tra Tiểu Niệm Niệm, nhưng lại cảm thấy với tính cách Tiểu Niệm Niệm nếu như nàng biết chắc chắn sẽ không vui, lão làm sư phụ thật là bất lực.

Hạt mưa như chuỗi ngọc bị đứt, một giọt một chuỗi rơi vào nước mưa rót thành vũng nước trên mặt, hạt mưa rơi trên đầu, trên người Lam U Niệm, nàng ngửa mặt lên, mở to hai mắt, nhìn hạt mưa trên bầu trời.

Không biết mưa bao lâu, Lam U Niệm cũng không biết mình ngâm mưa bao lâu, rất lâu sau, Lam U Niệm xoay người, cho dù tóc tai rối bời, quần áo sưng nước, nhưng trong mắt Lam U Niệm có ánh sáng lấp lánh, trong nháy mắt, nàng giương cao nụ cười sáng rỡ, cảm động thật sâu.

"Sư phụ!" Mặc dù bởi vì không nói lời nào trong thời gian dài, giọng nói của Lam U Niệm rất yếu ớt còn mang theo chút khàn khàn, nhưng lại che giấu không được thanh âm tuyệt vời đẹp đẽ như nước suối, thấm vào lòng người.

Đột nhiên Quỷ Y Tứ nghe được đồ đệ nhỏ nhất của mình cuối cùng cũng chịu mở miệng nói chuyện, hưng phấn mở to mắt, sau đó gạt đầu, thế nhưng về từ ái trên mặt vừa nhìn một cái thì không xót gì.

"Tiểu sư muội, muội nói chuyện rồi!" Quỷ Ngũ lập tức kéo Lam U Niệm vào hành lang, vui vẻ ngắm Lam U Niệm.

"Tiểu sư muội, sao chỉ gọi một mình sư phụ mà không gọi sư huynh!" Quỷ Nhất vô cùng vui vẻ vì tiểu sư muội có thể mở miệng nói chuyện, nhưng chỉ gọi mình sư phụ nên có chút

không cam lòng.

"Được rồi, Quý Nhị mau ôm Tiểu Niệm Niệm trở về, mặc mưa khăng định sẽ bị phong hàn, Quý Tam đi nấu chén thuốc chữa phong hàn." Quý Y Từ thấy sắc mặt Tiểu Niệm Niệm tái nhợt, thân thể phát run, kịp thời ngăn lại việc mấy tên tiểu tử thú muốn nói chuyện.

Quý Y Từ mở miệng nhắc nhở, bọn họ mới phát hiện mình không có đề mắt đến thân thể yếu ớt của tiểu sư muội, Quý Nhị vội vàng ôm tiểu hài tử Lam U Niệm về phòng, những người khác nấu nước thì nấu nước, sắc thuốc thì sắc thuốc, hơn nửa đêm nhưng trên ngọn núi mà bọn họ ở lại hết sức náo nhiệt, mà hết thảy nguyên nhân đều là vì hài tử nhỏ nhất - - Lam U Niệm.

Lam U Niệm nằm trên giường, trên người đắp kín chăn mềm thật dày của đại sư huynh Quý Nhất, ở chung với nhau nửa năm mấy người bọn họ bận rộn cùng quan tâm nằng, loại cảm giác này thật tốt.

Nửa năm qua mặc dù nằng không nói lời nào, nhưng mọi người đối xử tốt với nằng không phải nằng không có cảm giác, thật ra loại yêu mến không trộn lẫn bất luận tạp chất gì cũng làm cho Lam U Niệm đặt mấy người bọn họ trong hàng ngũ người một nhà, bọn họ là người tốt nhất với nằng trên thế giới này.

"Đại ca, Nhị ca, Tam ca, Tứ ca, Tiểu Ngũ ca ca!" Giọng nói trong trẻo của Lam U Niệm đột nhiên vang lên, làm cho đám người đang bận rộn vì nằng đều sững sờ, sau đó ngạc nhiên và mừng rỡ, tiểu sư muội của bọn họ nói chuyện, hơn nữa còn gọi bọn họ, không phải gọi sư huynh mà là ca ca, điều này nói rõ tiểu sư muội xem bọn họ là người nhà.

Không phải vì nhất thời xúc động mà Lam U Niệm mới gọi bọn họ là ca ca, mà là chân chân thật thật cảm thấy họ chính là người thân của nằng, cho dù kiếp trước người thân của nằng vung đao đối mặt với nằng. Nhưng ở trong mắt năm ca ca, Lam U Niệm chính là một đứa trẻ, bởi vì bọn họ đối xử tốt với nằng cho nên cho rằng là ca ca không phải sư huynh, nhưng cho dù là ca ca hay sư huynh, tiểu cô nương này là người bọn họ muốn bảo vệ.

"Tiểu sư muội, cuối cùng muội cũng chịu gọi chúng ta rồi!" Quý Ngũ chớp đôi mắt to nhìn Lam U Niệm.

"Được rồi, được rồi, Tiểu Ngũ còn không đi nấu nước." Quý Nhất phòng ngừa Quý Ngũ lại lủi rủ nói không ngừng, vội vàng sai người đi nấu nước.

Lúc này Lam U Niệm không biết, cũng bởi vì nằng coi họ là ca ca ruột, từ nay về sau, trong năm tháng ở tương lai, bốn vị sư huynh thực sự coi nằng như muội muội ruột mà yêu thương, trở thành người nhà mà che chở.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sùng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Xuất cốc

Edit: Bộ Yến Từ

Hai năm sau...

Căn nhà gỗ nhỏ tinh xảo có phong cách cổ xưa nằm ở một nơi rất sâu xa trên đỉnh núi, bởi vì nhà gỗ trải qua gột rửa của năm tháng mà trở nên tang thương, cây cối hiện ra vòng tuổi gỗ gề, có vẻ có ý nhị khác! Bên cạnh một cây đại thụ đã trên trăm năm, rất nhiều chim nhỏ liu riu xây tổ trên cây, xung quanh là vườn hoa với những bông hoa xinh đẹp đang nở.

"Tiểu Niệm Niệm, con thực sự muốn xuống núi sao?" Quý Y Từ lời kéo Lam U Niệm, không nở nói.

"Đúng vậy, tiểu sư muội, muội mới mười tuổi vẫn còn quá nhỏ, chúng ta đều là mười lăm tuổi mới có thể xuống núi rèn luyện!" Quý Nhị nắm tóc, hết sức không đồng ý cách làm của Lam U Niệm.

"Tiểu sư muội, có thể đợi thêm vài năm nữa mới xuất cốc không, nếu muội muốn ra ngoài chơi, có thể để sư phụ dẫn muội đi, một mình muội đi ra ngoài quá nguy hiểm." Vóc dáng của Quý Ngũ đã cao hơn rất nhiều, nhưng mà đường như gương mặt búp bê lại không có gì thay đổi.

Lam U Niệm nhìn năm người trước mặt đều dùng ánh mắt không đồng ý nhìn mình, nằng cũng rất bất đắc dĩ. Đã ở chung hai năm, Lam U Niệm phát giác Quý Y Từ không có khùng bỏ giống như người giang hồ nói, là một lão ngoan đồng, nũng nịu nhõng nhẽo với nằng là chuyện bình thường. Còn các ca ca, đừng xem bình thường đều là bộ dáng đứng đắn, giống như trích tiên không dính khói bụi trần gian, nhưng ở trước mặt nằng chính là nguyên một đám đại nam hài.

"Sư phụ, ca ca, không phải mọi người không biết bản lĩnh của con!" Lam U Niệm giải thích.

Mấy người bọn họ nói không nên lời, đúng vậy, Lam U Niệm rất thông minh, có thể nói là thiên tài trăm năm khó gặp, bất luận là học y thuật hay là học võ công, đều là vừa học liền biết, hiện tại võ công của Lam U Niệm rất khá, công phu cũng cao hơn Quý Ngũ một chút. Hơn nữa rất nhiều lúc biểu hiện ra bên ngoài của Lam U Niệm không giống đứa bé, quá mức trong trẻo lạnh lùng, nhưng cho dù Lam U Niệm biểu hiện mình mạnh mẽ cỡ nào, ở trước mặt những người này thì chỉ được coi là hài tử thông minh mà thôi.

"Tiểu Niệm Niệm, nếu không để vài tên tiểu tử thú theo con xuất cốc nhé?" Quý Y Từ thương nghị.

"Đúng vậy, tiểu sư muội, để Tiểu Ngũ ca ca cùng muội xuất cốc nha!" Quý Ngũ vô cùng đồng ý với đề nghị của Quý Y Từ, mở miệng nói.

"Tiểu Ngũ, bản thân đệ còn chưa xuất cốc rèn luyện qua sao có thể bảo vệ tiểu sư muội?" Quý Tam mở cây quạt mình luôn mang theo bên người, đá kích nói: "Tiểu sư muội, nếu không để Tam ca ca xuất cốc với muội, Tam ca ca biết nơi nào có trò chơi thật thú vị, có thể dẫn muội đi chơi!"

"Huynh dẫn tiểu sư muội xuất cốc nhất định sẽ dạy hư tiểu sư muội, đệ cảm thấy đệ đi theo tiểu sư muội xuất cốc mới tốt." Quý Tứ trung ra gương mặt lạnh lùng nói, dù sao có thể nói hình tượng của Quý Tam và cùng đào hoa, mỗi lần xuất cốc đều sẽ câu đi hồn phách một ít cô nương.

Quý Tam không được tự nhiên ho khan, ngay cả sư phụ đều trừng mắt nhìn Quý Tam, rất sợ Quý Tam dạy hư đồ đệ quý giá nhất của lão, hơn nữa đồ đệ này còn là nữ, nếu như học cái xấu thì lão biết tìm ai khóc.

"Nên do ta xuất cốc cùng tiểu sư muội, dù sao ta cũng là Đại ca của muội ấy." Quý Nhất ôn hòa nói.

"Đệ cảm thấy nên đệ đi mới phải, đệ giỏi nhất là chăm sóc người." Quý Nhị mặt không đỏ tim không đập nói, bọn họ khinh bỉ liếc Quý Nhị, người kia tính tình nóng nảy không

thêm phiên đã tốt lắm rồi.

"Sư phụ, con là U Niệm, là Lam U Niệm, Đại tiểu thư phủ Tướng quân Phong Quốc!" Lam U Niệm nghiêm túc nói.

Năm sư đồ đều sững sờ, mặc dù bọn họ ở Y Cốc, nhưng chuyện ở bên ngoài lại rất rõ ràng, cũng thường xuyên đi ra ngoài, nên cũng biết đích nữ Lam gia không được sùng ái, nhưng mà bọn họ lại không nghĩ tới cô bé kia chính là sư muội sống chung với họ lâu như vậy.

"Tiểu sư muội, muội..." Quý Nhất muốn nói lại thôi nhìn Lam U Niệm, thân phận tiểu sư muội vốn tôn quý, nhưng lại lưu lạc tới mức cả người toàn là vết thương, có thể tưởng tượng trong lòng tiểu sư muội rất khổ sở.

"Sư phụ, các ca ca, U Niệm có chuyện mình cần phải làm, có thù cần báo, cũng muốn lấy lại tất cả những gì thuộc về mình, U Niệm hy vọng chút năng lực này của mình có thể làm được, nếu như ngay cả bản thân cũng không bảo vệ được, sau này U Niệm có thể làm gì?" Lam U Niệm ngắt lời Quý Nhất, nói.

Thật lâu sau không có ai lên tiếng, mặc dù không nỡ lòng để một tiểu cô nương mười tuổi xuất cốc đối mặt với âm mưu quỷ kế, nhưng mỗi người đều cần trưởng thành.

"Mà thôi, con đi đi! Chăm sóc mình thật tốt, không được phép ra ngoài quá lâu! Nếu không vì sư sẽ bắt con trở về." Quý Y Từ khoát tay áo, trở về phòng tiếp tục nghiên cứu được lý.

"Tiểu sư muội, bảo trọng!" Bốn vị ca ca lưu luyến không rời nói.

"Ừm, muội sẽ mau chóng trở về!" Lam U Niệm không quay đầu lại đi xuống núi, tư thái ưu nhã mà duy mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Gặp gỡ (1)

Edit: Bộ Yến Từ -

Lam U Niệm đi trên đường nhỏ nhấp nhô khúc khuỷu trên núi, hít lấy mùi thơm hoa mai trộn lẫn trong không khí trong lành, thưởng thức hương thơm của cây cối hoa cỏ xanh biếc, lắng nghe bách điều uyển chuyển ca hát trong rừng, cũng là một loại hưởng thụ tối cao.

Dù là ai cũng không nghĩ tới, lối ra Y Cốc lại ở trong núi rừng, hơn nữa lối ra còn có trận pháp gia trì, không trách được người trong giang hồ không có cách nào tìm được Y Cốc, nếu như không phải do sư phụ nói với nàng, Lam U Niệm cũng không biết phải dùng bao lâu mới có thể tìm thấy lối vào Y Cốc.

Nhìn cây liễu xanh nhạt, khiến người ta mắt sáng lòng sáng khoái, có cảm giác tươi mát, còn cây dương thì dày đặc tán cây, dường như càng xanh càng thâm trầm, cộng thêm thân thể cao ngất của nó, khiến người ta cảm thấy khí vũ hiên ngang.

Lam U Niệm mặc trên người một bộ váy áo liền thân trắng nõn, làn váy thêu Mạn Châu Sa Hoa tinh xảo màu đỏ rực, đại lục này không có loại hoa này. Trên mặt che lụa mỏng trắng tinh, mái tóc chỉ tùy ý ghim lên giống như nam tử, chỉ có thể nhìn thấy con ngươi trong suốt sáng ngời, mày liễu cong cong, lông mi thật dài khẽ rung động, làn da trắng nõn không chút tỳ vết lộ ra nhàn nhạt phấn hồng.

Mang mạng che mặt không chỉ thuận tiện làm việc, chủ yếu hơn là Lam U Niệm đã xem qua gương mặt của mình, mặc dù non nớt chưa phát triển hết, nhưng cũng là mỹ nhân bại hoại nghiêng nước nghiêng thành, mọi người đều nói hồng nhan bạc mệnh, câu nói này Lam U Niệm tin tưởng. Nếu như không đủ hùng mạnh, gương mặt này chỉ mang đến cho mình mầm tai vạ, cho nên lúc xuất cốc, Lam U Niệm đeo mạng che che khuất gương mặt.

Đây là lần đầu tiên Lam U Niệm xuất cốc kể từ khi đến thế giới này, cho nên nàng không vội vã gấp rút lên đường, mà là chậm rãi tản bộ ngắm cảnh giữa núi rừng, hơn nữa lần này Lam U Niệm xuất cốc cũng không phải trở về báo thù cho tiền thân, mà là xây dựng thể lực cho riêng mình.

Đột nhiên bên tai truyền đến tiếng đánh nhau, bây giờ có thể nói công phu của Lam U Niệm rất tốt, nhĩ lực cũng rất tốt, hơn nữa bởi vì nguyên nhân kiếp trước, vô cùng nhạy cảm với mùi máu tanh trong không khí, đây là bệnh chung của những người thuộc về hắc ám.

Mặc dù trên gương mặt tuyệt thế của Phong Dực Hiến có chút tiểu tự nhưng lại che dấu không được hơi thở vương giả, đôi mắt màu tím giống như sói nhìn đám người truy sát trước mặt. Bởi vì nhất thời không cẩn thận nên hần bị trúng độc, không thể dùng nội lực, ám vệ cũng bị phân tán, nhưng Phong Dực Hiến không hề bối rối, không chút sợ hãi, hần sẽ không chết, coi như không có nội lực hần cũng có thể giết đám người này.

Đám người tới truy sát nhìn thấy đôi mắt Phong Dực Hiến đều kinh hãi, truyền thuyết là thật, Minh Vương có một đôi mắt như ma quỷ, nhưng tại sao nhiều năm qua đôi mắt đó lại bình thường, làm sao mà bọn họ biết được, bình thường Phong Dực Hiến đều dùng nước thuốc thay đổi màu sắc đôi mắt, lần này bởi vì trúng độc mà đôi mắt mới khôi phục màu sắc ban đầu.

"Hoàng hậu thật sự rất coi trọng ta, thậm chí ngay cả tử sĩ cũng phái tới." Quần áo trên người Phong Dực Hiến tung bay, giống như ma quỷ xinh đẹp đến từ Địa ngục, âm lãnh tàn nhẫn khiến lòng người sợ hãi.

Lúc này có mấy tên tử sĩ bị Phong Dực Hiến dọa sợ, bọn họ nhìn nhau một lát rồi cùng giọng kiêu lên tấn công Phong Dực Hiến. Phong Dực Hiến rút ra thanh kiếm tùy thân hần vẫn chưa từng sử dụng, khi đám người đó xông về phía hần, Phong Dực Hiến động, cho dù không có nội lực cũng nhanh như tia chớp, chỉ trong thời gian mấy hơi thở, toàn bộ tử sĩ đã ngã xuống đất bỏ mình.

Phong Dực Hiến ngồi dựa vào một gốc đại thụ chọc trời, hiện tại độc trong cơ thể đang gầy vò hần, nhưng ngoại trừ sắc mặt hần có chút tái nhợt, căn bản không nhìn ra hần trúng độc, sự nhẫn nại của người này rất mạnh, núp ở phía xa Lam U Niệm nghĩ thầm.

Nàng không thích xen vào việc không đâu, trừ phi chuyện kia có lợi với nàng, nhưng bây giờ Lam U Niệm thấy nam tử kiêu ngạo lại thê lương cô độc như sói, dường như nhìn thấy mình đã từng như vậy, hơn nữa Lam U Niệm nhìn ra nam tử kia trúng kịch độc, nếu như không lập tức giải độc sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Lam U Niệm chậm rãi đi từ đằng xa lại, kinh động đến Phong Dực Hiến đang điều tức.

Phong Dực Hiền mở mắt ra nhìn về phía Lam U Niệm, Lam U Niệm cũng nhìn nam tử ngồi dưới tàng cây, cái nhìn này bắt đầu quyết định duyên phận hai người sau này sẽ gắn bó sinh tử, mãi mãi không rời.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sùng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Gặp gỡ (2)

Edit: Bộ Yến Từ

Phong Dực Hiền nhìn nữ hài chậm rãi tới gần mình, đứng vậy, nàng vẫn còn là một đứa bé, nhìn đáng đáp cũng chỉ mới mười tuổi, gương mặt đeo khăn che căn bản không thấy rõ dung mạo, chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt tinh khiết như bầu trời.

Nữ hài vừa xuất hiện trước mặt, Phong Dực Hiền có cảm giác thể giới đều lu mờ âm đạm, nơi đi qua, phảng phất như đóa hoa cũng sẽ xấu hổ khép cánh hoa lại, trên người mang theo hơi thở khiến người ta thấy vô cùng yên bình thoải mái, mọi cử động giống như được nghệ thuật gia cao cấp nhất tỉ mỉ sắp đặt, cảnh đẹp ưu nhã vui tai vui mắt, làm cho Phong Dực Hiền không cách nào dời mắt.

Phong Dực Hiền cũng cảm thấy mình hết sức kỳ quái, hắn có bao nhiêu quái gở và vắng lạnh, đừng nói là nữ hài ngay cả một đứa bé hắn cũng luôn cảnh giác, nhưng mà bây giờ ở một nơi hoang dã quý dị lại xuất hiện một tiểu nữ hài không rõ mặt, vậy mà hắn lại không có chút bài xích nữ hài, có lẽ bởi vì cặp mắt quá mức tinh khiết đó.

Phong Dực Hiền nhìn Lam U Niệm, đột nhiên hắn nhớ tới đôi mắt của mình đã khôi phục màu tím, thiên hạ này chỉ cần có người nhìn thấy màu sắc đôi mắt hắn đều sẽ bị hắn giết chết, nhưng khi nữ hài nhìn thấy màu sắc đôi mắt của hắn lại không chút giật mình hay sợ hãi, giống như hắn giống với người khác, cho tới nay đây là lần đầu tiên có người dùng ánh mắt bình thường nhất để nhìn mắt hắn.

Lam U Niệm thấy mặc dù người kia ngồi dưới đất, nhưng lại không chút tổn hại khí phách vương giả của hắn, có lẽ nam tử này chỉ khoảng mười sáu mười bảy tuổi, vừa rồi đứng rất xa đã có thể thấy xuất thân của hắn rất cao, ít nhất là một mét tám lăm, nam tử mặc trường bào hoa văn đám mây màu xanh nhạt đẹp để quý giá mà thoải mái.

Hắn có một mái tóc đen thật dài, ngũ quan tuấn mỹ như đào gọt, dưới cặp mày kiếm rậm là một đôi mắt màu tím thâm thúy, sống mũi vừa cao vừa thẳng, môi mỏng hồng hồng khẽ giương lên, ánh mắt trời chiếu vào trên da thịt của hắn, cả người tà tử dị thường.

Lam U Niệm không thể phủ nhận, nam tử này lớn lên tao nhã vô song, nhưng nàng không phải nữ hài hồ đồ, trái tim nàng là một vùng nước chết, cho nên sau khi Lam U Niệm đánh giá một chút, thì đến bên cạnh Phong Dực Hiền, ngồi xổm người xuống nhìn hắn.

Thân thể Phong Dực Hiền cứng đờ, từ khi hiểu chuyện cho đến nay chưa từng có ai có thể dựa vào hắn gần như vậy, cho dù là nam hay nữ, hắn có bệnh thích sạch sẽ rất nghiêm trọng, nhưng giờ phút này hắn lại không có ra tay đánh bay nữ hài, thậm chí hắn có thể ngửi được mùi hương thơm ngát từ trên thân thể nàng, không phải bất luận hương liệu và son phấn gì, mà là một loại hơi thở ngọt ngào tự nhiên.

Lam U Niệm nhìn chỗ nam tử bị trúng độc, biết đây là một loại độc dược kịch độc, vừa khéo trên tay nàng có thuốc giải của loại độc này. Lam U Niệm mở ra bao quần áo công trên lưng, lấy một viên thuốc đưa cho nam tử trước mặt, có tin hay không là chuyện của hắn, có ăn hay không cũng là chuyện của hắn, Lam U Niệm nàng chẳng có bao nhiêu thiện tâm.

Phong Dực Hiền thấy mười ngón tay nhỏ bé thon dài như măng non, ma xui quỷ khiến cầm lấy viên thuốc, cứ như vậy nuốt vào, quên mất mình có bệnh thích sạch sẽ, cũng quên mất tính cách cẩn thận của mình.

Viên thuốc tiến vào cơ thể, Phong Dực Hiền có thể rõ ràng cảm giác độc trong người đang dần dần biến mất, nội lực cũng bắt đầu khôi phục.

Lam U Niệm nhìn nam tử trước mặt nhận thuốc, không hỏi gì mà nuốt vào, hết sức kỳ quái, dù sao nàng có thể thấy được nam tử có tính cách rất đa nghi, chỉ sợ căn bản sẽ không tin tưởng người khác, nhưng vấn đề này không có liên quan đến nàng, Lam U Niệm đứng dậy chuẩn bị rời đi đầu cũng không có quay lại.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sùng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Bắt đầu động lòng

Edit: Bộ Yến Từ -

Bóng lưng tiểu nữ hài trong trẻo nhưng lạnh lùng uyển chuyển, quanh thân tràn ngập cô độc khiến trái tim băng cứng của Phong Dực Hiền khẽ động một cái, ngay cả bản thân hắn cũng không có phát giác.

"Chờ một chút!" Thanh âm giống như ngọc thạch vang lên, thanh âm kia trầm thấp từ tính, khàn khàn, lười biếng.

Lam U Niệm ngừng lại, hết sức khó hiểu tại sao nam tử lại gọi nàng, xoay người lại nhìn Phong Dực Hiền, trong mắt lộ ra nghi vấn.

Phong Dực Hiền nhìn thấy tiểu nữ hài ngừng lại, không biết tại sao trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm, chờ hắn nhìn kỹ nữ hài, phát hiện đôi mắt độc nhất vô nhị trên thế gian không chỉ tinh khiết giống như trẻ con, nhìn kỹ lại mới phát hiện trong đôi mắt là một mảnh hoang vu, nơi sâu xa tràn ngập đau thương và tuyệt vọng, vì sao một tiểu nữ hài lại có đôi mắt như vậy, Phong Dực Hiền cảm giác lòng mình khó chịu, phảng phất như đang tức giận.

"Khụ." Phong Dực Hiền ngưng ngưng ho khan, ngay cả việc tại sao hắn gọi nữ hài lại bản thân hắn cũng không rõ ràng, nhưng chính là không muốn để nàng rời đi.

"Người không cảm thấy đôi mắt ta rất kỳ quái à? Không sợ sao?" Phong Dực Hiền tự mình nói rồi tự thấy sợ hãi, nếu như là những người khác hắn đã sớm cho bọn chúng cắt đi hết, quân cái khi gió chuyển hắn ta có sợ hay không, nhưng mà hắn giống như phát điên muốn biết ý nghĩ của nữ hài về đôi mắt bị người đời ghét bỏ.

Phong Dục Hiền cẩn thận nhìn mắt nữ hài đối diện, muốn từ bên trong tìm ra cảm xúc sợ hãi, nhưng mà không có, một chút cũng không có, chẳng biết sao lại thờ phào nhẹ nhõm.

"Tại sao phải sợ? Đôi mắt của ngươi rất đặc biệt, cũng rất đẹp!" Lam U Niệm nghiêm túc nói, quả thật đôi mắt này rất đẹp, đồng tử này đẹp hơn nhiều của những người ở kiếp trước: "Đi con đường của chính mình, để cho người khác không có đường để đi thì tốt rồi!"

Thanh âm trong trẻo như nước chảy róc rách truyền vào tai Phong Dục Hiền, thế nhưng ý tứ trong giọng nói khiến ánh mắt Phong Dục Hiền sáng lên, đúng vậy, mình đi trên con đường của chính mình, hần đường đường là Minh Vương tại sao lúc nào cũng phải quan tâm cái nhìn của người khác, che giấu màu sắc đôi mắt mình nhiều năm, đi trên con đường của chính mình, để cho người khác không có đường để đi, nói thật hay! Hần có thể lực lại có năng lực, vì sao phải sợ những lời đàm tiếu của người đời?

Có lẽ Lam U Niệm không thể nào nghĩ tới, năng tiên tay nói mạch lười thuật ngữ, lại làm cảm động một nam tử như Thiên nhân, đây quả thực là hiểu lầm.

Khi Phong Dục Hiền lấy lại tinh thần thì phát hiện tiểu nữ hài đã đi xa, cố gắng chống đỡ cơ thể muốn đứng dậy đuổi theo, nhưng lại phát hiện viên thuốc đang phát huy tác dụng, căn bản hần không thể nào đứng lên nổi, hần chỉ có thể nhìn tiểu nữ hài càng đi càng xa, ngay cả cơ hội hỏi tên nàng cũng không có. Đây là lần đầu tiên hần muốn gần gũi một người, cũng là lần đầu tiên tin tưởng một người, càng là lần đầu tiên cảm giác được tim mình nhảy lên.

Lam U Niệm thấy nam tử ăn thuốc giải thì rời đi, đối với nàng mà nói vừa xoa người đã quên mất nam tử kia, trái tim của nàng từ lâu đã không màng những thứ đó, chỗ đó hoang vu một mảnh. Nàng không hề hay biết, mấy năm sau, nam tử kia vẫn đang tìm nàng, chưa bao giờ từ bỏ.

"Chủ tử." Ba nam tử mặc hắc bào đột nhiên xuất hiện trước mặt Phong Dục Hiền, quỳ xuống: "Không bảo vệ tốt chủ tử, xin chủ tử trách phạt!"

Phong Dục Hiền cảm nhận được độc tính trong cơ thể đã giải trừ hoàn toàn, đứng thẳng người lên: "Không sao, các ngươi có nhìn thấy một tiểu nữ hài không?"

Ba ám vệ liếc mắt nhìn nhau, nói: "Không có!"

"Ám Nhất, Ám Nhị, bây giờ các ngươi lập tức lục soát núi, tìm một tiểu nữ hài đeo mạng che mặt, không được phép tổn thương nàng!" Phong Dục Hiền căn dặn.

"Đạ." Mặc dù hết sức bất ngờ từ lúc nào thì chủ tử lại quan tâm tới người khác. Hơn nữa còn không cho phép tổn thương, nhưng bọn họ cần chỉ phục tùng!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sùng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Lam Nhận

Edit: Bộ Yến Tử -

Lam U Niệm vừa đi vừa nghỉ ngơi cuối cùng đi tới thành trấn gần nhất bên ngoài Y Cốc - - thành Lạc Nhật.

Cửa hàng hai bên đường phố mọc lên như rừng, ánh chiều tà hoàng hôn nhàn nhạt chiếu xuống mái ngói đỏ hoặc là màu sắc đẹp mắt bên trên mái cong lầu các, làm cho cảnh đêm phồn thịnh ở thành Lạc Nhật tăng thêm vài phần mộng lung và ý thơ.

Đây là lần đầu tiên Lam U Niệm nhìn thấy diện mạo thế giới cổ đại, dường như có chút giống kiến trúc Trung Quốc cổ đại, nhưng có một chỗ không giống chính là thế giới này thực sự tồn tại khinh công, nội công trong các tiểu thuyết kiếm hiệp mới có.

Lam U Niệm cần xây dựng thế lực cho riêng mình, mà Lam U Niệm hiện tại có rất nhiều ý tưởng mới từ thế kỷ hai mươi mốt, như vậy nàng có thể bắt đầu từ việc buôn bán, nắm chặt mạch máu kinh tế mới có thể khống chế vận mệnh của mình, cho dù ở đâu, tiền tài đều là thứ không thể thiếu.

Hiện tại nàng cần có nhất chính là thuộc hạ có thể dùng, nhưng chuyện này không thể nóng vội, may mắn hiện tại nàng chỉ có mười tuổi, rất nhiều chuyện có thể từ từ làm.

"Đánh hần!"

"Đánh gãy chân hần đi."

"Đánh chết đứa con hoang này."

Khi Lam U Niệm đi ngang qua ngõ nhỏ của một dãy nhà, nghe được bên trong truyền ra tiếng đánh đập và chửi rủa, phi thân bay về phía đầu tường ở ngõ nhỏ, Lam U Niệm nhìn thấy chuyện xảy ra bên dưới.

Đều là một ít hài tử, ít nhất ở trong mắt Lam U Niệm vẫn là hài tử, có mấy tên nam hài cường tráng khoảng mười bốn mười lăm tuổi đang đánh đá một nam hài mới mười hai tuổi té trên mặt đất, Lam U Niệm ở bên cạnh vừa quan sát vừa nghe những lời chửi rủa.

Lam U Niệm còn phát hiện mỗi lần những nam hài kia mắng nam hài nằm dưới đất là "Con hoang", nam hài nằm dưới đất sẽ lộ ra ánh mắt hung ác giống như chó săn, sự thù hận trong mắt làm cho Lam U Niệm rất yêu thích, nàng thích nhất là những người không chịu thua hơn nữa còn rất quật cường.

Trong quá trình bị đánh đập, mặc dù nam hài cũng nhiều lần muốn phản kích và chạy trốn, nhưng bất đắc dĩ mỗi lần đều không thành công, nhưng cho dù là vậy, dường như nam hài cũng không có buông tha ý nghĩ chạy trốn.

Lá gan dám nam hài càng lúc càng lớn, có một nam hài nhặt viên gạch lên đập vào đầu nam hài, một đập này mà không chết cũng sẽ mất đi nửa cái mạng.

Đôi mắt nam hài khép cũng không có khép, mở to hai mắt nhìn những người đang bắt nạt mình, trong mắt lóe lên tuyệt vọng nhưng không thể tránh được mắt Lam U Niệm.

Khi viên gạch trong tay nam hài chuẩn bị nện xuống, Lam U Niệm đuổi ra một dải lụa trắng cản lại động tác của nam hài.

"Cút!" Thanh âm lạnh như băng vang lên, Lam U Niệm đứng ở trước người nam hài quát lớn với đám nam hài còn lại.

Vốn dĩ mấy nam hài bị thân thủ của Lam U Niệm làm cho sợ hết hồn, nhưng nhìn kỹ lại thì ra là tiểu nữ hài còn nhỏ hơn bọn họ, lá gan càng lớn hơn, đưa tay chuẩn bị đánh Lam U Niệm. Lam U Niệm không thèm nhìn đám nam hài này, quay người lại nhìn về phía nam hài té dưới đất.

"Cẩn thận!" Nam hài nằm trên đất nhìn sau lưng Lam U Niệm cả kinh kêu lên, nhưng càng làm cho hắn hoảng sợ chính là những nam hài đó còn chưa kịp đụng tới Lam U Niệm đã té xuống đất không dậy nổi.

"Người tên là gì?" Lam U Niệm hỏi nam hài té trên mặt đất.

Nam hài này vô cùng nhỏ gầy, xem ra rất suy nhược, đường nét gương mặt vừa phải đoan chính, tương đối thanh tú, còn có một cái mũi ưng. Tóc dài màu nâu sẫm cực kỳ thấp, che lại hơn phân nửa cái trán. Một đôi mắt vừa to vừa đen, làm cho người ta thấy yêu thích, nhưng lúc nổi giận lại lộ ra vẻ mặt hung ác căm hận nhất, bộc lộ bộ mặt hung ác.

"Ta không có tên." Lúc nam hài nói mình không có tên dường như tâm tình vô cùng sa sút.

"Đồng ý đi theo ta không?" Lam U Niệm đuổi ra bàn tay rất nhỏ nhưng trắng nõn giống như bạch ngọc.

Nam hài nhìn bàn tay đuổi ra trước mặt mình, giống như nhìn thấy tương lai, nhưng khi nhìn thấy bàn tay đen sì và vô cùng bẩn thỉu của mình lại cúi đầu. Lam U Niệm không có thúc giục, nam hài giờ tay mình lên hung hăng xoa xoa trên bộ y phục bẩn thỉu, sau đó đặt tay vào trong tay Lam U Niệm, ánh mắt kiên định nói: "Được!"

"Sau này người cứ đi theo ta, người tên là Lam Nhận." Giọng nói Lam U Niệm vang lên, nâng cầm một cây đao, có thể vì nâng vượt mọi chông gai đao kiếm.

"Lam Nhận tham kiến tiểu thư." Tay Lam Nhận còn đặt ở trong tay Lam U Niệm, hắn quỳ trên mặt đất cung kính nói, nữ hài này chính là cứu tinh của hắn, là chủ tử của hắn, hắn không còn là con hoang người người chán ghét, hắn cũng có tên cho riêng mình, hắn tên là Lam Nhận.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Tìm kiếm

Edit: Bộ Yến Từ

Một ngôi nhà nghiêm trang bên trong xa hoa như cung điện, bức hoành màu đen trên cửa viết ba chữ "phù Minh Vương" thật to thiếp vàng, chữ viết như rồng bay phượng múa, thiết hoa ngân châu.

"Chủ tử, không tìm được nữ hài." Ám Nhất quỳ trên mặt đất bẩm báo.

Phong Dực Hiền đứng trước bàn đọc sách chăm chú và thành kính vẽ một bức họa, trong đôi mắt đã từng không có ôn nhu lại có một chút ôn nhu hiếm có, Ám Nhất hoài nghi có phải mình nhìn lầm hay không, tại sao chủ tử có thể có lúc ôn nhu như vậy?

"Không tìm được?" Phong Dực Hiền khẽ nhăn đôi mày đẹp, nữ hài một thân một mình ở trong núi rừng có thể bị nguy hiểm hay không.

Phong Dực Hiền cẩn thận từng li từng tí trái bức họa lên bàn đọc sách, nói với Ám Nhất đang quỳ trên mặt đất: "Nhìn đi, cần dặn xuống dưới, sau này chú ý có phát hiện nữ hài như vậy hay không, phát hiện lập tức đến báo!"

Ám Nhất đến gần bàn đọc sách nhìn nữ hài trong bức họa, mặc dù trên bức họa nữ hài đó mang mạng che mặt, nhưng mà linh khí bức người, giai nhân tuyệt thế nấu mình nơi sơn cốc.

"Dạ!" Ám Nhất biết nữ hài trong bức họa chính là người giải độc cho chủ tử, nhưng dựa theo tác phong vốn có của chủ tử cho dù được người ta cứu cũng sẽ không ghi nhớ trong lòng, chẳng lẽ chủ tử vừa ý tiểu cô nương nhà người ta? Không, không thể nào, trong vòng ba thước bên người chủ tử chưa bao giờ có nữ tử, huống chi đó vẫn chỉ là một đứa bé. Ám Nhất có cảm giác, mình cũng sắp bị thái độ của chủ tử làm cho có chút không bình thường.

Phong Dực Hiền đứng trước bức tranh cẩn thận chăm chú nhìn nữ hài trong tranh, nếu như không phải hắn được giải độc, hắn sẽ cho rằng đó chỉ là một giấc mộng, trong mộng gặp được một Tinh Linh khiến hắn có chút đau lòng.

Hắn ảo não loại cảm giác không bị khống chế này, luôn cảm thấy mình thay đổi không giống trước, sau khi trở lại hắn đã không dùng nước thuốc che giấu màu sắc đôi mắt mình, hắn ghi tạc lời nữ hài nói trong lòng, hắn không tiếp tục sợ hãi ánh mắt người khác xem hắn như quái vật, bởi vì hắn biết trên thế gian này có một nữ hài bất đồng.

- -

Ban đêm ở biên cương, nhìn đâu đâu cũng thấy, tất cả đều là cát vàng không nhìn thấy bờ, nơi đây hiếm thấy dấu vết người ở, thậm chí không có chút màu xanh của sự sống, nếu có cũng chỉ là quân đội đông quân ở đây.

Một nam nhân hơn ba mươi tuổi mặc trên người chiến bào màu đen đứng ở bãi cát vàng mênh mông, ánh mắt nhìn về hướng kinh thành, trong mắt có áy náy và tưởng niệm.

"Phụ thân, đêm đã khuya, sao người còn chưa đi nghỉ ngơi?" Một nam tử mười lăm mười sáu tuổi mặc áo giáp đi đến bên cạnh nam tử trung niên: "Phụ thân đang lo lắng tình hình trận chiến sao? Hoàng thượng đã hạ chỉ để Minh Vương đến văn hội cực điện, với tài trí của Minh Vương nhất định có thể chuyển bại thành thắng."

"Mặc Huyền, vì phụ đang nghĩ tới Niệm Nhi." Trong mắt Lam Kiến Quân tràn đầy tưởng niệm.

Nghe thấy phụ thân nhắc tới muội muội, Lam Mặc Huyền không lên tiếng, hắn rất tôn kính phụ thân, nhưng điều duy nhất khiến hắn bất mãn phụ thân chính là ông ấy chẳng hề quan tâm tới Niệm Nhi muội muội, đó cũng là ngăn cách duy nhất của hai cha con.

"Vừa rồi ta mơ thấy mẫu thân con, nàng một tiếng lại một tiếng trách cứ ta tại sao lại không yêu thương Niệm Nhi, vì phụ khiến cho mẫu thân con thất vọng rồi." Lam Kiến Quân thở dài.

"Niệm Nhi muội muội có khỏe không? Vì sao phụ thân phải đưa Niệm Nhi muội muội tới thôn trang?" Lam Mặc Huyền cau mày, không hiểu hỏi.

"Vi phụ không có ở trong phủ, không dám đảm bảo không có vài người thừa cơ hội đối xử không tốt với Niệm Nhi. Mặc dù mấy năm nay vi phụ không gần gũi Niệm Nhi nhưng nàng là hài tử của ta và Tiểu Nhiên, sao ta có thể không yêu thương? Nhưng mà vi phụ không bỏ xuống được chuyện Tiểu Nhiên chết đi, nhìn thấy Niệm Nhi thì sẽ nhớ đến Tiểu Nhiên, cho nên mới phải xa lánh Niệm Nhi." Lam Kiến Quân nhớ lại khi Niệm Nhi nhìn thấy ông, lúc nào cũng dùng ánh mắt thăm ướt nhìn ông, còn ông lại làm như không thấy, không phải ông không thương, vào ban đêm khi con gái ngủ say, ông cũng từng thường xuyên lặng lẽ đến xem con gái ngoan, nhưng trong lòng ông vừa yêu thích đứa bé này, lại vừa oán hận nó, nhưng mà bây giờ tự ông biết mình sai, ông khiến con gái chịu thiệt thòi, trong lòng có chút đau lòng.

"Hiện tại Niệm Nhi ở thôn trang sẽ an toàn hơn rất nhiều, hôm trước quân gia còn viết thư nói Niệm Nhi rất nghe lời, là ta mắc nợ Niệm Nhi." Mắt Lam Kiến Quân có chút ướt át, qua giấc mộng vừa rồi ông mới biết được mình làm sai, đó là đứa con yêu ông chờ đợi đã lâu, nhưng nhiều năm nay ông đã làm những gì.

Lam Mặc Huyền muốn an ủi phụ thân nhưng cũng cảm thấy quá thật phụ thân đối xử tệ bạc với Niệm Nhi muội muội, nhớ tới tiểu muội muội vô cùng đáng thương. Lam Mặc Huyền cảm thấy phụ thân làm sai rất nhiều, không biết sau này khi trở lại kinh thành phụ thân muốn bù đắp cho Niệm Nhi muội muội có thể khiến Niệm Nhi muội muội vui vẻ lên hay không, dù sao thì Niệm Nhi muội muội cũng rất khát khao tình thương của phụ thân.

Làm sao mà Lam Kiến Quân biết được, đứa con gái mà ông muốn bù đắp đã sớm chết đi, mang theo không cam lòng sâu sắc mà chết.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Ba năm sau

Edit: Bộ Yến Tử -

Ba năm sau....

Bên trong vườn được liệu đầy hoa ở Y Cốc đặt một cái ghế nằm thoải mái, một nữ tử nằm trên ghế tắm nắng, trên người nàng mặc quần áo màu trắng làn váy thêu Mạn Châu Sa Hoa yêu dị, mái tóc nữ tử như mây trắng tới chân tích, da thịt trắng nõn nà giống như mỡ đông, dưới lông mi dài như cánh bướm là đôi mắt thông suốt thanh linh đẹp như trân châu đen, mũi ngọc tinh xảo, bờ môi hồng phấn như hoa đào nở rộ, ngay cả những loại kỳ hoa dị thảo trong vườn thuốc đứng trước mặt nàng lập tức mất đi hết thảy màu sắc, đám mây ở chân trời cũng trong nháy mắt không còn hào quang.

"Tiểu sư muội thật là đẹp, quả thực còn đẹp hơn tiên nữ trên trời." Quý Ngũ si ngốc ngẩn Lam U Niệm đang lười biếng phơi nắng, nói.

"Haizz, nhìn dung nhan tuyệt thế của tiểu sư muội, hiện tại bốn công tử thấy các nữ nhi khác quả thực không thể nào vừa mắt." Quý Tam bắt đầu dĩ phe phẩy quạt xệp, hẳn đã từng ở bên ngoài thích treu chọc mỹ nhân, học đòi văn vẻ, nhưng mà bây giờ có một tiểu sư muội tuyệt sắc như thế này, nhìn một chút đã không còn thấy hứng thú nhìn những nữ nhân xinh đẹp khác.

"Không biết sau này ai có thể được ông trời chiếu cố cưới được tiểu sư muội." Quý Tứ lạnh như băng cảm khái.

"Ai, ai dám đánh chủ ý tới Tiểu Niệm Niệm nhà chúng ta!" Quý Y Từ từ trong nhà chạy ra, nhìn Quý Tứ quát: "Quý Tứ, tên tiểu tử thói nhà người, có phải là ở bên ngoài biết được tên vớ vẩn nào muốn lừa đi Tiểu Niệm Niệm nhà ta hay không?"

Quý Tứ móm móm lỗ tai bị sư phụ chấn động sắp điếc, tiểu sư muội là bảo bối kén của sư phụ, còn bọn hắn ở trong mắt sư phụ là tiểu tử thói không đáng giá một đồng, sư muội ở trong mắt sư phụ chính là đồ đệ cộng thêm cháu gái bảo bối, hết sức cưng chiều. Bất quá bọn họ không có ghen tị, bởi vì bọn họ cũng rất sung ái tiểu sư muội không kém hơn sư phụ.

"Sư phụ, lão nhân gia ngài đừng nóng giận, ai dám đánh chủ ý tới tiểu sư muội, nhất định chúng con sẽ đánh gãy chân hắn!" Quý Nhất là người ôn nhuận nhất cũng khó có lúc nói chuyện đấm máu, thật sự rất luyện tiếu tiểu sư muội.

"Mấy tiểu tử thói các người có thể chiếm được sự coi trọng của Tiểu Niệm Niệm, không phải nam tử tốt nhất thế gian thì không xứng với Tiểu Niệm Niệm nhà chúng ta." Quý Y Từ đi vào trong nhà tiếp tục nghiên cứu dược lý, nhưng vẫn quay đầu lại dặn dò đám đồ đệ.

"Tiểu sư muội còn nhỏ, sư phụ lo lắng gì chứ, lại nói tính cách tiểu sư muội lạnh như băng, nam nhân bình thường căn bản không chịu nổi." Quý Nhị thấy mấy sư huynh đệ lo lắng, cảm thấy mọi người quá mức chuyện bé xé to.

"Quý Nhị, ý của huynh là tính cách tiểu sư muội không đáng yêu sao?" Quý Tam hòa nhã cười, nhưng nụ cười tiểu diện hồ ly này càng ôn nhu, thì nội tâm cũng đang suy nghĩ làm cách nào để chinh người càng thêm.

Quý Nhị rụt cổ lại, ở chung từ nhỏ đến lớn, Quý Nhị đã sớm biết tính cách Quý Tam, nói lấp bấp: "Việc tiểu sư muội giao ta còn chưa có làm xong, ta, ta xuất cốc đi xử lý đây." Sau đó vận khinh công bay đi.

"Ôi, mệnh của chúng ta chính là lao lực, tiểu sư muội giao nhiều thể lực như vậy cho chúng ta quản lý, vẫn là Quý Nhất và Tiểu Ngũ thoải mái." Quý Tam đau đầu nói, ở chung nhiều năm, bọn họ cũng từ xưng hô sư huynh đệ biến thành gọi thẳng họ tên, trừ Tiểu Ngũ khá ái nhất.

"Có thời gian oán hận, không bằng đi kiếm nhiều tiền một chút, nếu không tiểu sư muội sẽ chinh đệ." Quý Nhất có vài phần há hê cười trên nỗi đau của người khác, nói.

Quý Nhất nhìn tiểu sư muội vẫn còn là hài tử đã khuyên quốc khuyên thành, nhớ tới chuyện mấy năm gần đây. Ba năm trước sau khi tiểu sư muội xuất cốc, một năm sau trở về, khi đó tiểu sư muội đã trong thời gian một năm này sáng lập ra thể lực thuộc về mình, thanh lâu, khách sạn,... Sau khi tiểu sư muội trở lại thì để các sư huynh đệ xuất cốc hỗ trợ, sư phụ vừa nghe là chuyện của tiểu sư muội vội vàng đuổi bọn họ ra khỏi cốc đi hỗ trợ. Trừ việc hắn phải xử lý chuyện ở Y Cốc, hắn còn phải lo cho y quán ngoài cốc, đó cũng là thể lực của tiểu sư muội, còn Tiểu Ngũ cũng không có những tay vào chuyện khác, lúc đó Tiểu Ngũ nhất định muốn giúp đỡ, tiểu sư muội lại không đồng ý chỉ là khi xuất cốc làm việc thường xuyên dẫn Tiểu Ngũ theo.

Hiện tại hắn quản lý Y Cốc và y quán ngoài cốc. Quý Nhị quản lý âm vệ, huấn luyện thủ hạ cho tiểu sư muội. Quý Tam có tính cách ti mỉ, tiểu sư muội giao rất nhiều chuyện buôn bán cho hắn ta. Quý Tứ quản lý thanh lâu, các loại tình báo do Quý Tứ xử lý, Tiểu Ngũ đi theo tiểu sư muội hỗ trợ xử lý một số chuyện.

Bọn họ không nghĩ tới tiểu sư muội lại có ý nghĩ đó, ba năm qua đi, thể lực tiểu sư muội đã rất cường đại, "Vô Tình công tử" mà người trên giang hồ suy đoán chính là tiểu sư muội.

"Được rồi, đệ vẫn nên tranh thủ thời gian đi kiếm tiền, nếu không tiểu sư muội không vui, chắc hẳn sư phụ sẽ cảm đệ khai đao." Quý Tam lên tiếng đánh gãy suy nghĩ của Quý Nhất, mỉm cười nhìn bọn họ, tiểu sư muội không chỉ cho bọn họ cơ hội quản lý thể lực, càng tạo cơ hội cho mọi người theo đuổi chính mình, như vậy thực sự rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 16: Âm vệ và tỳ nữ

Edit: Bộ Yến Từ -

"Tiểu thư." Lam U Niệm đi tới núi rừng ngoài Y Cốc, thì nhìn thấy bốn người đứng bên cạnh xe ngựa.

Trong bốn người có một nam ba nữ, hai nữ nhân là tỳ nữ thiếp thân của Lam U Niệm, còn một nam một nữ là âm vệ của nàng.

Lam Nhận mặc trên người bộ hắc y, ba năm qua, nam hài gầy yếu đã trở thành một nam nhân cao lớn, hơi thở cả người vô cùng nội liễm, bình thường y như một khúc gỗ, trừ lúc ở trước mặt Lam U Niệm mới có vài phần sức sống.

Lam Phong, lại là một thanh đao, biểu thị vị trí lưỡi đao. Cũng là âm vệ của Lam U Niệm, ngụ ý trong tên của nàng ta và Lam Nhận do Lam U Niệm đặt không mấy khác biệt, đều hy vọng hai người họ có thể thành lưỡi đao của mình. Có lẽ là bệnh chung của âm vệ, Lam Phong cũng là một khúc gỗ, nhưng chỉ cần vừa nói chuyện cùng Lam U Niệm liền lộ ra bản tính tùy tiện, căn bản nhìn không ra bất lực cùng tuyệt vọng khi đó lúc Lam U Niệm cứu nàng ta, thân là một nữ tử lại trở thành âm vệ của Lam U Niệm có thể tượng tượng được chỗ bất đồng của Lam Phong, mặt mày chỗ nào cũng lộ ra anh khí.

Lam Vũ và Lam Khúc là hai tỳ nữ thiếp thân của nàng, lấy cái tên này cũng là có ý nghĩa, bởi vì Lam U Niệm giảng dạy cho hai người, một người học múa, một người học khúc, tuế căn của họ cũng rất khá, nhưng lại không thể so với Lam U Niệm, nhắc tới Lam U Niệm chính là đã kích người khác.

Lam Vũ và Lam Khúc đã từng là tiểu thư, nhưng gia cảnh suy tàn lưu lạc tới thanh lâu, hai người là nữ tử duy nhất trong rất nhiều nữ tử dám phản kháng, hơn nữa hai người còn liên kết giết chết đại hán trông coi bọn họ, lên lút chạy trốn, sau đó bị người ở thanh lâu đuổi tới, là Lam U Niệm cứu các nàng. Khi đó Lam U Niệm cảm thấy hai người không chỉ có dũng có mưu, thân là nữ tử lại dám có tính thần phản kháng nên tiện tay cứu, về sau hai người nguyện ý ở lại bên cạnh nàng, Lam U Niệm cũng đáp ứng. Bất quá hai người không có làm cho Lam U Niệm thất vọng, trung thành tuyệt đối còn rất biết cách chăm sóc người.

"Tiểu thư, mỗi lần trở về đều lâu như vậy, Vũ Nhi rất nhớ tiểu thư." Lam Vũ mười tám tuổi, mặc quần lụa mỏng màu xanh, trên ngọc nhan lịch sự tao nhã vẽ một đóa hoa mai thanh đậm, vốn dĩ gương mặt thanh lệ hiện ra nét dễ thương. Nhưng người quen thuộc Lam Vũ đều biết, mặc dù Lam Vũ lớn lên có dáng vẻ yêu mị, nhưng tính cách hoạt bát, trong xương vô cùng trinh tiết.

"Tiểu Vũ, tại sao lại không biết lớn nhỏ." Lam Khúc quát lớn Lam Vũ, sau đó cung kính nói với Lam U Niệm: "Tiểu thư, xe ngựa đã chuẩn bị kỹ càng. Hiện tại xuất phát sao?" Lam Khúc mặc quần áo giống với Lam Vũ, gương mặt tròn trịa đáng yêu, nhưng lại thường xuyên nghiêm mặt, làm việc nghiêm cẩn tỉ mỉ.

"Trước tiên đi tới Vô Tình khách sạn nghỉ ngơi." Lam U Niệm căn dặn. Thật ra thời gian nàng đi ra ngoài không nhiều, một năm hầu như sẽ có nửa năm ở trong Y Cốc, nguyên nhân không chỉ vì tính tình nàng lạnh lùng, mà là vì trong Y Cốc có người quan tâm nàng, sư phụ và các ca ca giống như người nhà, ở nơi đó nàng không cần thời khắc đề phòng, hơn nữa độc trong cơ thể nàng đã qua nhiều năm còn chưa giải được, Lam U Niệm ở Y Cốc cũng thường xuyên nghiên cứu cùng sư phụ, hi vọng sớm ngày có thể giải độc.

Vô Tình khách sạn, Vô Tình y quán, quán ăn Vô Tình, Vô Tình lâu, chỉ cần người phát hiện có hai chữ Vô Tình đều là thể lực dưới cò của Lam U Niệm, ba năm nay có thể nói vì tiền của Lam U Niệm phình lên, lời rất nhiều bạc, cho nên có nhân xưng "Vô Tình công tử", bởi vì mọi người không biết nàng là nam hay nữ, nên nghĩ rằng người có năng lực mạnh như thế, chắc là một vị công tử.

Lúc trước khi xây dựng quán ăn thứ nhất, Lam Nhận hỏi Lam U Niệm việc đặt tên, nàng thuận miệng nói ra hai chữ Vô Tình, kiếp trước cũng bởi vì nàng quá quan tâm tình cảm mới rơi vào kết cục tan xương nát thịt, kiếp này nàng chỉ muốn bảo vệ yêu thương chính mình, cố ý làm một người vô tình.

Khi đến Vô Tình khách sạn, Lam U Niệm đã thay trang phục nam tử, nàng mặc một bộ cẩm bào màu trắng có hình trắng non, đôi mắt to tràn ngập linh khí híp lại, tóc dài đen nhánh buộc lên cao, hai sợi tóc mai rũ xuống bên tai, lộ ra cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái mà phiêu dật, trên mặt đeo một cái mặt nạ, che khuất tất mọi trở lên.

"Chủ tử." Quán sự khách sạn đã chờ ngoài khách sạn từ lâu, thấy Lam U Niệm xuống xe ngựa lập tức đến đón.

Lam U Niệm khẽ gật đầu đi lên lầu ba khách sạn, thủ hạ Lam U Niệm lúc làm buôn bán luôn để lại tầng cao nhất cho nàng, từ trước đến nay không cho phép người ngoài bước vào.

Sau khi đi tới gian phòng sạch sẽ xa hoa ở lầu ba, Lam U Niệm nằm trên ghế dựa, hơi đề thấp âm thanh, đó là âm thanh thuộc về Vô Tình công tử, so với giọng nói vốn ngọt ngào mềm mại của Lam U Niệm thì lại có chút trầm thấp và khàn khàn: "Điều tra thế nào rồi?"

"Tiểu thư, thuộc hạ điều tra ra Hương Liên xuất hiện ở ngoại ô thành." Lam Phong nhanh chóng báo cáo kết quả điều tra cho Lam U Niệm.

"Ừ, ngày mai xuất phát!" Lam U Niệm nói xong thì nhắm mắt lại, bốn người lập tức ra ngoài, Lam Vũ và Lam Khúc phòng thủ, Lam Nhận và Lam Phong đi ra ngoài xử lý chuyện, mặc dù trên ý tứ Lam Nhận và Lam Phong là âm vệ, cần một tác không rời bảo vệ tiểu thư, nhưng cũng không phải như vậy, trước tiên không nói tới việc thời gian Lam U Niệm ở Y Cốc rất nhiều, hơn nữa trong quá trình ở chung Lam U Niệm đã cho bọn họ quyền lợi, rất nhiều chuyện nhỏ đều là bọn họ xử lý.

Lam U Niệm thầm tính toán trong lòng lần này có người khác biết tới Hương Liên hay không, lần này ra ngoài lấy Hương Liên là bởi vì độc trong cơ thể nàng sắp áp chế không được nữa, cần Hương Liên đến tạm thời áp chế.

Ánh trắng như nước, dưới ánh trắng sáng Lam U Niệm giống như tiên tử tắm rửa dưới ánh trăng...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 17: Hương Liên

Edit: Bộ Yến Tử -

Không gian yên lặng như tờ, trời tối dần, sinh linh đều ngủ say nên vô cùng yên tĩnh. Dãy núi bị quét lên một tầng sương mù nhẹ nhàng, sương mù phủ lên tất cả khiến chúng trở nên mịt mù huyền ảo.

Đoàn người Lam U Niệm cưỡi ngựa tới ngoại thành, dưới cơn gió đêm bạch y của nàng nhẹ nhàng tung bay, trong đêm đen, Mạn Châu Sa Hoa ở vạt áo tỏa ra ánh sáng óng ánh màu xanh lục. Còn nhớ lần đầu tiên Quý Y Tử nhìn thấy vạt áo thêu hoa của Lam U Niệm tỏa ra ánh sáng trong đêm, kinh sợ giống như hải tử nhất định phải làm rõ, không còn cách nào khác nên nàng nói cho lão biết đây chỉ là ánh sáng đom đóm mà thôi, chẳng qua là lúc thêu hoa thêm vào chút ít.

Hương Liên mọc ở trên đỉnh núi ngoại thành này, đêm nay là lúc chín muộn để Hương Liên nở hoa. Chỉ khi nào Hương Liên nở hoa thì hái xuống mới có tác dụng, cho nên cây Hương Liên này mới có thể tồn tại đến bây giờ, hơn nữa bởi vì có rất nhiều người không nhận ra Hương Liên, nên Lam U Niệm cho rằng hôm nay sẽ không có nhiều người tới tranh đoạt Hương Liên với nàng.

Xuống ngựa mà đi, đoàn người dùng khinh công chạy tới ngọn núi, nhưng khiến Lam U Niệm thấy bất ngờ chính là cách cây Hương Liên không xa đã có người, xem ra là đang đợi Hương Liên nở.

Là người tập võ nên dù ở trong đêm tối cũng có thể nhìn thấy, mặc dù không đến mức rõ ràng như ban ngày, nhưng không phải rất kém.

Lam U Niệm đứng tại chỗ quan sát ba người ở bên kia, hai người đang đợi từ ngọn hành cử chỉ hẳn là thuộc hạ, nhưng võ công không thấp, hơn nữa công phu ẩn nấp rất tốt. Còn nam nhân quay lưng về phía họ hẳn là chủ tử, cầm bảo mâu đen giống như hòa vào trong bóng đêm, thân hình cao lớn thon dài, cho dù chỉ là một bóng lưng Lam U Niệm cũng biết người này không dễ chọc. Nhiều năm qua, đây là lần đầu tiên Lam U Niệm cảm giác được một người có khí thế cường đại như thế, khiến người ta tâm phục khẩu phục.

Nếu như là bình thường, tuyệt đối Lam U Niệm sẽ không trêu chọc loại người nguy hiểm này, mặc dù nàng rất lợi hại nhưng cũng rất tiếc mệnh, nhưng vào lúc này cây Hương Liên phải là của nàng. Lam U Niệm ổn định tâm tình, bất luận kẻ nào cũng không thể cản trở nàng sống sót.

Ám Nhất và Ám Nhị đều mặc trang phục màu đen, khi ba người Lam U Niệm vừa tiến vào đây thì đã phát hiện, nhưng chủ tử không có cản dẫn gì cho nên bọn họ không nhúc nhích, Ám Nhất đánh giá người đến. Người đến có ba người, hai nữ một nam, tiểu cô nương mặc bạch y che mặt hẳn là chủ tử, chỉ có thể nhìn ra mặt mày, dung mạo nàng rất tinh xảo lạnh lùng đứng ở nơi đó, gió thổi vấy áo nàng phát phơ, nhìn rất đẹp mắt, nhưng khi thấy đôi mắt mỹ lệ đen nhánh lại lạnh lẽo như một vũng nước dưới đáy hầm băng, nhìn qua khiến người ta sinh ra sợ hãi.

Không biết tại sao, Ám Nhất luôn cảm thấy dường như mình biết tiểu cô nương này, nhưng cẩn thận nghĩ lại hình như hắn ta cũng chưa bao giờ gặp một tiểu cô nương như vậy, dù sao nếu như gặp được một tiểu cô nương như nàng chắc chắn sẽ không thể quên.

Đứng bên cạnh tiểu cô nương là một nam một nữ mặc hắc y, đối với hơi thở cùng loại Ám Nhất biết hai người này khẳng định cũng là ám vệ, lần này bọn họ tới đây là bởi vì chủ tử mới từ biên cương trở về đi ngang qua nơi này biết Hương Liên sắp nở hoa nên mới đến hái, nhưng rất rõ ràng người đối diện cũng là vì Hương Liên mà đến, xem ra đêm nay không tránh được một hồi đánh nhau, nhìn võ công hai ám vệ không tồi, vừa vận có thể lấy ra luyện tay.

Nụ hoa Hương Liên chậm rãi động đậy, từng mảnh từng mảnh cánh hoa từ từ nở rộ, như một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều phóng tầm mắt nhìn phương xa, ở dưới có tán lá xanh làm nền, lộ ra sự xinh đẹp bắt mắt, gió mát thổi nhẹ, từng trận mùi thơm ngát lan tràn trong đỉnh núi.

Ám Nhất và Ám Nhị động, Lam Nhận và Lam Phong cũng động, bốn người vội vã sắp tới, trong nháy mắt đánh nhau, thanh âm đao kiếm vang lên trên ngọn núi trống trải.

Lam U Niệm không nhúc nhích, bởi vì nàng biết người nguy hiểm nhất là nam nhân từ này đến giờ chưa quay đầu lại, loại cảm giác nguy hiểm này của hắn đã có từ khi mới sinh ra.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tranh đoạt

Edit: Bộ Yến Tử

Đao và kiếm va chạm, đen và đen quần lấy nhau, bốn người đánh khó mà chia tách, nhưng nếu như nhìn kỹ vẫn có thể nhìn ra Lam Phong đã có dấu hiệu bị thua.

Ám Nhất và Ám Nhị cảm thấy có chút hưng phấn mơ hồ, mặc dù bọn họ không phải cao thủ đứng đầu, không thể so sánh với chủ tử, nhưng ở trong chốn giang hồ cũng là người đứng đầu người khác. Hiện tại chỉ là hai thuộc hạ đã có thể cùng bọn họ so chiêu lâu như vậy mà không bị thua, bọn họ càng thêm hứng thú với tiểu cô nương kia.

Lam Phong so chiêu cùng Ám Nhị, kiếm pháp của Lam Phong cực tàn nhẫn, cả người đều tỏa ra một luồng sát ý nồng đậm, đây là được liệu cứu mạng tiểu thư, cho dù chết nàng cũng phải đoạt được.

Ám Nhị ra một hư chiêu, Lam Phong nghiêng người sang lại không nghĩ rằng trường kiếm đi theo mà đến, nhắm thẳng trái tim mình, trong đêm tối trường kiếm sáng choang, nhưng Lam Phong lại không có một tia e ngại, chuẩn bị tiến lên nghênh đón tự tổn hại ba nghìn cũng muốn đã thương địch thủ một trăm.

Lam U Niệm thường xuyên chú ý Lam Nhận và Lam Phong, nhìn thấy cách làm của Lam Phong đôi mắt lóe lên, giống như một tia chớp bay nhanh đến trước mặt Ám Nhị, giờ tay vùng lụa trắng quét về phía Ám Nhị, trong nháy mắt đánh nhau với Ám Nhị, trong thời gian mấy hơi thở Ám Nhị bị đánh ra ngoài.

Ám Nhất thấy Ám Nhị bị tiểu cô nương dùng một dải lụa trắng đánh bại, trong nháy mắt không dám khinh địch, động tác trong tay càng ngày càng nhanh chóng đẩy đưa cùng Lam Nhận.

Lam Phong vốn tưởng rằng lần này coi như không chết cũng sẽ tuột một lớp da, không nghĩ tới tiểu thư lại xuất hiện cứu mình, thu hồi tâm tư cảm động, Lam Phong lập tức đến bên cạnh Lam Nhận cùng nhau đối phó Ám Nhất.

Lam U Niệm cũng không có đi giải quyết Ám Nhất, mà là dùng kinh công lập tức xuất hiện bên cạnh Hương Liên, lấy băng hộp mang theo bên người ra, ngắt Hương Liên bỏ vào trong hộp, cất kỹ, Lam U Niệm lạnh lùng nói: "Rút lui!"

Nhiều năm ăn ý làm cho Lam Nhận và Lam Phong không chút nghi ngờ lời nói của tiểu thư, lúc Lam U Niệm nói rút lui, Lam Nhận và Lam Phong không chút do dự rút lui.

Ám Nhất cùng Ám Nhị thâm nói trong lòng không tốt, hai người lập tức cản đường Lam U Niệm, trường kiếm xuất kích, tốc độ có thể nói là cực hạn. Trong lòng Lam U Niệm qua tán thưởng, hai người này rất tốt, phản ứng nhanh chóng, nam nhân bị nàng làm bị thương cũng có thể kịp phản ứng, thật sự hiếm thấy.

Lam U Niệm chẳng hề dấy dựa nhiều cùng Ám Nhất và Ám Nhị, lụa trắng bay múa, Lam U Niệm dùng tốc độ cực nhanh đi xuống núi, đúng lúc này, nam nhân cho tới nay cũng không có nhúc nhích động, tốc độ nhanh đến mức thấy không rõ, một tàn ảnh đã đến trước mặt Lam U Niệm.

Lam U Niệm vẫn luôn chú ý nam nhân này, cho nên lúc nam nhân công kích, Lam U Niệm nhanh chóng tránh đi, nhưng mái tóc đen nhánh vẫn bị kinh khí của nam nhân gạt mất một đoạn, tốc độ thật nhanh, thủ đoạn thật ác độc, nếu như Lam U Niệm tránh không kịp, bị gạt mất chính là đầu nhỏ của nàng.

Trong mắt Lam U Niệm chột lóe qua một tia hưng phấn, đây là hưng phấn đối với cường giả, nếu như không phải quý trọng mạng nhỏ của mình, nhất định nàng sẽ xông lên đánh một trận hết sức thống khoái.

Lam U Niệm điều động tất cả thần kinh chống lại công kích của nam nhân, nhưng đáng tiếc nam nhân này thực sự quá cường đại, độc trong cơ thể Lam U Niệm cũng mơ hồ áp chế không được, khẳng định sẽ bị thua.

Ám Nhất và Ám Nhị tán thưởng nhìn tiểu cô nương so chiêu cùng chủ tử, tuổi còn nhỏ lại là một tiểu cô nương thể nhưng có thể ở trong tay chủ tử tiếp được nhiều chiêu, người như vậy vô cùng khó gặp, nếu như không phải kẻ địch, thu vào dưới trướng của mình khẳng định không tệ.

Dường như nam nhân đã mất kiên nhẫn, lòng bàn tay ngưng tụ nội lực, đánh tới ngực Lam U Niệm, một chương này nếu như đánh lên người nàng, có thể nàng sẽ mất nửa cái mạng.

Lam U Niệm không có kinh hoảng, không chỉ không tránh ngược lại nghênh đón nam nhân, nhưng mà thân thể tránh được chỗ yếu, coi như một chương này đánh vào người, cũng chỉ là chịu chút ít vết thương nhẹ mà thôi.

Lần này Phong Dực Hiên ngược mắt ngoan độc nhìn tiểu nha đầu đối địch với mình, nhưng cũng chính cái nhìn này, đôi mắt Phong Dực Hiên co rút, cả người đều kinh hãi.

Tiểu cô nương trong đêm tối Phong Dực Hiên vừa nhìn một lần đã nhận ra, đây chính là nữ hài hắn tìm ba năm qua. Nàng là người độc nhất vô nhị trên thế gian, không chỉ bởi vì toàn thân tản mát ra một luồng linh khí, giống như Tinh Linh, lại giống như Nguyệt tiên tử. Càng bởi vì đôi mắt tinh khiết nhất thế gian kia, trong tinh khiết thông thấu còn mang theo hoang vu cùng đau thương.

Phong Dực Hiên lập tức thu hồi chương phong, cho dù tùy tiện thu công như vậy sẽ làm cho hắn bị cản trở nghiêm trọng, lòng ngực Phong Dực Hiên chấn động, nuốt vào ngụm máu đang xông tới cổ họng, hắn không muốn làm nàng bị thương, tuyệt đối không muốn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Rời đi lần nữa

Vốn dĩ Lam U Niệm đã làm tốt việc chuẩn bị bị thương, nhưng không nghĩ tới nam nhân đối diện đột nhiên thu hồi chương phong, Lam U Niệm hiểu rất rõ nếu tùy tiện thu hồi chương phong sẽ rất nguy hiểm, nàng không hiểu tại sao nam nhân này phải làm như vậy.

Một đôi mắt đen trong veo nhìn về phía nam nhân đối diện, nói là nam nhân, không bằng nói là nam tử chỉ vừa hai mươi. Dáng người thẳng tắp như trúc, giống như quỳnh dao ngọc thụ, phong thần tuấn lãng, chính diện đối mặt với nàng, dưới ánh trăng cặp mắt kia dường như lóe ra màu tím, ánh mắt mị hoặc và thâm trầm, thật sâu nhìn nàng.

Lam U Niệm cảm thấy mình cũng không quen biết nam nhân vừa nguy hiểm vừa cường đại này, nam nhân như vậy rất đáng để người ta suy nghĩ sâu xa, nhưng lúc này Lam U Niệm lại muốn rời đi lập tức, nam nhân này quá nguy hiểm, nàng luôn có cảm giác bị người nhìn chằm chằm.

Vung lụa trắng về phía nam nhân mặc áo bào đen, Lam U Niệm cùng Lam Nhận, Lam Phong nhanh chóng bay xuống núi.

Phong Dực Hiên thấy động tác của Lam U Niệm sao có thể không rõ suy nghĩ của nàng, hắn tìm tiểu nha đầu này ba năm, ba năm tìm kiếm ông trời cũng dễ hắn gặp lại nàng, bây giờ gặp mặt lần nữa sao hắn có thể buông nàng ra?

Tránh thoát công kích từ lụa trắng, Phong Dực Hiên duỗi cánh tay muốn tóm lấy tiểu nha đầu muốn chạy tới bên cạnh mình, nhưng lúc này Phong Dực Hiên không chỉ bị thương, hơn nữa ra tay còn khắp nơi cần thận rất sợ làm bị thương tiểu nha đầu kia.

Kết quả chính là Phong Dực Hiên không có bắt được Lam U Niệm, chỉ là khi ứng phó lấy được khăn tay Lam U Niệm luôn mang theo bên mình, nữ hài đảo loạn trái tim hắn lại một lần nữa biến mất trước mắt hắn.

Ám Nhất và Ám Nhị mở to hai mắt nhìn chủ tử mình, trời sắp đổ mưa máu sao? Chủ tử anh minh thần võ, người sống sót lại gần của bọn họ làm sao thế này?

“Chủ tử, vết thương của ngài...” Ám Nhất đỡ Ám Nhị lo lắng hỏi.

“Không sao!” Phong Dực Hiên nắm chặt khăn tay màu trắng trong tay, ở dưới bóng đêm có thể nhìn thấy hào quang màu xanh lục tản ra từ đóa hoa màu đỏ kỳ dị duy mỹ. Phong Dực Hiên ngửi khăn tay, phía trên có mùi thơm tươi mát và ngọt ngào, giống như mùi vị ba năm trước đây trên người cô bé.

“Chủ, chủ, chủ, chủ tử, sao, sao có thể?” Ám Nhị nhìn thấy động tác cản trở của chủ tử, kinh hãi đến mức nói không lưu loát.

Ám Nhất cũng bị động tác của chủ tử nhà mình dọa sợ đầu óc mơ màng, tại sao chủ tử lại trở nên kỳ quái? Ôi? Tại sao ta lại nói như vậy nhỉ?... Đột nhiên trong đầu Ám Nhất chột lóe qua chuyện ba năm trước, còn có bức họa kia, còn có tiểu cô nương vừa mới gặp, chẳng trách được lại có cảm giác rất quen thuộc, đó không phải nữ hài mà mấy năm gần đây chủ tử muốn thuộc hạ tìm kiếm sao? Không thể trách Ám Nhất kém cỏi, mà là đã qua ba năm, Lam U Niệm càng lớn càng tuyệt mỹ, khí chất cũng giống như tiên tử, quả thực không

thể nhận thức.

“Chủ tử, vị cô nương kia chính là người chủ tử nhiều năm tìm kiếm, có cần thuộc hạ lập tức tìm kiếm không?” Âm Nhất thu hồi ý nghĩ trong lòng, nhìn vị chủ tử đã không còn bình thường của mình hỏi.

Âm Nhị đưa tay gỡ gỡ cằm mình, hóa ra tiểu cô nương vừa rồi chính là người mà chủ tử tìm kiếm nhiều năm qua, quả nhiên không hổ là người chủ tử muốn tìm, thật sự đủ lợi hại và thần bí.

Ba năm trước đây, chủ tử điều động tất cả thủ hạ trong thế lực, bất luận là bên ngoài hay là thâm kín nhận được một mệnh lệnh, tìm kiếm một nữ hài, hơn nữa còn không thể kinh động không thể tổn thương, phát hiện lập tức đến báo. Ba năm nay chủ tử chưa bao giờ buông tha, Âm Nhị biết tiểu cô nương kia đã cứu chủ tử một mạng, nhưng chủ tử nhớ nhưng một nữ hài như thế khiến tất cả thuộc hạ đều giết mình. Ba năm qua không phải là không có thu hoạch gì, bọn họ đã từng phát hiện tung tích nữ hài, nhưng mỗi khi tìm đến thì nữ hài đã rời đi, bây giờ cũng dùng phương thức đặc biệt như thế này gặp lại nữ hài.

“Ừ, tìm!” Phong Dực Hiên cẩn thận cắt kỹ khăn tay vào lòng ngực, Âm Nhất và Âm Nhị lập tức cúi đầu xuống, thật sự không đành lòng nhìn thẳng bộ dạng hiện giờ của chủ tử, chủ tử, bệnh thích sạch sẽ của ngài đâu rồi?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Áp chế độc tính

Editor: Bộ Yên Tử - Diễn Đàn

Bên trong gian phòng lầu ba khách sạn Vô Tình, Lam U Niệm lấy Hương Liên ra, nhìn hoa sen óng ánh trong suốt, trong lòng một trận thổn thức, độc của nàng tạm thời có thể áp chế, chỉ ít trong thời gian ngắn sẽ không bỏ mạng.

"Tiểu thư, có Hương Liên, độc trên người tiểu thư có thể giải sao?" Lam Vũ nhìn Hương Liên xinh đẹp nghĩ tới kịch độc trên người tiểu thư, lo lắng hỏi.

"Cái này chỉ có thể tạm thời áp chế độc tính mà thôi!" Lam U Niệm nghiền cứu đoá Hương Liên trong tay đang tỏa ra mùi hương thơm ngát.

Bốn người nghe được lời Lam U Niệm nói trong lòng đều mang theo vài phần lo lắng cùng khổ sở. Thời điểm độc phát mỗi tháng của tiểu thư bọn họ đã từng thấy, cũng bởi vì đã thấy cho nên mới lo lắng, cái loại đau nhức từ trái tim đó tiểu thư làm cách nào nhẫn nại qua nhiều năm, tiểu thư cho bọn họ sinh mạng, cho bọn họ mái nhà, nhưng mà hiện tại bọn họ lại không có bản lĩnh tìm ra thuốc giải cho tiểu thư.

"Chuyện này không liên quan tới các người, yên tâm, nếu ông trời đã để ta sống sót, ta sẽ không dễ dàng chết đi." Lam U Niệm nhìn thấy đáng về khổ sở của bọn họ làm sao mà không rõ ý nghĩ của bốn người, mấy người này không chỉ có năng lực vượt trội quan trọng hơn chính là có tấm lòng trung thành, mà nàng cũng xem bốn người họ là người nhà, đến đi thể năm năm, dường như người nàng quan tâm càng ngày càng nhiều, không biết là phúc hay họa.

"Tốt lắm, bây giờ ta muốn hấp thu đoá Hương Liên này, các người bảo vệ cửa cho tốt, không cho phép bất luận kẻ nào đi vào." Lam U Niệm nghiêm túc nói, vốn hấp thu Hương Liên chính là một chuyện cực kì nguy hiểm, nhưng độc của nàng đã không kịp đội trở về Y Cốc.

"Dạ!" Bốn người mở miệng đáp, sau đó lập tức rời phòng bảo vệ, bọn họ biết rõ tiểu thư hấp thu Hương Liên sẽ có nguy hiểm, nhưng mà thân là thuộc hạ bọn họ lại không giúp được tiểu thư, điều này khiến bốn người đều rất áy náy. Bọn họ nghĩ trong lòng muốn bảo vệ tiểu thư lúc nào cũng vất vả như vậy, người thường không thể chịu đựng thống khổ, nhưng mà bọn họ chỉ có thể nhìn....

Lam U Niệm ngắt xuống từng mảnh cánh hoa Hương Liên, từ từ đưa vào cái miệng xinh xắn ấy, vừa vào miệng hương vị ngọt ngào tràn ngập toàn bộ khoang miệng, theo cánh hoa tiến vào thân thể, Lam U Niệm có thể cảm giác được một cổ đau đớn rồi rạc trong kinh mạch, hơi thở thuộc về Hương Liên quần quanh trong thân thể Lam U Niệm, đau đớn cũng theo đó mà đến.

Hai cô hơi thở áp chế lẫn nhau, toàn thân Lam U Niệm đỏ mề hôi đầm đìa, nhanh chóng vận công hòa tan được tính Hương Liên. Được tính Hương Liên bị Lam U Niệm hấp thu, nàng có thể cảm giác được độc trong thân thể được áp chế xuống dưới một cách thông thả, độc tính sắp nhấn chìm mình bị áp chế trong, trải qua gột rửa từ được tính của Hương Liên, lúc này làn da nàng rì ra một tầng tạp chất màu đen, đó chính là những thứ dơ bẩn trong cơ thể.

"Hô!" Lam U Niệm thở ra một ngụm trọc khí, nướng mảy nhìn chất lỏng đen như mực bốc mùi khó ngửi trên cơ thể. Vận công quan sát kinh mạch, mặc dù độc vẫn còn tồn tại như cũ, mỗi tháng cũng sẽ phải gánh chịu thống khổ như thế, nhưng ít ra thời gian này nàng không đánh mất tánh mạng. Vậy là đủ rồi, cấp thời gian cho nàng giải kịch độc trong cơ thể.

"Vào đi!" Lam U Niệm nhẹ giọng nói với người ngoài cửa, vừa nói xong, bốn người liền rời vị trí tiến vào phòng.

"Tiểu thư, người cảm giác như thế nào?" Lam Vũ thấy tiểu thư đen như mực, muốn bước tới đụng vào tiểu thư lại sợ quấy rầy đến tiểu thư. Mặc dù ba người kia không nói chuyện, nhưng quan tâm trong mắt lại làm cho trái tim Lam U Niệm ấm áp, có thuộc hạ cùng bằng hữu như vậy là may mắn của nàng.

"Ừm, rất tốt, độc tính tạm thời đã bị áp chế." Lam U Niệm lên tiếng trấn an, để bốn người đều thở phào nhẹ nhõm.

"Tiểu thư, muốn tắm rửa sao?" Lam Khúc thấy bộ dạng hiện tại của tiểu thư, ti mỉ hỏi. Tiểu thư rất thích sạch sẽ, nhưng bộ dạng bây giờ thật đúng là hiếm thấy.

"Ừ, được!" Lam U Niệm che mũi mình nói, thân thể đầy dầu làm cho Lam U Niệm rất không thoải mái, nếu như không phải vì để bốn người an tâm, nàng đã sớm đi tắm.

Trong thùng tắm cực lớn đổ đầy nước ấm, trên mặt nước nổi lơ lửng từng mảnh cánh hoa kiều diễm, ngâm trong nước ấm tỏa ra hương thơm nhàn nhạt. Lam Vũ và Lam Khúc đứng sau lưng tiểu thư, nhẹ nhàng thận trọng cõi bỏ quần áo bẩn thỉu cho Lam U Niệm, nàng ngâm cả người trong nước ấm.

Lam Khúc cầm một cái khăn trắng, nhẹ nhàng lau chùi cơ thể cho tiểu thư, tẩy đi tạp chất bao trùm trên làn da, làn da Lam U Niệm càng thêm trắng nõn, Lam U Niệm đã từng có làn da đẹp đến mức khiến người ta ghen tỵ, bây giờ làn da của nàng giống như trứng gà bóc vỏ, non mềm như tơ lụa, giống như nhẹ nhàng đụng vào sẽ đụng bị thương. Làn da trắng nõn đến trong suốt dường như có thể nhìn thấy một cổ mềm mại nước trong, không chút tỳ vết nào.

Lam Vũ si mê ngắm da thịt tiểu thư lồ lộ trên mặt nước, khoe miệng dường như có thể chảy nước miếng, thậm chí ngay cả Lam Khúc đều đắm đuối ngắm da thịt như nước của Lam

"Hửm?" Thanh âm mềm mại mang theo vài tia ngọt ngán vang lên, nhất thời gọi hồn Lam Vũ và Lam Khúc trở về, Lam Vũ còn mở to hai mắt nhìn tiểu thư nhà mình, nắm chặt tay, rất sợ sẽ kích động sờ một cái, còn Lam Khúc thì khá hơn nhiều, thu hồi tâm thần sau đó nghiêm trang thay tiểu thư nhà mình lau chùi cơ thể.

"Tiểu thư, nô tỳ dám khẳng định, bây giờ trên thế gian này không có nữa người nào có làn da trắng nõn nà như tiểu thư, trắng muốt như tuyết, da thịt trơn bóng như ngọc." Lam Vũ cầm lấy khăn trắng trong tay Lam Khúc xoa xoa nước miếng của mình, bộ dạng sắc lạng.

Lam U Niệm xoay người, cầm khăn trắng, nhìn làn da của mình, quả nhiên làn da tuyết trắng, ở dưới ánh đèn lóe lên bóng loáng mê người. Làn da của nàng đã từng vô cùng tốt, nhưng cũng không có khoa trương như thế này, bây giờ ngay cả nàng nhìn mình cũng nhin không được tán thưởng, Hương Liên này quả nhiên là đồ tốt.

"Được rồi, thu hồi bộ dáng mị sắc của ngươi đi." Lam U Niệm vận công phủ khăn mặt lên mắt Lam Vũ, sau đó nhanh chóng đứng dậy, Lam Khúc cầm khăn dài màu trắng sạch sẽ lau khô bọt nước trên người Lam U Niệm.

"Tiểu thư, không trách Vũ được, thật sự tiểu thư khiến người ta động tâm." Lam Khúc buồn cười nhìn bộ dáng phiền muộn của Lam Vũ.

"Hả? Chẳng lẽ Vũ và Khúc coi trọng tiểu thư nhà ngươi sao?" Lam U Niệm mặc quần áo tử tế, chỉ thấy tóc nàng đen như mực dài đến chân, mặt trong suốt như nguyệt trắng nõn nhẵn nhụi, mắt đen thâm thúy tuyệt vời như bóng đêm, mặc dù đáng người non nớt nhưng cũng có vẻ đẹp ngây ngô, tư thái phong lưu.

"Tiểu thư." Lam Vũ và Lam Khúc đỏ mặt gọi, cho dù Lam Vũ quân thanh lâu Vô Tình, nhưng vẫn bị tiểu thư nhà mình đùa giỡn mặt đỏ không thôi, còn Lam Khúc sớm đã không dám nhìn tiểu thư nhà mình.

"Ha ha ha..." Lam U Niệm thấy hai người mặt đỏ, vui vẻ bật cười, quả nhiên cô nhân chính là ngây thơ!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tìm kiếm

Editor: Bộ Yên Tử - Diễn Đàn

"Tiểu thư." Lam Nhận đi tới đứng trước phòng Lam U Niệm, dường như có chuyện muốn bẩm báo.

Lam U Niệm mặc bạch y lười biếng nằm trên ghế dựa lông trắng xa hoa ở trong phòng, Lam Vũ và Lam Khúc ngồi ở hai bên bóc vỏ trái cây cho Lam U Niệm, hầu hạ chu toàn.

"Ngồi đi, lần sau đừng để ta nói lại lần nữa, các ngươi không chỉ là thuộc hạ của ta, còn là bằng hữu của ta." Lam U Niệm thấy dáng vẻ nghiêm trang của Lam Nhận bắt đầu dĩ nâng trán, nàng không có ý nghĩ tôn ti từ trong xương như người xưa, mặc dù yêu cầu trung thành nhưng cũng không chà đạp tự tôn của người khác. Tuy thuộc hạ của nàng thoải mái hơn rất nhiều so với thuộc hạ của người khác, nhưng vẫn có vài phần ý thức tôn ti lưu lại trong nội tâm thâm căn cố đế của bọn họ.

Lam Nhận thăm thở dài, tiểu thư nhà hắn quá khiêm tốn dễ gần, bọn họ thân là thuộc hạ chẳng những thấy cảm động, càng cho rằng phải cố gắng dốc sức vì tiểu thư, mới không phụ lòng tin nhiệm của tiểu thư.

Lam Vũ và Lam Khúc nhìn nhau mỉm cười, còn nhớ lúc vừa bắt đầu đi theo bên cạnh tiểu thư, tuy tiểu thư còn nhỏ tuổi, thế nhưng tiểu thư là ân nhân cứu mạng các nàng, thứ hai trên người tiểu thư có hơi thở cao không thể với tới, mỗi khi các nàng hầu hạ đều phải dè dặt. Nhưng qua mấy năm sống chung, các nàng bắt đầu ở trước mặt tiểu thư bày ra bản tính chân thật nhất của mình, có thể làm nũng cùng tức giận, có thể cùng nhau ăn com uống rượu, có thể ca hát nhảy múa, tiểu thư đặt bọn họ ở địa vị ngang hàng, làm cho các nàng cảm động không thôi, bọn họ là người hạnh phúc nhất trên thế giới mới gặp được tiểu thư.

Lam U Niệm thấy dường như Lam Nhận bị cảm động, trong lòng bật cười, Lam Nhận này, đừng nhìn bên ngoài là một tên đầu gối, thật ra tình cảm trong lòng vô cùng phong phú.

"Có chuyện sao?" Lam U Niệm ăn bỏ đào (quả nho) tươi mới, đẩy cái đĩa ra trước mặt Lam Nhận.

Thói quen nhiều năm làm cho Lam Nhận chuẩn bị tiếp nhận bắt đầu ăn, bỏ đào này là từ chỗ rất xa chờ tới đây, người bình thường căn bản ăn không được, Lam Nhận rất thích bỏ đào, nhưng hắn ta vừa mới bóc vỏ bỏ đào liền sùng sốt. Hắn ta tới để bẩm báo sự tình? Thế mà lại biến thành bắt đầu ăn? Tiểu thư người còn ăn được ả?

"Tiểu thư, có một thế lực rất cường đại đang tìm tiểu thư." Lam Nhận bỏ bỏ đào xuống, thu liễm vẻ mặt, nghiêm túc nói.

Lúc bọn họ trở lại khách sạn Vô Tình thì phát hiện có thế lực đang tìm kiếm tiểu thư, mà thế lực này không phải cường đại tầm thường, may mà tiểu thư ngụy trang rất tốt, cho nên bọn họ mới tìm không thấy tiểu thư.

"Đã tra ra là thế lực nào rồi sao?" Lam U Niệm lấy ra chiếc khăn tay thêu Mạn Châu Sa Hoa nhẹ nhàng lau khóe miệng.

"Không có, Lam Phong đã dẫn thế lực này đi, có điều, thế lực này không thể khinh thường." Lúc Lam Nhận nói tới chuyện nghiêm trọng cả người lại biến thành khúc gỗ, thậm chí ngay cả bỏ đào mà hắn ta thích nhất cũng thấy chướng mắt.

"Có quan hệ với những người chúng ta gặp trên núi à?" Lam U Niệm hỏi, nàng có một cảm giác rất kỳ quái, luôn cảm thấy cỗ thế lực cường đại này hẳn là của nam nhân nguy hiểm đó, có lẽ đây chỉ là trực giác, nhưng trực giác của nàng thường rất chuẩn.

"Đúng vậy, chúng ta vừa xuống núi liền có thế lực truy xét chúng ta." Lam Nhận lo lắng nói: "Hơn nữa trong thời gian ngắn như vậy có thể tra được thành Lạc Nhật, tiểu thư...."

"Không sao đâu, bọn họ tìm không được ta, về sau xuất hành xem ra phải cẩn thận một chút." Lam U Niệm nhắm mắt lại nói, chính bản thân nàng cũng thấy kỳ quái, nam nhân kia nàng không quen biết, (Tác giả: Không thể trách Lam U Niệm, nàng đối với người không đề ở trong lòng còn là nam nhân căn bản không thêm nhớ kỹ!), nhưng mà lúc đó khi vùng chường về phía nàng, vì sao phải chịu đựng chính mình bị thương cũng muốn thu hồi chường phong? Hơn nữa ánh mắt nam nhân kia nhìn nàng rất kỳ quái, cảm giác nói không nên lời, nhưng không có sát ý.

"Ta muốn yên tĩnh một mình, các ngươi đi xuống đi!" Lam U Niệm không có mở mắt ra nói với người trong phòng, sau khi họ rời khỏi, cả căn phòng an tĩnh lại, nhưng đầu óc Lam U

Niệm vẫn không đủ yên tĩnh, lúc nào cũng hiện lên ánh mắt của nam nhân đó, cảm giác thật là kỳ quái.

Lam U Niệm cúi bàn tay nhỏ bé trắng nõn đến trong suốt véo nhẹ trán mình, không nghĩ ra thì không nghĩ nữa, có một số việc nếu quả thật có quan hệ với mình thì sẽ gặp phải, hiện tại phí công phí sức thật sự là cử động không sáng suốt.

- -

"Chủ tử." Âm Nhất nhìn ánh mắt lạnh như băng của Phong Dực Hiền mà muốn khóc, không phải thể lực của bọn họ không đủ, không phải bọn họ không cố gắng đi tìm, mà là vị cô nương kia quá thần bí.

Nuốt nước bọt một cái, Âm Nhất cắn răng nói: "Chủ tử, không có tìm được nữ hài kia!"

Âm Nhất, Âm Nhị, Âm Tam, Âm Tứ quỳ trên mặt đất, trên đầu bị chủ tử gây áp lực, trán đã bắt đầu đổ mồ hôi, không chỉ vì chính mình bị ai, từ khi nào thì bọn họ yếu đi như thế nhỉ, thậm chí ngay cả một tiểu cô nương cũng tìm không thấy, ba năm trước không tìm được coi như xong, bây giờ gặp lại vẫn không tìm được, bọn họ đều bị đã kích.

"Chuyện này Âm Tam đi làm, nếu như lại tìm không được...." Trong thanh âm Phong Dực Hiền xen lẫn tức giận, mấy người bọn họ xem như chủ tử không nói hết cũng tự biết hậu quả không được đẹp lắm.

Âm Tam là nữ nhân duy nhất trong nhóm, nghe thấy chủ tử phân phó lập tức trừng ba người kia, sao nàng ta lại bị ai như thế này, nếu như lại tìm không được nữ hài chưa từng gặp mặt, chủ tử nhất định sẽ giết nàng ta, vì sao lại không để đám người Âm Nhất đi chứ.

"Đại!" Âm Tam cúi đầu đáp, trong lòng lại kêu rên từng tiếng, trời muốn ta chết mà!

Âm Nhất, Âm Nhị, Âm Tứ đồng tình nhìn Âm Tam, lau mồ hôi, vẫn còn may không phải là mình, bây giờ chủ tử thật đáng sợ. Vị tiểu cô nương kia ơi, mau tới cứu lấy chúng ta!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 22: Khải hoàn về kinh

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Bộ Yến Tử -

Rất nhiều quân nhân mặc khôi giáp đen đi ở trên đường, bộ đội binh sĩ tiến lên phía trước theo hàng ngũ giống như một con Cự Long màu vàng đất, nhúc nhích uốn lượn ở trên vùng quê trắng noãn. Nhịp bước của ngàn vạn người, từ gần đến xa giống như tự thành tiếng thì thầm sần sật từ vô số dòng suối nhỏ.

Dẫn đầu quân đội, là vài vị thủ lĩnh ngồi trên tuấn mã màu đen.

Phong Dực Hiền mặc một bộ cẩm bào đen tuyền phác hoạ ra thân thể cao to, đôi mắt tinh mịch giống như giếng cổ ngàn năm, trù ở trước mặt người mình hẳn vẫn che dấu màu sắc đôi mắt như cũ, không phải e ngại ánh mắt và lời đồn đãi của người khác, mà là không hy vọng có người cảm chuyện này nói chuyện ẩn ý, đôi mắt kia giống như có thể hấp thu hồn phách người ta vào trong đó, mũi cao như vễ, môi mỏng như sơn, da thịt bạch ngọc phảng phất như ngưng một tầng sương, cả người giống như Tuyết Liên(1) trên băng sơn, cao quý mà lạnh nhạt, như ngưng tụ tất cả sát khí trong thiên địa, thể gian vạn vật ở trước mặt hẳn mất đi tất cả màu sắc.

Tuyết Liên: Tên thường gọi là "Snow Lotus", tên tiếng Việt là "Tuyết Liên Hoa" hay "Thiên Sơn Tuyết Liên", theo ngôn ngữ địa phương Uyghur là "Taglis". Đây là một loại thảo dược lâu năm của chi hoa Cúc (Chrysanthemum genus). Tuyết Liên Hoa là một loại dược thảo truyền thống quý hiếm Trung Quốc, xuất xứ từ Tân Cương.

Nó phát triển trong các vách đá và giữa các kẽ nứt băng giá, nơi vô cùng lạnh và được bao phủ trong tuyết quanh năm. Các loại hoa thông thường có thể không tồn tại ở những nơi như vậy, nhưng Tuyết liên Hoa nở rộ trong môi trường thiếu oxy khi nhiệt độ dưới 0 độ C hàng chục độ. Thói quen tăng trưởng độc đáo và môi trường sống đã khiến Tuyết Liên Hoa trở thành thực vật hiếm có và đồng thời hình thành các chức năng độc đáo về được tính với các hiệu ứng kỳ diệu. Tuyết Liên Hoa được vinh danh là "vua của tất cả các loại thảo mộc" và "kho báu của y học"("the king of all herbs"and "the treasure of medicines").

Tuyết liên, một đặc sản hiếm có của vùng Tân Cương, là loài hoa sống trên độ cao 3500 - 4000m so với mực nước biển. Những ngọn núi tuyết ở vùng núi Thiên Sơn thuộc tỉnh Tân Cương - Trung Quốc chính là nơi mà người ta tìm thấy loài hoa này lần đầu tiên. Vì vậy, người ta đặt luôn tên cho loài hoa này là “Thiên sơn tuyết liên”.

Hạt của loại hoa Tuyết liên chỉ nảy mầm trong nhiệt độ dưới 0 độ C và phát triển tốt nhất trong khoảng nhiệt độ là dưới - 20 độ C. Nhưng trong 2 tháng đầu từ khi nảy mầm, loại

hoa này có thể chịu được nhiệt độ 20 độ C. Mặc dù phải mất 5 năm mới nở hoa, nhưng một bông hoa “Thiên sơn tuyết liên” lại có tuổi thọ đến 8 tháng. Đây là một điểm đặc biệt của Thiên sơn tuyết liên này.

Ám Nhất mặc trang phục màu đen, gương mặt cương nghị lộ ra sự lạnh lẽo, cẩn thận liếc mắt nhìn thoáng qua Phong Dực Hiên, trong lòng kêu rên, kể từ đêm đó khi không tìm được tiểu cô nương kia, hơi thở quanh thân chủ từ lại tăng kinh khủng, thuộc hạ như hẳn thật sự rất đáng thương.

Lam Kiến Quân một thân khô giáp cứng rắn, năm tháng qua đi cũng không để lại quá nhiều dấu vết nặng nề trên mặt ông, nhưng tóc bạc ở thái dương lại để lộ ra cuộc sống ông trôi qua không khá lắm.

Lam Mặc Huyền mặc khôi giáp trắng, tóc dài như mực xoắn chênh chếch rối tung, có một chút thần vận lười biếng, trên gương mặt ôn nhuận như ngọc mang chiều bài tươi cười, luôn làm cho người ta có cảm giác ấm áp, phảng phất có thể xua tan hơi thở lạnh lẽo cứng rắn trong quân đội, thoải mái như ánh mặt trời sưởi ấm mỗi một linh hồn khô khốc lạnh buốt.

"Phụ thân, năm năm rồi, cuối cùng cũng có thể trở về, không biết Niệm Nhi muội muội có cao lớn thêm hay không." Lam Mặc Huyền nhìn phương hướng kinh thành, trong lòng nhớ đến muội muội.

"Vi phụ đã thông báo quân gia đi đón Niệm Nhi về, sau này vi phụ nhất định sẽ đối đãi thật tốt với Niệm Nhi." Lúc này trong lòng Lam Kiến Quân cũng đang nhớ tới nữ nhi bị ông lãng quên, nghĩ tới sau này mình ở kinh thành nhất định sẽ nâng nữ nhi trong lòng bàn tay, không bao giờ để nữ nhi xuất hiện về mặt hâm mộ nữa.

Lam Mặc Huyền thở dài, cho dù đã qua nhiều năm, hẳn vẫn không có biện pháp cùng phụ thân đàm luận chuyện của Niệm Nhi muội muội. Còn nhớ khi đó mẫu thân mang thai Niệm Nhi muội muội, lúc nào cũng sẽ sau giờ Ngọ (1h đến 13h) nói với hân: "Mặc Huyền, sau này nhất định phải cố gắng bảo vệ muội muội." Hiện tại mẫu thân đã qua đời nhiều năm, nhưng lời mẫu thân nói vẫn còn ở bên tai hân, bây giờ hân đã có năng lực, sau này có thể bảo vệ được Niệm Nhi muội muội, mẫu thân, con nhất định sẽ bảo vệ Niệm Nhi muội muội.

Lam Kiến Quân thấy nhi tử không nói lời nào trong lòng mang theo vài phần bất đắc dĩ, ông cũng biết mình làm sai, chỉ là không biết sau này Niệm Nhi có thể tha thứ cho ông hay không. Nữ nhi lúc nào cũng núp trong góc nhìn ông, dùng ánh mắt khát vọng nhìn ông, có phải nữ nhi vẫn còn khát vọng phần tình thương của phụ thân nữa hay không.

Phong Dực Hiên và Ám Nhất đều nghe thấy lời nói của phụ tử Lam gia, mấy năm nay sống trong quân đội, mặc dù Phong Dực Hiên là Vương gia, nhưng quan hệ giữa mấy người bọn họ cũng không tệ. Đặc biệt là Lam Mặc Huyền bây giờ đang làm việc dưới trướng Phong Dực Hiên, cùng Ám Nhất coi như huynh đệ. Mỗi lần vào buổi tối tịch liêu ở biên cương, mấy người họ cùng vài vị tướng sĩ khác ôm vô rượu uống, lúc Lam Mặc Huyền uống say, đều một lần lại một lần nhắc tới Niệm Nhi muội muội của hân, nói tới tiểu cô nương vừa đáng yêu vừa đáng thương kia.

Có lẽ là nói nhiều, tuy mọi người đều không hề nói gì, nhưng cũng có phần thương tiếc vị muội muội chưa từng gặp mặt của Lam Mặc Huyền, dù sao một tiểu cô nương vô tội bởi vì nguyên nhân hoang đường mà bị lạnh nhạt, cũng rất đáng thương.

"Lam Mặc Huyền, lần này ngươi trở về có thể nhìn thấy muội muội của ngươi, bảo vệ muội muội, cuối cùng có thể hoàn thành nguyện vọng nhiều năm rồi." Ám Nhất từ từ rời xa chủ tử từ nhà mình đến gần Lam Mặc Huyền.

"Đúng vậy, cuối cùng có thể nhìn thấy Niệm Nhi muội muội, mẫu thân ở dưới suối vàng cũng sẽ yên tâm rất nhiều." Lam Mặc Huyền nắm quyền nắm vào bả vai Ám Nhất, tình ý giữa huynh đệ không cần nói cũng biết.

Lam Kiến Quân nghe con trai mình nói không khỏi càng thêm áy náy, nhiều năm qua có phải Tiểu Nhiên ở dưới suối vàng không chút yên tâm, trách ông đẩy nữ nhi quý giá nhất của hai người ra xa?

"Đúng rồi, Vương gia làm sao vậy?" Lam Mặc Huyền hạ thấp giọng hỏi, mặc dù bình thường Vương gia cũng rất ít lời, khí tức lạnh lẽo, nhưng cũng không có dọa người như bây giờ.

"Cái này..." Ám Nhất vỗ vỗ bả vai Lam Mặc Huyền: "Ngươi không nên hỏi thì tốt hơn, nếu không chủ tử sẽ giao nhiệm vụ cho ngươi, chỉ sợ ngươi sẽ bị phạt." Ám Nhất nói vậy hoàn toàn là muốn tốt cho Lam Mặc Huyền, nhưng cũng vì vậy mà bọn họ mới bỏ lỡ nữ hài mà bọn họ tìm kiếm sắp phát hiện.

Lam Mặc Huyền gật đầu, dù hân cũng là thủ hạ của Vương gia, nhưng hân chỉ xử lý chút sự vụ trong quân, chuyện khác hân không có chút tay, cho nên đối với háo ý của Ám Nhất hân hiểu rất rõ, dù sao thân là Minh Vương vừa thần bí lại vừa cường đại, khẳng định có rất nhiều chuyện không muốn người ta biết, những chuyện đó hân cũng không muốn đi tìm hiểu.

"Ám Nhất." Thanh âm Phong Dực Hiên lạnh như băng vang lên, Ám Nhất run lên, ruồi ngựa đến bên cạnh chủ tử từ nhà mình, mồ hôi lạnh đầm đìa nhìn chủ tử.

"Tìm được rồi sao?" Trong thanh âm lạnh lẽo ngâm lấy chờ mong tiếp tục vang lên bên tai Ám Nhất.

"Bẩm báo chủ tử, thuộc hạ vô năng, không tìm được tiểu cô nương." Ám Nhất xấu hổ cúi đầu trả lời.

"Quả thực vô năng! Sau khi về kinh, bốn người các ngươi tự mình đi nhận phạt!" Phong Dực Hiên hết sức bất mãn với câu trả lời của Ám Nhất, mặc dù là thuộc hạ từ nhỏ đến lớn, nhưng vẫn thưởng phạt rõ ràng.

"Dạ!" Ám Nhất không có bất kỳ câu oán hận nào, chuyện này là do bọn họ thất trách, chịu phạt là tất yếu.

"Chủ tử, vậy còn tiếp tục tìm không?" Ám Nhất nghĩ nhất định phải tiếp tục tìm kiếm, nhưng vẫn cẩn thận hỏi thăm.

"Ừ, tiếp tục tìm kiếm!" Phong Dực Hiên nhìn con đường phía trước hỏi đáp: "Tăng thêm nhân thủ!"

"Dạ!"

--

Một cái cầu gỗ hình vòm bắc trên hồ nước, trở thành lối đi duy nhất thông tới hậu viện. Dưới ánh mặt trời, mặt hồ nước phản xạ ánh sáng vàng vụn, Thủy Tiên (hoa bông súng) màu tím nở rộ trong nước, ở dưới bóng cây xanh hết sức nổi bật, càng lộ ra nhu hòa ti mỉ, nhẹ nhàng khoan khoái rất khác biệt. Nhắm mắt lắng nghe, có tiếng nước chảy chậm rãi lọt vào tai.

Một nữ nhân mặc váy dài màu đỏ hồng, trên ống tay áo thêu mẫu đơn màu lam nhạt và vài đám mây bằng chỉ bạc, nữ nhân đứng ở trên cầu, đứng phía sau bà ta là một vị nam nhân hơn bốn mươi tuổi mặc y phục hạ nhân.

"Phụ nhân, lão gia đang trên đường trở về, Nguyên công công truyền chỉ nói sẽ vì Minh Vương, lão gia và Đại thiếu gia tổ chức tiệc Khánh Công, trên thư mời có tên Tam tiểu thư." Quân gia đứng ở phía sau An di nương, cẩn thận bẩm báo.

"Tam tiểu thư gì chứ, Lam phủ không có Tam tiểu thư! Bất quá chỉ là một kẻ không ai muốn thương mà thôi." An di nương cười âm hàn: "Nếu là ý chi của hoàng thượng, vậy người phái người đi đón nó trở về đi!"

Quân gia không rõ, Tam tiểu thư đã chết rồi, làm sao đi đón đây? Hơn nữa không thể tìm người giả mạo, bởi vì sau tai Tam tiểu thư có một vết bớt hoa sen rất đẹp, bất luận kẻ nào cũng không thể mạo danh.

"Ha ha, trên đường đón Tam tiểu thư về gặp phái cướp, Tam tiểu thư vô ý bỏ mình, quân gia, người nói chuyện ngoài ý muốn có tính là ngoài ý muốn hay không?" An di nương cười khê, nụ cười âm độc nở rộ trên dung nhan tinh xảo.

"Dạ, lão nô hiểu." Quân gia đáp lời, ông ta đã sớm là hạ nhân của An di nương, thù đoạn của nữ nhân này rất hung tàn, ngay cả một đại nam nhân như ông ta còn cảm thấy kinh hãi.

An di nương nhìn con cá trong hồ nước, nghĩ tới nam nhân mình yêu sắp trở lại, ha ha, nữ nhân kia đã chết, hiện tại nữ nhi của nàng cũng đã chết, Lam Kiến Quân, bên cạnh chàng chỉ có ta.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Chuẩn bị trở về kinh

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Bộ Yên Tử -

Xuyên qua màn che màu trắng, có thể nhìn thấy chiếc giường điêu khắc trắng. Chênh đối diện giường là bàn trang điểm khảm nam hoa văn con đôi môi*, rất là lộng lẫy không ai bằng, tươi đẹp rực rỡ lóa mắt. Vách tường hai bên bàn trang điểm phân biệt treo hai bức thêu tơ tằm, hai bức đều là thêu Mạn Châu Sa Hoa màu đỏ, trong sắc trắng càng làm nổi bật đóa hoa xinh đẹp rung động lòng người. Bên trái căn phòng dùng một cái bình phong tách ra, nhưng vẫn mơ hồ có thể nhìn thấy một cây cầm và một cây đàn tì bà.

Lam U Niệm mặc một bộ quần lụa mỏng màu trắng ngồi cạnh cổ cầm, đang dâng hương rửa tay, chuẩn bị đàn một khúc.

"Tiểu thư." Lam Phong với gương mặt lạnh lùng đứng ngoài bình phong, lúc bình thường khi tiểu thư yên tĩnh đánh đàn nếu như bọn họ không có chuyện gì quan trọng sẽ không quấy rầy, đều ở bên cạnh yên lặng lắng nghe tiếng nhạc đẹp dễ.

"Vào ngồi đi." Thanh âm trong trẻo mềm mại từ bên trong bình phong truyền đến, bốn người đều ngoan ngoan đi vào, từng người ngồi vào trong góc.

"Như thế nào?" Lam U Niệm dễ xuống tâm tư chuẩn bị đánh đàn, nhìn bọn họ. Lam Vũ che giấu không được tâm tư, mắt dường như sắp bốc hỏa, mặc dù đám người Lam Phong cùng bình thường không có gì sai biệt, nhưng Lam U Niệm vẫn nhìn ra được trên người bọn họ có hơi thở không vui.

"Tiểu thư, bên phía kinh thành gửi thư tới nói, Lam Tướng quân đánh thắng trận, đang trên đường hồi kinh, ít ngày nữa sẽ đến kinh thành." Bình thường tính tình Lam Khúc vững vàng nhất, nhưng lúc này nói đến phụ thân không có trách nhiệm của tiểu thư nhà mình còn cảm thấy bất công thay tiểu thư.

"Hừm?" Tay ngọc thon thon của Lam U Niệm gảy trên dây đàn cầm.

Tiếng đàn đột ngột vang lên một tiếng "Tranh" mang theo sát ý, nói đến người được gọi là phụ thân này dường như nàng còn chưa có gặp qua, tuy rằng trong trí nhớ trước đây đã biết được tướng mạo.

"Hoàng thượng vì đám người Minh Vương và Lam Tướng quân tổ chức tiệc Khánh Công, trong thư mời có Tam tiểu thư Lam phủ ở bên ngoài nhiều năm, cũng chính là tiểu thư ngài." Lam Khúc nhíu mày nói ra tin tức từ kinh thành truyền đến.

"Tam tiểu thư Lam phủ không phải đã chết rồi sao? Không biết An di nương sẽ nghĩ ra cách gì để đi đón một người chết trở về đây?" Lam U Niệm cười nhạo nói.

"Tiểu thư." Bốn người bất mãn kêu lên, bọn họ không thích tiểu thư nói chữ chết, tiểu thư tốt như vậy, độc nhất vô nhị như vậy, cũng chỉ có những người kia không có mắt, nếu như không phải tiểu thư căn dặn bọn họ không được nhúc nhích, bọn họ đã sớm dùng thế lực trong kinh thành giết chết những người kia.

"Được rồi được rồi, tiểu thư nhà các người dễ dàng chết như vậy sao?"

"Tiểu thư, không cho nói chết." Lam Vũ đỏ mắt kêu lên, tiểu thư căn bản không biết mỗi lần bọn họ nhìn thấy dáng vẻ thống khổ lúc độc phát của nàng thì lo lắng biết bao nhiêu, mỗi lần chứng kiến tiểu thư từ trên con đường tử vong một lần lại một lần bỏ tới có bao nhiêu đau lòng, bọn họ thực sợ tiểu thư sẽ xảy ra chuyện.

"Được, ta không nói là được, thiết là!" Lam U Niệm thấy bộ dáng kích động của bọn họ, trong nội tâm ám ảnh. Mấy người này ngay từ đầu nàng cứu giúp chỉ là do ích lợi, nhưng mà ba năm chung đụng, hai bên đụng nhau, rất nhiều chuyện bọn họ đều đem nàng làm chủ tử, nhưng chỉ có thời điểm này mới lộ ra thái độ đại ca của tỷ tỷ.

"Tiểu thư định làm gì?" Lam Nhận hỏi, bất luận tiểu thư nhà mình quyết định như thế nào, bọn họ đều lập tức thi hành.

"Đã lâu như vậy, cần phải trở về." Lam U Niệm vuốt ve dây đàn: "Thứ họ nợ ta nên cảm về!" Đối với mối thù lúc trước, nàng cảm động lây, cho nên dự định trở về, bất quá hiện tại là cho chính mình một cơ hội làm có cực tốt mà thôi.

"Hừ, người năm đó bắt nạt tiểu thư, nô tì muốn từng bước từng bước lột da bọn họ!" Lam Vũ nghe thấy tiểu thư phải về kinh, dáng vẻ nao nao muốn thử, vô cùng hưng phấn.

Ba người kia mặc dù chưa nói nhưng rõ ràng cũng có dự định đó, Lam U Niệm đối với chuyện cũ của mình cũng không giấu giếm bọn họ, cho nên bọn họ đều biết rõ Lam U Niệm từng chịu áp bức tại Lam phủ, còn bị hành hạ cực kỳ tàn ác cùng sát hại.

"Ông ngoại gần đây thế nào?" Lam U Niệm nhớ tới lão nhân nho nhã, kể từ sau khi Lam U Niệm xuất cốc liền phái người bảo vệ Hà Thái phó, hơn nữa để người ta chữa hết thân thể cho Hà Thái phó. Lòng dạ An di nương quả thực ác độc, sợ Hà Thái phó tìm nàng thế nhưng mua được dây tơ của Hà Thái phó, hạ độc ông. Nếu như không phải là Lam U Niệm, có lẽ vị lão nhân thật lòng yêu thương ngoại tôn nữ sớm đã qua đời.

"Hà Thái phó thân thể bình an, nhưng nhiều năm qua chưa bao giờ buông tha việc tìm kiếm tiểu thư." Lúc Lam Phong nói đến Hà Thái phó, trong mắt mang theo vài phần nhiệt độ, vị lão nhân này thật tâm quan tâm tiểu thư, kể từ sau khi thân thể dần dần tốt lên, lại tiếp tục tìm kiếm ngoại tôn nữ, đó có thể nói là một ông ngoại khó gặp.

"Nên trở về gặp ông ngoại." Lam U Niệm thấp giọng nói, đối với lão nhân này, kỳ thật Lam U Niệm đã gặp qua trong bóng tối, nhưng chưa bao giờ chạm mặt trực tiếp. Kiếp trước đối với thân nhân Lam U Niệm đã thất vọng cực độ, kiếp này nhìn thấy phụ thân Lam U Niệm như thế nên cảm thấy trái tim băng giá, cho nên đối với lão nhân này Lam U Niệm không biết rõ nên sống chung và đối đãi như thế nào.

"Hiện tại Tam công tử ở kinh thành, nếu như biết tiểu thư đến kinh thành khẳng định vui vẻ." Lam Khúc tùy ý nói, đánh vỡ bầu không khí trong phòng, không muốn thấy tiểu thư không vui.

"A, hiện tại chỉ sợ Tam ca mỹ trong đám người, ở đâu còn biết tới tiểu sư muội như ta." Nói đến các ca ca, sắc mặt Lam U Niệm ôn hòa rất nhiều, Tam ca Quý Tam yêu mỹ nhân, có thể nói là lưu luyến trong vụn bụi hoa.

"Tiểu thư, ngài không biết đâu, mỗi lần Tam công tử biết ngài đi kinh thành, đáng vẻ vui vẻ đó có thể nói là khó gặp, mỹ nhân gì đó đều không hề để tâm." Lam Vũ cười nói: "Hơn nữa, dạng mỹ nhân gì có thể đẹp qua tiểu thư ngài? Hiện tại tiểu thư còn nhỏ tuổi đã đẹp thành như vậy, thực lo lắng thay cho các công tử trong kinh thành."

"Hừm?" Lam U Niệm cười nói, biết Lam Vũ nói không giả, các ca ca đối với nàng được thật sự không có gì để nói, còn tốt hơn so với thân muội muội. "Vậy trước tiên đừng nói cho Tam ca biết, khiến huynh ấy kinh hi."

"Dạ, tiểu thư!" Đám người họ cùng đáp lời.

Note:

Con đôi môi:

Đàn tỳ bà:

Tỳ bà cổ:

Người ta chế tác tỳ bà bằng gỗ ngô đồng. Cản đàn và thùng đàn liền nhau có dáng như hình quả lê bỏ đôi. Mặt đàn bằng gỗ nhẹ, xốp, dễ mộc. Phía mặt cuối thân đàn có một bộ phận để mắc dây gọi là ngựa đàn. Đầu đàn (hoặc thủ đàn) cong có chạm khắc rất cầu kỳ, khi là hình chữ thọ, khi là hình con dơi. Nơi đầu đàn gắn bốn trục gỗ để lên dây.

Toàn bộ chiều dài của thân đàn có số đo từ 94 – 100 cm. Phần cản đàn có gắn 4 miếng ngà voi cong vòm lên gọi là Tứ Thiên Vương. Tám phím chính làm bằng tre hoặc gỗ gắn ở phần mặt đàn cho các cao độ khác nhau. Thuở xưa dây đàn se bằng tơ tằm rồi đem vuốt sáp ong cho mịn, hoặc sử dụng gân bò, ngày nay người ta thay dây tơ bằng dây nilon hoặc thép.

Đàn có bốn dây lên theo 2 quãng 4, mỗi quãng 4 cách nhau một quãng 2: Đô - Fa - Sol - Đô1 hoặc Sol -Đô1 - Rê1 - Sol1. Khi chơi đàn nghệ nhân gảy đàn bằng miếng đôi môi

hoặc miếng nhựa.

Theo cách tính và quan niệm của người Trung Quốc, đàn tỳ bà dài 36 thốn (đơn vị đo), số 3 tượng trưng cho Thiên-Địa-Nhân, số 5 tượng trưng cho Ngũ Hành, 4 dây tượng trưng cho 4 mùa.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Trở về

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Bộ Yến Từ -

Cửa thành kinh thành sầm uất, có rất nhiều bách tính đến chào đón chiến sĩ đắc thắng trở về, đoàn người xếp hàng đầy mười dặm đường phố dài, giống một hàng rồng rắn, phía trước không nhìn thấy đầu đội ngũ, phía sau không nhìn thấy đuôi đội ngũ. Trên đường cái nhiều người, vô cùng chen chúc, mọi người giơ tay áo lên giống như một mảnh mây ngũ sắc.

"Đến rồi, đến rồi..." Đoàn người rối loạn lên, tất cả mọi người đều tranh nhau chen lấn để nhìn các tướng sĩ tiến vào trong thành, bởi vì là vào kinh thành, cho nên chỉ là một nhánh binh lính tiến vào, những đội quân khác đã được sắp xếp ở trại huấn luyện, nhưng cho dù chỉ một nhánh binh lính cũng làm cho dân chúng kính sợ không thối.

Đi đầu là ba con ngựa lớn, theo thứ tự là Minh Vương Phong Dực Hiến, Lam Tướng quân Lam Kiến Quân, Xa Kỵ Tướng quân Lam Mặc Huyền. Còn lại phía sau chính là tất cả tướng sĩ và quân sư.

Phong Dực Hiến mang mặt nạ răng nanh màu đen che kín toàn bộ gương mặt, nhưng mà khí thế quanh thân không có người nào có thể so sánh được. Khiến tất cả tình cảnh đang ồn ào lập tức yên tĩnh không ít, có rất nhiều bách tính căn bản không dám nhìn thẳng vào Minh Vương như Tu La.

"Chao ôi, nghe nói mặt Minh Vương giống như ma quỷ, không biết là thật hay giả?" Một bách tính nhìn mặt nạ trên mặt Phong Dực Hiến, tò mò nói.

"Đương nhiên là thật rồi, ta có một thân thích thời niên thiếu ở trong cung làm thị vệ đã gặp qua Minh Vương, nghe nói đôi mắt Minh Vương đáng sợ muốn chết, nhưng mà từ khi Minh Vương năm tuổi màu sắc đôi mắt trở lại bình thường." Một bách tính khác lặng lẽ nói.

"Nghe nói Minh Vương không gần nữ sắc, trong phủ ngay cả nha hoàn thông phòng cũng không có "

"Ai dám gần cho Minh Vương, người nào trong kinh thành không biết Minh Vương tàn nhẫn vô tình, hơn nữa bên cạnh chưa từng có nữ nhân."

Dựa vào công phu của Âm Nhất đã sớm nghe được bách tính nghị luận, sắc mặt khó coi, mặc dù sắc mặt hắn ta vốn cũng không mấy tốt, quét mắt nhìn mấy bách tính đang nói huyền thuyên, trong nháy mắt đã khiến cho tiếng nghị luận của bọn họ im bặt.

Dường như Lam Kiến Quân có chút mất tập trung, cho dù bách tính xung quanh kính yêu cũng không có nhập tâm, nếu như không phải trong Thánh chỉ muốn trực tiếp tiến cung, ông thực muốn bay vào trong phủ nhìn nữ nhi của mình.

Lam Mặc Huyền mặc một bộ quần áo trắng giống như công tử văn nhã, trong nháy mắt bắt được rất nhiều trái tim thiếu nữ, nữ tử xung quanh ném hoa về phía Lam Mặc Huyền nhiều không kể xiết, nữ nhân ném mị nhãn càng làm cho Lam Mặc Huyền có xúc động muốn chạy.

Dù sao tướng mạo Lam Mặc Huyền cũng không tầm thường, hơn nữa ôn tồn tao nhã, so với Minh Vương vô tình tàn nhẫn thì Lam Mặc Huyền thật sự là nhân tuyển hôn phu tốt nhất, tuy thân phận Phong Dực Hiến cao quý, hơn nữa võ nghệ phi phàm, liên tục thắng trận nổi tiếng thiên hạ, nhưng không có nữ nhân nào dám đến gần.

- -

Rượu hồ phách, ly rượu ngọc bích*, bình đựng rượu bằng vàng, bàn phi thủy, món ăn như vẽ, rượu như suối, đàn cô rã rích, tiếng chuông leng keng. Bốn phía đại điện trang trí đồa hoa giống hình chuông, đài hoa trắng nõn, cốt sứ hơi hiện ra ánh sáng lộng lẫy, đỉnh cánh hoa là một vòng màu tím nhạt sâu cạn không đồng nhất, như nhuộm tự nhiên, đây là nơi tổ chức cung yến hôm nay.

*Chén rượu ngọc bích: hay còn gọi là cầm thạch, ngọc thạch anh (đá thạch anh chứa sắt, màu đỏ, màu nâu hoặc màu lục sậm, không trong suốt, dùng làm vật trang sức)

Sánh yến hội đã tới rất nhiều quan chức các cấp cùng thiên kim công tử mỗi nhà, nữ tử mỉm cười hàm súc, thỉnh thoảng hai ba người kết đoàn cùng nhau nói gì đó, nam tử kín đáo tăng bốc lẫn nhau, đại diện có thể nói là cảnh tượng hoà thuận vui vẻ, tốt đẹp.

Lam Kiến Quân và Lam Mặc Huyền ở bên trong yến hội nhận được rất nhiều tiếng chúc mừng cùng lời nói nịnh hót của quan viên, nhưng rõ ràng hai người đều có chút mất tập trung, thỉnh thoảng nhìn cửa đại điện, suy đoán vì sao gia quyến Lam gia còn chưa tới.

Một ông lão dưới sự hướng dẫn của Thái giám đi vào đại sảnh, đó là một ông lão hiền lành, đầu tóc chải vô cùng nghiêm túc, không có một chút hỗn độn. Có thể thấy rõ ràng từng sợi tóc trắng giống như tơ bạc xen lẫn trong tóc đen. Hốc mắt hơi trũng xuống, một đôi mắt nâu sâu sắc, lặng lẽ nói lên năm tháng bề dày.

"Hà Thái phó!"

"Hà Thái phó!" Người trong đại điện thấy người đi tới đều cung kính chào hỏi, đừng thấy Hà Thái phó không có quyền gì, nhưng ông không chỉ là lão sư của hoàng thượng mà còn là lão sư của Thái thượng hoàng, làm người thanh liêm, cương trực, môn hạ đệ tử rất nhiều, rất được hoàng thượng coi trọng.

Lam Kiến Quân nhìn thấy Hà Thái phó, vội vàng tiến lên phía trước, cung kính thi lễ bái: "Nhạc phụ đại nhân!" Lam Mặc Huyền cũng cung kính gọi: "Ông ngoại!"

Hà Thái phó nhìn Lam Kiến Quân liền nghĩ đến nữ nhi đã qua đời, lại nghĩ đến ngoại tôn nữ số khổ biến mất không biết sống chết, lão nhân nho nhã này nhất thời giận dữ xung thiên.

"Lam Tướng quân, lão phu không gánh nổi một tiếng nhạc phụ đại nhân của ngươi, Tiểu Nhiên mất sớm, lão phu chưa bao giờ trách ngươi, nhưng bây giờ Niệm Nhi mất tích nhiều năm không biết sống chết, đó là cách làm cha của ngươi!" Thanh âm của Hà Thái phó khiến cho cả đại điện đều yên tĩnh.

Thân thể Lam Kiến Quân lắc lư, run giọng hỏi: "Nhạc phụ đại nhân đang nói cái gì vậy, Niệm Nhi như thế nào sẽ mất tích nhiều năm?"

Lam Mặc Huyền cũng khiếp sợ nhìn ông ngoại mình, hy vọng đây đều là giả.

"Ngươi cho rằng lão phu sẽ lừa ngươi sao? Năm năm trước Niệm Nhi đã mất tích, ngươi lại làm bộ làm tịch như không biết chuyện!" Mắt Hà Thái phó đỏ lên, quát lớn, tôn nữ số khổ của ông không biết còn ở dương gian hay không.

Cả người Lam Kiến Quân giống như bị cò định, lúc này An di nương vừa đi vào đại điện nghe được lời Hà Thái phó nói cả người đều hoảng sợ, vội vã chạy đến trước mặt Lam Kiến Quân.

"Lão gia!" An di nương đỡ lấy Lam Kiến Quân, kính sợ lên tiếng.

"Ngươi nói, có phải Niệm Nhi mất tích năm năm hay không! Ngươi nói đi!" Lam Kiến Quân hất cánh tay An di nương ra, vội vàng nói.

"Đương nhiên không phải, sao Tam tiểu thư có thể mất tích năm năm chứ?" An di nương giải thích.

Lam Kiến Quân thờ phào nhẹ nhõm, chỉ cần nữ nhi không có việc gì là tốt rồi: "Vậy Niệm Nhi đâu?" Lam Kiến Quân không thèm liếc mắt nhìn hai nữ nhi và một đứa con trai, ở trong đám người tìm kiếm.

"Lão gia, sau khi thiếp thân biết lão gia về kinh liền phái người đi đón Tam tiểu thư trở về." An di nương lấy khăn ra lau nước mắt, lắp bắp nói: "Nhưng đang trên đường trở về lại gặp phải bọn cướp, Tam tiểu thư không may bị thương, đã mất."

"Ngươi nói cái gì? Ngươi lập lại lần nữa!" Lam Mặc Huyền nắm lấy quần áo của An di nương, nghiến răng nghiến lợi nói.

"Lão gia, đều là thiếp thân không tốt, đều là thiếp thân sai!" An di nương vô cùng áy náy nói.

"Lam Tướng quân, Niệm Nhi đã mất tích năm năm, chẳng lẽ ngươi còn tin tưởng nữ nhân này sao?" Hà Thái phó đau lòng hỏi.

Mặc dù Lam Kiến Quân là người thô lỗ, nhưng không có nghĩa ông dốt đặc cán mai. Ông tin tưởng Hà Thái phó, chỉ sợ nữ nhi mình năm năm trước đã không rõ sống chết, mà những chuyện này khẳng định không thoát được liên quan cùng nữ nhân này, rốt cuộc ông đã làm cái gì!

Lam Kiến Quân giống như già hơn rất nhiều, Lam Mặc Huyền càng tin tưởng ông ngoại, vận công chuẩn bị kết liễu An di nương, Lam Kiến Quân cũng nổi lên sát ý với bà ta.

"Ông ngoại!" Thanh âm dịu dàng du dương, chậm chạp từ cửa đại điện truyền đến, âm điệu thực nữ ôn hòa bất luận nghe vào trong tai ai, cũng sẽ vô ý thức có ấn tượng tốt với tiểu cô nương này.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sùng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Quen biết nhau

Editor: Bộ Yến Tử - Diễn Đàn

Một tiếng "Ông ngoại" làm cho tất cả người trong đại điện nhìn về phía tiểu nữ hài vừa lên tiếng, ngay cả Phong Dực Hiên ẩn ở chỗ tối tăm cũng giương mắt nhìn sang, trong đám đông tìm kiếm năng, bỗng nhiên quay đầu, người lại ở đây, dưới ngọn đèn tàn.

Tất cả người trong đại điện đã nhìn thấy nữ hài mặc quần lụa mỏng màu trắng, mặt che lụa trắng sạch sẽ phảng phất không lấy nhiễm một hạt bụi nhỏ mang theo nụ cười yếu ớt lẳng lặng ngồi ở nơi đó, đôi mắt như thạch anh thu hết tất cả sắc thái thế gian vào mắt, hệt như một đóa Bạch Liên, không nhiễm bùn lầy, mang đến một chút mát mẻ xua tan buồn bực trong đại điện, tỏa ra hương thơm của mình, mặc cho người hoan hỉ, phẫn nộ, bị thương, bản thân vẫn sừng sững bất động.

"Con..." Tựa hồ cả đời Hà Thái phó cũng không có nhiều vẻ mặt như hôm nay, lúc này mở to hai mắt nhìn tiểu nữ hài đang chậm rãi đến gần, như nhìn thấy nữ nhi khi còn nhỏ.

"Con..." Lam Kiến Quân vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ nhìn nữ hài chậm rãi đến gần, không xác định nữ hài này rốt cuộc là ai, nhưng mà huyết mạch tương liên lại để cho ông cảm thấy gần gũi.

"Muội..." Lam Mặc Huyền cẩn thận nhìn nữ hài, nhận ra đó chính là Niệm Nhi muội muội vô cùng đáng thương khi còn bé thường đi sau lưng mình.

"Người..." An di nương giống như thấy quý, mở to miệng không phát ra được thanh âm nào.

"Chú, chú, chú, chú từ!" Âm Nhất chạm vào chủ tử rồi nhìn nữ hài đi vào đại điện, sau đó nhìn chủ tử nhà mình, quả nhiên ánh mắt chủ tử nhà mình vô cùng dịu dàng khi nhìn nữ hài.

Âm Nhị đã bị đá kích nói không nên lời, bọn họ tìm nhiều năm như vậy, lại không nghĩ rằng người bọn họ muốn tìm căn bản ở bên cạnh mình, Lam Mặc Huyền lại không ít lần độc hại lỗi tai bọn họ, thế giới này thực rối loạn, quá đã kích người.

Phong Dực Hiên ngắm nữ hài đứng ở đại điện, nữ hài hẳn tìm rất lâu, kích động vui vẻ, đây là cảm xúc chưa từng có, nhưng hiện tại Phong Dực Hiên biết rõ mình đối với nữ hài này đúng là khác biệt, hiện tại đại điện nhiều người như vậy, nhưng trong mắt hắn chỉ có mình nữ hài kia, tựa hồ trong lòng hắn cũng chỉ có nàng.

"Con gọi lão phu là gì?" Hà Thái phó hi vọng nhìn Lam U Niệm, sợ rằng là mình nghe lầm.

"Ông ngoại, con là Niệm Nhi!" Lam U Niệm nhìn lão nhân trước mặt, không biết vì sao trong lòng đột nhiên có chút chua xót, đây chính là cảm giác được người thân yêu mến.

Hà Thái phó run rẩy vươn hai tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Lam U Niệm, kích động không biết làm thế nào cho phải, ông tìm nhiều năm như vậy, lo lắng nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng tìm được ngoại tôn nữ duy nhất của ông, hơn nữa còn sống tốt.

Lam U Niệm vén mái tóc dài của mình, để cái bốt sau tai lộ ra, chứng minh cho những người khác đều tin tưởng thân phận của nàng. Hà Thái phó vỗ nhẹ tay nàng: "Niệm Nhi, cho dù không có vết bốt, ông ngoại cũng biết con chính là ngoại tôn nữ của ông, con thực sự rất giống mẫu thân con!"

"Niệm Nhi muội muội!" Lam Mặc Huyền vui vẻ nhìn muội muội, dung nhan tuấn lãng cũng tràn ngập ngạc nhiên và mừng rỡ, mới vừa trải qua đã kích cho tới bây giờ thì kinh hi, có thể nói Lam Mặc Huyền vui buồn lẫn lộn.

"Mặc Huyền ca ca!" Lam U Niệm ôn hòa có lễ thi lễ, khiến Lam Mặc Huyền cứng đờ, Niệm Nhi muội muội đang trách hắn sao? Trách hắn không có bảo vệ tốt nàng?

Từ đầu đến cuối Lam U Niệm cũng không có nhìn đến Lam Kiến Quân, hôm nay xuất hiện ở đại điện, là do Lam U Niệm cố ý. Lấy phương thức này xuất hiện trong mắt mọi người, như vậy mới có thể khôi phục thân phận của nàng một cách nhanh nhất, hơn nữa sau này cũng sẽ không có chuyện nàng bị đặt giả mạo. Xa cách với Lam Mặc Huyền cũng không phải cố ý gây nên, hơn nữa, Lam U Niệm đối với người xa lạ vốn là như vậy, Hà Thái phó nhiều năm tìm kiếm năng, ít nhiều làm cho Lam U Niệm cảm động, cho nên mới cảm thấy thân thiết với Hà Thái phó.

"Không phải An di nương nói Niệm Nhi muội muội bị thổ phi sát hại sao? Không biết An di nương có thể cho một câu trả lời hợp lý hay không?" Lam Mặc Huyền thấy An di nương khiếp sợ ngây người, hùng hổ dọa người nói.

"Lão gia." An di nương nhìn về phía Lam Kiến Quân: "Thiếp thân cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng Tam tiểu thư có thể bình an trở về cũng là chuyện tốt, Tam tiểu thư cũng thật là, nếu bình an vì sao không phải người nói cho di nương biết? Khiến mọi người lo lắng vô ích. Hơn nữa lão gia gặp được người, cũng không phải mất tích không rõ như Hà Thái phó đã nói."

An di nương ở trong tối mịt mai Lam U Niệm không hiểu chuyện, sao nàng lại không biết?

"A!" Không đợi Lam Kiến Quân nói cái gì, Lam U Niệm cười nhạo: "Năm năm qua An di nương sống rất tốt nhì, năm năm nay Niệm Nhi vô cùng nhớ An di nương?"

Ở đây đều là nhân tình, rất nhiều phụ nhân lại là cao thủ trong nhà, làm sao mà không rõ ý tứ Lam U Niệm, xem ra là do An di nương định bụng trừ khử Tam tiểu thư Lam phủ từ năm năm trước, chẳng qua là không biết vì sao Tam tiểu thư vẫn còn sống.

Lam Kiến Quân cùng Lam Mặc Huyền cũng nghe hiểu ý tứ Lam U Niệm, biết rõ Lam U Niệm mất tích năm năm là thật, thật là xấu hổ khi bọn họ lại không biết gì.

Cũng không cùng An đi nương tranh luận, Lam U Niệm đỡ Hà Thái phó đi đến chỗ ngồi của ông: "Ông ngoại, Niệm Nhi có thể ngồi ở bên cạnh ông ngoại không?" Lam U Niệm hỏi.

"Cháu gái ngoan của ông ngoại không ngồi cạnh ông ngoại, còn muốn ngồi ở đâu?" Có thể nói, Hà Thái Phó cực kỳ thích ngoại tôn nữ mà lại được, thấy lời nói cử chỉ của Lam U Niệm còn muốn ưu mỹ hơn so với Công chúa hoàng gia, càng thêm yêu thích.

Lam Kiến Quân nhìn nữ nhi xem nhẹ và lạnh nhạt với mình, cảm thấy trong lòng khổ sở, nhưng lại biết đây chính là báo ứng của mình, từ nay về sau, nhất định ông sẽ đối tốt với nữ nhi.

An đi nương đi theo Lam Kiến Quân tới vị trí ngồi xuống, đối với sự xuất hiện của Lam U Niệm trong lòng bà ta kinh hãi ra một thân mồ hôi, vì sao rõ ràng người đã chết lại xuất hiện ở nơi này? Chẳng lẽ mệnh Lam U Niệm lớn đến vậy? Một lần chính là mạng lớn, sau này sẽ không, bà ta có thể trừ nạng một lần, cũng có thể trừ nạng lần thứ hai.

"Nương." Đại nữ nhi Lam Nhã Nhã của An đi nương ở dưới mặt bàn khẽ túm ống tay áo An đi nương, ánh mắt oán độc nhìn Lam U Niệm.

"Nhã Nhã, bất cứ việc gì cũng phải bình tĩnh." An đi nương trấn an, nói: "Hôm nay thật vất vả mới tiến cung, hơn nữa phụ thân ngươi còn có công lao, ngươi phải biết nắm bắt."

Trong nháy mắt Lam Nhã Nhã hiểu ý mẫu thân, à ta năm nay đã mười sáu tuổi, có thể gả cho người ta, hôm nay tất cả quan to quý nhân đều ở đây, à ta muốn chọn một nam nhân cường đại, như vậy sau này sẽ không còn chuyện phụ thân không đếm xỉa đến bốn mẹ con bọn họ

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sùng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Đánh giá mọi người

Editor: Bộ Yến Tử - Diễn Đàn

"Hoàng thượng giá lâm!" Thanh âm bén nhọn chói tai vang lên, làm cho người xem náo nhiệt trong đại điện đều cung kính cúi đầu.

"Tham kiến hoàng thượng!" Tất cả mọi người quỳ xuống hành lễ, Lam U Niệm nhích thân thể, chỉ ngồi xổm người xuống, không có quỳ, trên thế giới này không có ai đáng giá để nàng quỳ xuống.

Do cúi đầu Lam U Niệm không có phát hiện, toàn bộ đại điện còn có một người không quỳ, đó chính là Minh Vương Phong Dực Hiên, mà ánh mắt Phong Dực Hiên nhìn động tác của Lam U Niệm, trong mắt chợt lóe qua sùng ái, mỉm cười.

"Chúng khanh gia miễn lễ!" Thanh âm uy nghiêm vang lên trong đại điện.

Lam U Niệm đứng thẳng người, đi theo Hà Thái phó ngồi xuống. Lúc này mới dùng dư quang đánh giá toàn bộ đại điện, ngồi ở trên long ý giữa đại điện là Hoàng Đế Phong Quốc Phong Huyền, long bào màu vàng sáng, tóc dài đen nhánh buộc lên, đầu đội mũ miện, dây thừng màu vàng sáng buộc lên đỉnh, mặc dù đã hơn bốn mươi tuổi nhưng tràn ngập hơi thở vương gia.

Ở dưới long ý có một cái ghế phượng, ngồi trên ghế phượng là Hoàng hậu Phong Quốc An Thiên Mân, bộ cung trang màu đỏ thêu Phượng Hoàng mặc ở trên người Hoàng hậu, mái tóc như mây, chân mày liễu cong cong, đôi mắt vô cùng vĩnh vào hung hăng, môi anh đào mềm mại lại có vẻ sắc bén, làn da cùng dáng người được bảo dưỡng rất tốt khiến cho khi nhìn Hoàng hậu chỉ thấy bà ta mới hơn ba mươi tuổi.

Tiếp đó, ở dưới đài cao chính là các Vương gia và Công chúa, bởi vì Hoàng Đế Phong Huyền còn trẻ, Phong Quốc cũng chưa lập Thái Tử, cho nên khẳng định có vài Vương gia trong tối ngoài sáng đã đầu không thể tách rời.

Lam U Niệm không có dùng ánh mắt quá mức trắng trợn đánh giá những người này, dù sao bọn họ đều ngấm ở trong trung tâm quyền lợi, ánh mắt quá mức trắng trợn sẽ làm bọn họ phát giác. Lam U Niệm nhẹ nhàng nhìn quét qua Vương gia và Công chúa trong đại điện, đồng thời trong đầu nghĩ tới tình báo trong tay.

Nhưng chính lúc đánh giá, Lam U Niệm phát hiện một người làm cách nào nàng cũng không nghĩ tới, hơn nữa mắt người kia nhìn thẳng nàng, cặp mắt tràn ngập vui vẻ.

Trái tim Lam U Niệm lập bộp rơi vì không cảm ứng được sự tình không rõ. Nam nhân kia chính là người nàng đã gặp được đêm đó, người vốn chuẩn bị giết nàng, sau đó tình nguyện hiến bản thân bị thương cũng không giết chết nàng, hơn nữa dựa vào đôi mắt như sói, Lam U Niệm biết rõ nam nhân này chính là Minh Vương tiếng tăm lừng lẫy ở Phong Quốc, trên chiến trường thuận buồm xuôi gió.

Lam U Niệm nhìn kỹ mắt Phong Dực Hiên, mặc dù Phong Dực Hiên ngồi, nhưng từ đêm đó gặp nhau Lam U Niệm có thể tính toán ra được chiều cao của hắn, cao khoảng một mét chín, đầu hắn đội kim quan màu đẹp để quý giá, trên người mặc một bộ cẩm bào màu tím lờ mờ nhìn thấy hoa văn vàng, ở vạt áo nạm một vòng lông chồn trắng, càng lộ vẻ quý khí bức người, chân mang ủng da màu tím, dáng người cao to, khí vũ hiên ngang, ngọc thụ lâm phong, đôi mắt lạnh như băng khảm trên gương mặt như ngọc, càng lộ vẻ tài trí bất phàm, như "Trích Tiên" hạ phàm, lại giống như ma quỷ, khiến người ta tiếp tục xoay chuyển ánh mắt. Hết thấy xung quanh trong nháy mắt âm đạm xuống, ngay cả trời đất cũng vì vậy mà mất đi tất cả màu sắc.

Phong Dực Hiên ngấm nữ hài đang đánh giá mình, vội vàng thu hồi lãnh khí, nhìn khí chất ôn hòa trên người hoàng huynh mình, sau đó cố gắng làm cho mình ôn hòa một chút.

Ám Nhát giật giật khóe miệng, chủ tử, ngài có thể dùng như vậy không? Như vậy thực sự sẽ dọa chết người.

"A Hiên, sao vậy?" Tứ Vương gia nhìn đệ đệ mình, bình thường đệ đệ đều là gương mặt băng như thế nào đột nhiên thay đổi ôn hòa.

"Không có việc gì!" Trong nháy mắt Phong Dực Hiên trở lại bình thường, nói với ca ca cùng phụ cùng mẫu. Trong tất cả huynh đệ tỷ muội ở hoàng cung, chỉ có bọn họ là thật lòng quan tâm lẫn nhau.

Lam U Niệm nhìn nam nhân nói chuyện với Minh Vương, người này hẳn là Tứ Vương gia Phong Hạ Kỳ, thân ca ca của Minh Vương, nhìn dáng vẻ hai người nói chuyện, hẳn là tình cảm huynh đệ họ không tệ. Thế lực Tứ Vương gia ở kinh thành không nhỏ, môn khách rất đông. Tóc đen thật dài buộc lên cao, chỉ dùng một đoạn dây màu mực đơn giản buộc lại, vài sợi tóc mai ở tai, khi gió thổi qua mượt nhẹ như bướm bướm, nam tử càng lộ vẻ phiêu dật xuất trần, nhưng Lam U Niệm liếc mắt nhìn liền cảm thấy đây là một con hồ ly mặt cười.

Nhìn thấy ánh mắt Lam U Niệm đánh giá hoàng huynh mình, lập tức Phong Dực Hiên nghiêng người ngăn cản bóng dáng Phong Hạ Kỳ, hoàng huynh khí chất xuất trần, trong kinh

thành rất nhiều nữ tử đều yêu thích, hẳn không thể để cho nữ hài này cũng bị hoàng huynh mê hoặc.

Lam U Niệm lại đánh giá mấy vị Vương gia và Công chúa, dưới gối hoàng thượng tổng cộng có năm vị Hoàng tử cùng ba vị Công chúa. Đứng xem phi tử hoàng thượng đông đảo, nhưng có thể tiếp tục sống sót trong hoàng cung ăn tươi nuốt sống kia chỉ có bấy nhiêu.

Nhị Vương gia Phong Thiếu Sở, là con của Hoàng hậu, ánh mắt âm lãnh, không phải là người tốt.

Tam Vương gia Phong Lâm Triệt, con của Lâm Quý phi, tướng mạo không xuất chúng, chỉ có thể coi là thanh tú, nhưng thủ đoạn cao siêu.

Tứ Vương gia Phong Hạ Kỳ, con của tiền Hoàng hậu, ở trên triều đình có danh tiếng rất tốt.

Lục Vương gia Phong Dực Hiền, con của tiền Hoàng hậu, làm việc không theo lễ thường, thủ đoạn tàn nhẫn, trên chiến trường quét ngang kẻ địch, võ công cao cường, trên dưới triều đình không ai dám tùy tiện trêu chọc.

Thất Vương gia Phong Lăng Cực, mẫu hậu mất sớm, do Thái Hậu tự mình nuôi nấng.

Đại Công chúa Phong Tiểu Lạc, nữ nhi của Hoàng hậu, cả người mang theo uy nghiêm Công chúa hoàng gia, âm hàn y như Hoàng hậu. [Từ: Sau này gả cho một lão già háo sắc!]

Nhị Công chúa Phong Dĩ Sương, nữ nhi Tô phi, lấy vũ đạo tuyệt mỹ được sán đón ở Phong Quốc. [Giả tạo!]

Tam Công chúa Phong Quan Liên, mẫu hậu mất sớm, hiện tại do Lâm Quý phi nuôi nấng, tính tình ngây thơ, nhưng Lam U Niệm nhìn ra được dã tâm ẩn sâu. [Từ: Là một Bạch Liên Hoa – đậm đậm!]

Lam U Niệm liếm mắt, thu hồi đánh giá cùng tâm tư trong mắt, hồ nước hoàng cung thật là hỗn loạn, nếu như không phải vì báo thù, nàng cũng không muốn về đây. Nhưng Lam U Niệm biết, không muốn không có nghĩa có thể trốn tránh, nếu như nàng đã đi tới nơi này, cũng đã giao du với kẻ xấu.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sùng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Tiệc khánh công

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Bộ Yến Tử - Diễn Đàn

Sáo trúc không ngừng bên tai, trong bữa tiệc ăn uống linh đình, lời nói phấn khởi, vui vẻ hòa hợp. Nhưng người sáng suốt cũng nhìn ra được, người người cũng không có tán gẫu, hai bên chỉ chào hỏi lấy lệ, ca múa mừng cảnh thái bình không giả, nhưng trong cung đã gặp nhiều nên không thấy lạ, khiến người ta cảm thấy phiền cũng không ngoài dự đoán.

"Lần này chiến sự đại thắng, không thể bỏ qua công lao của Minh Vương và Lam Tướng quân!" Hoàng đế Phong Huyền bưng lên ly rượu màu vàng óng, hài lòng nhìn Minh Vương cùng Lam Kiến Quân.

Phong Dực Hiền và Lam Kiến Quân đứng dậy, Phong Dực Hiền không chút tình cảm uống ly rượu. Còn Lam Kiến Quân lại cung kính cảm lấy ly rượu, khom người uống.

"Thần không dám kể công, lần này có thể chiến thắng trở về, toàn bộ đều dựa vào mưu trí và gan dạ của Minh Vương!" Lam Kiến Quân thi lễ, ông vốn là người thật thà chất phác, lần này có thể chiến thắng trở về, quả thực là công lao của Minh Vương, nếu không có mưu kế của Minh Vương, ông nghĩ có lẽ rất khó giành thắng lợi.

"Ha ha, hóa ra Hiền Nhi lợi hại như vậy, không hổ là con trai của ta!" Hoàng đế Phong Huyền vui vẻ cười nói, bất luận là ai, đối với việc người khác khen ngợi con mình vẫn rất vui vẻ.

"Chẳng qua, Lam Tướng quân cũng không cần quá khiêm tốn, nghe nói nhi tử Lam Tướng quân cũng là thiếu niên anh hùng, không biết vị nào là nhi tử của Lam Tướng quân?" Phong Huyền hỏi, thân là Hoàng đế ông rất vừa ý người Lam gia, trung thành nhưng không vượt quá.

"Hồi hoàng thượng, là thần!" Lam Mặc Huyền đứng dậy thi lễ, dáng vẻ ôn hòa như ánh mặt trời, dường như hình tượng không hề giống với sự anh dũng giết địch trên chiến trường.

"Không tệ!" Hoàng đế nhìn Lam Mặc Huyền: "Lam Tướng quân, người có nhi tử tốt như thế này, đúng là hổ phụ không sinh khuyển tử!" Hiên nhiên Hoàng đế vẫn rất hài lòng với Lam Mặc Huyền.

"Hoàng thượng quá khen! Nam nhi nên ra sức vì nước!" Lam Kiến Quân chính trực nói.

"A, trận chiến này các vị tướng sĩ đánh không tệ, vì trăm tăng lên thể diện Phong Quốc! Thưởng!" Rõ ràng Hoàng đế Phong Huyền cảm thấy vui vẻ vì lời nói của Lam Kiến Quân.

"Tạ hoàng thượng!" Các tướng sĩ tham gia tiệc rượu kẻ cả Phong Dực Hiền đều đồng thanh nói, chẳng qua có chút khác nhau chính là chúng tướng sĩ quỳ trên mặt đất khấu tạ hoàng ân, còn Phong Dực Hiền chỉ đứng lên mà thôi.

Lam U Niệm không biến sắc nghe quân thần đối thoại, đối với cách đáp lời của người được gọi là phụ thân này có nhận thức sơ bộ. Lam Kiến Quân hẳn là người tính tình ngay thẳng, không tham công lao, càng là Tướng quân tốt biết bảo vệ tướng sĩ, nhưng cũng chỉ là Tướng quân tốt mà thôi.

Lam Kiến Quân tạ ân ngồi xuống, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Lam U Niệm ngồi bên cạnh nhạc phụ, từ đầu đến cuối nữ nhi không thèm nhìn ông một cái, lúc này Lam Kiến Quân cảm giác trái tim mình đang rỉ máu, lúc ông ý thức được sai lầm của mình muốn cứu vãn thì nữ nhi đã càng chạy càng xa.

"Chúc mừng phụ thân chiến thắng trở về, nhiều năm qua nữ nhi thật là nhớ phụ thân." Lam Nhã Nhã giả vờ bày ra dáng vẻ nữ nhi ngoan, An di nương tán thưởng nhìn Đại nữ nhi.

"Ừ!" Lam Kiến Quân nhìn thoáng qua Đại nữ nhi, trong mắt không có bất kỳ chút tình cảm nào của phụ thân với nữ nhi.

Sắc mặt Lam Nhã Nhã khê thay đổi, nhưng bàn tay đặt dưới bàn lại bị An di nương bấm một cái. Lam Nhã Nhã biết mẫu thân muốn mình khống chế lại tâm tình, đây là phụ thân của

mình, nếu như mình muốn gả cho Vương gia phải được phụ thân cho phép.

"Phụ thân, sao Tam muội muội lại ngồi ở bên cạnh Hà Thái phó, nếu không, để nữ nhi qua đó đưa Tam muội muội về, nàng là nữ nhi Lam phủ chúng ta." Lam Nhã Nhã đem hình tượng tỷ tỷ tốt làm rất tốt, nhưng ý tứ trong lời nói lại đang chỉ trích Lam U Niệm không hiểu chuyện, rõ ràng là Tam tiểu thư Lam phủ lại nịnh bợ Hà Thái phó, đây là đánh vào mặt Lam Kiến Quân.

Lam Nhã Nhã chắc chắn, nhất định phụ thân sẽ tức giận hoặc phẫn nộ, chỉ ít sẽ càng ngày càng bất mãn với Lam U Niệm. Nhưng khi Lam Nhã Nhã nhìn phụ thân mình, lại làm cho ả rất thất vọng, thất vọng qua đi chính là cực kỳ ghen tị, từ nhỏ đến lớn phụ thân chẳng quan tâm ba tỷ đệ họ, bất luận bọn họ làm chuyện gì đều không đếm xỉa tới, tại sao phụ thân có thể bất công như vậy?

Sau khi Lam Kiến Quân nghe Lam Nhã Nhã nói, phản ứng đầu tiên nghĩ đến chính là thậm chí ngay cả ngồi cạnh mình nữ nhi cũng không muốn, chỉ sợ trong nội tâm nữ nhi, ông căn bản không xứng làm phụ thân, đáng thương chính là quả thực ông là như vậy.

Từ Vương gia Phong Hạ Kỳ rõ ràng thấy đệ đệ không thích hợp, đệ đệ hẳn là hạng người gì hẳn biết rõ, bình thường các loại tiệc rượu này chỉ lộ mặt một lát sẽ rời đi. Nhưng hôm nay, ông trời ơi! Đệ đệ không chỉ ngồi lâu, rõ ràng tâm tình cũng không tệ lắm. Phải biết rằng, bình thường dáng vẻ của đệ đệ khối băng đều là thâm trầm, hoàn toàn tái ngược với hôm nay!

Phong Hạ Kỳ nhìn theo tầm mắt đệ đệ, vừa nhìn hẳn liền chấn động. Ngồi bên cạnh Hà Thái phó là một tiểu cô nương nhỏ tuổi, dưới ánh sáng của dạ minh châu và ánh đèn soi sáng trong đại điện, chiếu rọi dáng người tuyệt thể, mặc dù thấy không rõ mặt, nhưng da thịt như băng ngọc ở dưới ánh trắng càng lộ vẻ mờ ảo mê ly, đôi mắt còn muốn tàn phá hơn so với sao trên trời, lông mi như quạt hương bồ* nửa che nửa đẩy, tóc đen thật dài buông tới thắt lưng, phảng phất như tinh linh rơi xuống phạm trần, đẹp đến mức không chân thực.

Quạt hương bồ*: quạt làm bằng lá cây hương bồ.

Ảnh minh họa:

Thân là Vương gia có thể nói Phong Hạ Kỳ đã gặp qua vô số mỹ nhân, nhưng không có nữ tử nào lưu lại dấu vết sâu sắc trong lòng hắn như nàng, cho dù thấy không rõ mặt, nhưng chỉ bằng một đôi mắt cũng khí chất thanh nhã, đã không người nào có thể so được.

"Hoàng huynh đang nhìn cái gì?" Phong Dực Hiền nhìn thấy kinh diễm trong mắt hoàng huynh, lập tức bất mãn, như là đồ vật yêu mến của mình bị người ta ngấp nghé. Chi là người này là hoàng huynh của hắn, hắn cũng có xúc động muốn giết người.

Phong Hạ Kỳ thu hồi ánh mắt, sau đó nhìn sắc mặt đệ đệ đã đen xì, còn có lãnh khí nhắm vào mình. Không được tự nhiên ho khan một cái, hắn chưa bao giờ vì bất kỳ một nữ tử nào mà kinh diễm, nhưng hôm nay lại nhìn một nữ hài còn không tính là nữ tử gây người không nói, còn bị đệ đệ bắt gặp, hơn nữa nhìn dáng vẻ lạnh lùng của đệ đệ chắc là cũng coi trọng tiểu cô nương này, chuyện này là sao!

Phong Hạ Kỳ vốn muốn nói đang nhìn nữ tử hiếm có trên thế gian, nhưng thấy ánh mắt muốn giết người vẫn nhìn mình nên có chút sợ hãi, đệ đệ rất tốt hắn, tuy quyền thế rất lớn, nhưng không thích quyền thế, lại đi tranh vị trí kia cho hắn, bản thân hắn cũng không thích nó, hắn khát vọng phiêu bạt giang hồ, vừa vặn không tranh vị trí này sẽ đại biểu cho cái chết!

"Không nhìn gì cả!" Phong Hạ Kỳ mở to mắt nói dối.

"Phải không? Ánh mắt hoàng huynh không tốt, đêm nay nên để Ám Nhất luyện tay cùng hoàng huynh một chút!" Phong Dực Hiền cũng không chọc thùng lời nói dối của hoàng huynh mình, mà là trực tiếp dùng thủ đoạn.

Ám Nhất đồng tình nhìn Phong Hạ Kỳ, Từ Vương gia ngài nói đi ngài nhìn ai không nhìn tội gì nhìn tiểu cô nương đó? Lần này hay rồi, chọc giận chủ tử.

"A Hiền, thân thể hoàng huynh rất tốt, không cần đâu!" Phong Hạ Kỳ nhìn Ám Nhất ở phía sau một cái, để hắn luyện tay với Ám Nhất, khẳng định hắn sẽ bị thua, sau đó chính là bị đánh tơi bời, tiếp nữa chính là toàn thân đều đau. Kỳ thật võ công của hắn không tồi, nhưng không thể so với Ám Nhất, mặc dù đệ đệ có lòng tốt muốn nhường hắn luyện võ, nhưng không cần dùng loại phương thức này đâu, rõ ràng chính là * trả thù trần trụi?

"Đề Ám Nhị tới đi!" Đường như Phong Dực Hiền không thấy khóe miệng run rẩy của hoàng huynh mình, sâu kín thương thức rượu ngon trong tay.

Phong Hạ Kỳ không tiếp tục cò kè mặc cả, nếu không hẳn biết hậu quả sẽ thảm hại hơn, có một đệ đệ như vậy, hắn thật bị ai.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\)Net](http://EbookFull(chăm)Net).

Chương 28: Về phủ trước

Editor: Bộ Yến Tử - Diễn Đàn

Cuối cùng tiệc Khánh Công cũng kết thúc trong tiếng cười vui vẻ hòa thuận, nhóm quan to quý nhân dẫn gia quyến từ trong hoàng cung như lao tù đi ra, nhưng cũng có rất nhiều người nỗ lực muốn bỏ tới vị trí cao tại thượng trong lòng giam đó.

Gương mặt từ ái đầy nếp nhăn của Hà Thái phó tràn đầy vui vẻ, dọc theo đường đi có thể nói là càng nhìn càng thích ngoại tôn nữ [1] của mình.

[1] Ngoại tôn nữ: cháu ngoại gái.

Hà Thái phó chỉ có một con trai một nữ nhi, nhiều năm trước thế tử đã qua đời, nhưng Hà Thái phó không tái giá một mình dẫn theo hai đứa bé. Bây giờ nữ nhi cũng đã đi theo thế tử, còn nhi tử đã là Thái bảo [2], kế thừa y bát của ông, dạy học cho Hoàng tử và Công chúa. Hà Thái phó chỉ có một đứa cháu trai, bây giờ đã mười bảy tuổi, tính tình hoạt bát. Mỗi lần Hà Thái phó nhìn thấy đứa cháu trai này lại nhớ tới đứa cháu ngoại gái đáng thương, bây giờ cháu ngoại gái đã ở ngay bên cạnh, Hà Thái phó vô cùng yêu thương.

[2] Thái bảo: chức quan thấp nhất trong hàng tam công: Thái sư, Thái phó, Thái bảo.

"Cháu ngoan, cùng ông ngoại về nhà, cứu cứu [3] của con cũng tìm kiếm con nhiều năm, còn có biểu ca [4] con, hai đứa ở Hà phủ cũng có bạn chơi đùa." Tất cả mọi người đều rời hoàng cung, ngồi trên xe ngựa nhà mình, Hà Thái phó không cần suy nghĩ liền chuẩn bị để Lam U Niệm về nhà cùng ông.

[3] Cứu cứu: cậu

[4] Biểu ca: tức là anh họ; anh trai con cô, dì hoặc cậu.

Nhà sao? Lam U Niệm nhìn ông cụ từ ái trước mặt, tình cảm trong mắt không phải giả dối, đó có lẽ chính là cảm giác ruột thịt.

"Niệm Nhi..." Lam U Niệm vẫn chưa trả lời, thì nghe thấy một giọng nói ẩn chứa phức tạp vang lên.

Lam U Niệm nhìn người đến, chính là phụ thân Lam Kiến Quân của nàng, sau lưng ông là An di nương và ba đứa con, còn có cả Lam Mặc Huyền. Lam U Niệm khẽ cong gối thi lễ, giọng nói trong trẻo mềm mại như trước nhưng đề nên xa cách lạnh lùng: "Lam Tướng quân mạnh khỏe!"

Một tiếng Lam Tướng quân miễn cưỡng làm cho sắc mặt Lam Kiến Quân trở nên trắng mẩy phẫn, hiện tại cả một tiếng phụ thân cũng không muốn gọi sao? Nhịn xuống chưa xót trong cổ họng, Lam Kiến Quân đi đến bên cạnh Lam U Niệm, nhìn nữ nhi gầy yếu, càng thêm đau lòng.

"Nhạc phụ đại nhân, Niệm Nhi vẫn nên cùng ta trở lại Lam phủ!" Hiện tại Lam Kiến Quân chỉ muốn cố gắng bù đắp thật tốt cho nữ nhi, nếu như nữ nhi ở lại phủ của nhạc phụ đại nhân, vậy chỉ sợ ông muốn gặp mặt nữ nhi càng thêm khó khăn.

"Hừ." Hà Thái Phó trừng mắt nhìn Lam Kiến Quân, nói: "Lão phu không muốn cháu ngoan lại tiếp tục chịu khổ, sau đó mắt tích không thấy, sống chết không rõ!"

Lam Kiến Quân biết rõ những gì nhạc phụ nói đều là sự thật, ngay cả năng lực cãi lại ông cũng không có. Lam Kiến Quân nhìn nhi tử từ một cái, cái nhìn kia ẩn chứa khao khát của người làm cha, Lam Mặc Huyền chưa từng thấy ở phụ thân mình.

"Nhạc phụ đại nhân yên tâm, Lam Kiến Quân ta xin thề, chuyện như vậy sẽ không còn!" Lam Kiến Quân bảo đảm.

"Ông ngoại, đã rất lâu rồi cháu không được gặp Niệm Nhi muội muội, người để Niệm Nhi muội muội cùng cháu về phủ đi!" Lam Mặc Huyền đến bên cạnh Hà Thái phó khẩn cầu.

Mặc dù Hà Thái phó biết đó không phải là nhi tử thân sinh của nữ nhi nhà mình nhưng cũng yêu thích vô cùng, khi nữ nhi còn tại thế ông cũng thường xuyên đùa đùa với đứa cháu ngoại trai này, ở trong lòng Hà Thái phó, Lam Mặc Huyền không có khác biệt với cháu trai trong nhà.

Lam Mặc Huyền nhìn mặt mày ông ngoại dần ra chút ít, đang chuẩn bị tiếp tục khuyên nhủ, Lam U Niệm lại lên tiếng.

"Ông ngoại, Niệm Nhi vẫn nên trở về Lam phủ thôi!" Lam U Niệm ngoan ngoãn nói: "Niệm Nhi vốn là đích nữ Lam phủ, nếu như sống ở chỗ ông ngoại, sẽ khiến cho ông ngoại bị chê trách."

Khi Lam U Niệm nói ra hai chữ đích nữ, An di nương và ba đứa con, hai nữ một nam đều cắn chặt răng. Trong thời gian không có Lam U Niệm trong phủ, Lam Nhả Nhả vẫn luôn tự cho mình là đích nữ Lam phủ, nhưng hiện tại Lam U Niệm lại làm cho nàng ta hiểu ra, nàng ta chỉ là một thứ nữ mà thôi.

"Ông ngoại đã già rồi còn sợ gì chê trách, sao ông ngoại có thể để cháu ngoan của mình chịu uất ức." Mặc dù Hà Thái phó cương trực công chính, nhưng cưng chiều của một trưởng bối đối với cháu ngoại gái mất rồi lại được rất chân thật.

"Ông ngoại, ngài đương nhiên không sợ chê trách, nhưng ai biết được người khác sẽ nói Niệm Nhi muội muội như thế nào! Hơn nữa, không phải trong phủ còn có cháu sao, cháu sẽ không để cho Niệm Nhi muội muội bị oan ức!" Lam Mặc Huyền đỡ Hà Thái phó, nghiêm túc nói. Lúc còn nhỏ hắn đã từng để cho Niệm Nhi muội muội chịu khổ, hiện tại hắn đã có năng lực bảo vệ muội muội.

"Được rồi, nếu như cháu gái ngoan có ủy khuất gì thì đến nói với ông ngoại, đã biết chưa?" Hà Thái phó cũng biết nếu để Lam U Niệm đến sống trong phủ của ông chỉ sợ sẽ không ổn, cho nên đành phải đáp ứng.

"Cảm ơn ông ngoại" Lam U Niệm thi lễ, sau đó nhìn Hà Thái phó nhắc nhở rất lâu mới ngồi lên xe ngựa trở về Hà phủ.

Lam Kiến Quân nhìn nữ nhi đứng trước mặt, đột nhiên không biết nên nói cái gì, quả thực ông không có kinh nghiệm chung sống cùng con cái. Lam Mặc Huyền hoàn toàn không cần hỏi đến, mấy đứa con khác ông cũng thêm đoái hoài, cho nên lúc này Lam Tướng quân đứng mảnh trên chiến trường lại có chút mất tự nhiên.

Lam Mặc Huyền thấy đáng vẻ xa lạ của hai cha con, còn có vẻ mất mát tự nhiên của phụ thân, nên mở miệng bắt chuyện trước: "Niệm Nhi muội muội, còn nhớ đại ca không?"

"Ca ca mạnh khỏe!" Lam U Niệm đáp, sau đó, không có sau đó.

"Niệm Nhi muội muội vì sao lại mang mạng che mặt?" Thực ra từ lúc bắt đầu Lam Mặc Huyền đã muốn hỏi, mãi đến bây giờ mới có cơ hội hỏi, còn Lam Kiến Quân cũng không rõ, vì sao nữ nhi lại mang mạng che mặt.

"Ca ca có chỗ không biết? Trước đây khi còn bé Tam muội ham chơi bị hủy dung, nghe nói gương mặt giống như ma quỷ!" Lam Nhả Nhả lên tiếng chen ngang, thật ra ở trên tiệc rượu mẹ con nàng ta nhìn thấy Lam U Niệm mang mạng che mặt chưa bao giờ tháo ra, mặc dù kinh thành đã từng truyền miệng chuyện Lam U Niệm bị hủy dung, nhưng bọn họ đều biết đó chỉ là giả.

Cho nên trên tiệc rượu, An di nương để một cung nữ đi thăm dò thử, lại vô cùng mừng rỡ khi biết được quả thực Lam U Niệm đã bị hủy dung, cung nữ đó tận mắt nhìn thấy. An di nương suy nghĩ một lát liền cho rằng do năm đó Lam U Niệm té xuống vách núi bị hủy dung, cho dù nàng có thân phận đích nữ cũng không có tư cách tranh cùng nữ nhi của bà ta.

An di nương không thể nào biết được, là Lam U Niệm cố ý vẽ lên mặt mình vết sẹo quỷ dị, cũng cố ý để cung nữ đó nhìn thấy, mục đích chính là để cho An di nương đắc ý, như vậy tế mới đau. Hơn nữa dung mạo nàng quá đẹp, đó cũng không phải chuyện tốt, có thể che giấu là tốt nhất.

"Cái gì?" Lam Kiến Quân và Lam Mặc Huyền đều kinh hoàng lên tiếng, đã qua nhiều năm bọn họ lại không biết chút gì về chuyện nữ nhi (muội muội) bị hủy dung, nếu như nàng không có dung mạo, sau này làm sao tìm được vị hôn phu có thể phó thác chung thân!

"Niệm Nhi, vị phụ nhất định sẽ tìm đại phu tốt nhất, Niệm Nhi nhất định sẽ tốt lên." Lam Kiến Quân đau lòng nhìn gương mặt Lam U Niệm bị giấu ở phía sau.

"Không sao, Lam Tướng quân không cần hao tâm tổn trí!" Lam U Niệm cũng không nhìn đến Lam Kiến Quân, bây giờ mới biết đau lòng, như vậy sao lúc Lam U Niệm còn sống không đau lòng đi? Quá muộn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sùng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Người bất đồng quan niệm bất đồng

Editor: Bộ Yến Tử - Diễn Đàn

Nhìn xe ngựa Lam phủ rời khỏi, hai nam tử từ trong chỗ tối đi ra, hai người này chính là Tứ Vương gia Phong Hạ Kỳ và Lục Vương gia Phong Dực Hiền đang chuẩn bị về phủ.

"Chắc chắc, thật sự là trời ghen ghét hồng nhan. Tiểu thư Lam phủ lại bị hủy dung, nghe cung nữ trong điện nói gương mặt vị tiểu thư này xấu xí như ma quỷ." Phong Hạ Kỳ có chút tiếc hận nhìn xe ngựa biến mất trong đêm tối: "Có điều, coi như không có mặt mũi, nữ hài này cũng đẹp kinh người!"

Phong Hạ Kỳ không hề nói dối, cho dù nữ hài có tướng mạo xấu xí nhưng che giấu không được khí chất cùng đôi mắt rực rỡ kia, hơn nữa hẳn không phải loại người nông cạn, nữ tử đẹp không chỉ ở bề ngoài, mà là khí chất trong nội tâm, nếu không, dù dung mạo xinh đẹp cũng có ngày tàn lụi.

"Om sòm!" Phong Dực Hiền hết sức bất mãn việc hoàng huynh hâm mộ nàng, rất không thích.

Phản ứng đầu tiên của Phong Hạ Kỳ là vén tay áo lên day dỗ đệ đệ, nhưng vừa nghĩ tới võ công hai người có chút chênh lệch, nên yên lặng để ống tay áo xuống, nhịn!

"Lần này đệ về kinh khắng định Hoàng hậu lại có động tác, đệ cẩn thận một chút!" Phong Hạ Kỳ thu liễm vẻ mặt, nghiêm túc nói. Nhiều năm qua, phe phái Hoàng hậu có thể nói là không ngừng dà kích hai huynh đệ bọn họ, hẳn ở trong mắt Hoàng hậu mặc dù đáng giận cũng phi tâm tư đối phó, nhưng hiện tại đệ đệ trở về, nhất định Hoàng hậu sẽ ra sức đối phó đệ đệ, dù sao, quân quyền trong tay Phong Dực Hiền quá lớn, mạnh mẽ uy hiếp phe phái Hoàng hậu.

"Không sao! Hoàng huynh, huynh nên bảo vệ tốt mình thì hơn, công phu của huynh quá yếu!" Phong Dực Hiền trưng ra nét mặt lạnh băng, lạnh nhạt nói.

Rõ ràng là quan tâm, nhưng Phong Hạ Kỳ nghe xong gân xanh lại nhảy lên. Tướng mạo đệ đệ không ai bằng, thủ đoạn mưu lược cũng là thế gian hiếm có, nhưng tính cách lạnh như băng thật sự không đáng yêu chút nào, không biết trên thế gian này có ai có thể hòa tan tòa băng sơn này hay không.

"A Hiền, ta là hoàng huynh của đệ!" Phong Hạ Kỳ nhắc nhở.

"Đệ biết rõ, nhưng hoàng huynh đúng là quá yếu!" Phong Dực Hiền lướt nhanh qua hoàng huynh nhà mình một vòng, trung thực nói.

Phong Hạ Kỳ vô lực cãi lại, đầu trí? Hẳn căn bản đầu không lại đệ đệ. So đừng khi? Hẳn không muốn chết quá thảm. Quên đi, hẳn vẫn nên về phủ tắm rửa rồi đi ngủ thôi!

Phong Dực Hiền nhìn hoàng huynh bị mình đã kích vô lực, lúc Phong Hạ Kỳ lên xe ngựa thì mở miệng nhắc nhở: "Ám Nhất, sao ngươi có thể quên, đêm nay phải luận bàn cùng hoàng huynh?"

Ám Nhất âm thầm đồng tình với Tứ Vương gia, nhưng chủ tử căn dặn là lớn nhất, hơn nữa, vừa rồi chủ tử còn lạnh lẽo căn dặn phải đánh Tứ Vương gia một trận thật mạnh. Ám Nhất theo Phong Hạ Kỳ lên xe ngựa, nhìn gương mặt Phong Hạ Kỳ giống như mướp đắng [1], ngấm lại hành động hôm nay của chủ tử, nháy mắt hiểu rõ.

[1] Mướp đắng (tên Hán-Việt: khổ qua) được dùng thông dụng ở miền Nam Việt Nam, 苦 苦: đắng, qua 瓜: gọi chung các loại bầu, bí, mướp; danh pháp hai phần: Momordica charantia) là một cây leo mọc ở vùng nhiệt đới và cận nhiệt đới thuộc họ Bầu bí, có quả ăn được, thuộc loại đắng nhất trong các loại rau quả.

Phong Dực Hiền hừ lạnh trong lòng, mặc dù huynh là hoàng huynh của ta, nhưng thật không ngờ lại dám trắng trợn xem trọng nàng, không chính huynh mới là lạ!

- -

Ngày hôm nay có hai chiếc xe ngựa chạy đến Lam phủ, hiện tại Lam Kiến Quân ngồi trên xe ngựa rộng rãi, còn có Lam Mặc Huyền và Lam U Niệm.

Trong xe ngựa rộng rãi sạch sẽ, trên bàn trà còn đặt mấy chén nước trà ấm áp, nhưng bầu không khí lại cứng ngắc, ngay cả Lam Mặc Huyền cũng không biết nên làm thế nào mở miệng đánh vỡ cục diện này.

"Niệm Nhi." Lam Kiến Quân gọi Lam U Niệm một tiếng, nàng đang ngồi một mình ở nơi khác.

Lam U Niệm khẽ nâng đôi mắt lên nhìn về phía Lam Kiến Quân, nhìn phụ thân mà nguyên chủ khát vọng. Không thể không nói, thân thể này có gương mặt đẹp như vậy không phải không có căn cứ, nghe nói mẫu thân nguyên chủ là mỹ nhân khó gặp, còn Lam Kiến Quân trước mắt tuy đã trung niên nhưng vẫn tuấn lãng như lúc ban đầu.

Đường viền gương mặt mạnh mẽ, nếp nhăn giữa lông mày làm ông càng thêm thành thực, chòm râu trên mặt khiến khí chất của ông thêm phần cứng cỏi, thân thể cao to cường tráng cùng làn da màu đồng cổ lam cho người đàn ông này càng có sức quyến rũ nam nhân. Nếu như ông không phải là Lam Kiến Quân, Lam U Niệm thật sự thương thức nam nhân như vậy.

Lam Kiến Quân có chút lúng túng dưới ánh mắt đánh giá của nữ nhi, bởi vì ánh mắt Lam U Niệm cực kỳ xa lạ, tựa hồ đang nhìn người lần đầu tiên gặp mặt, trong mắt không có gì cả, vốn nên là lứa tuổi hồn nhiên không buồn không lo, nhưng ở trong mắt nữ nhi Lam Kiến Quân cái gì cũng không phát hiện được. Điều này nói rõ cái gì? Nói rõ nữ nhi của ông còn nhỏ tuổi đã trải qua quá nhiều, cho nên đã luyện thành bản lãnh vui buồn không lộ.

"Năm đó rốt cuộc vì sao con mất tích?" Mặc dù Lam Kiến Quân không muốn vạch trần vết sẹo của nữ nhi, nhưng mà người tôn thương nữ nhi một người ông cũng sẽ không bỏ qua. Xem ra nên dọn dẹp trong phủ một chút, lại dám nói dối, lừa gạt ông nói rằng nữ nhi rất mạnh khỏe, nếu như nữ nhi ông thực sự mất tích không rõ, ông...

"Đúng vậy, Niệm Nhi mười mười năm đó vì sao mười lại mất tích? Là do ai làm, ca ca báo thù cho mười!" Lam Mặc Huyền tức giận nói, hắn vốn tưởng rằng mặc dù mười mười ở trong điện trang kém một chút nhưng áo com không lo, thật không nghĩ tới năm năm trước mười mười của hắn đã mất tích, mà bọn họ lại không biết chút gì.

"Còn quan trọng không? Không phải đều đã qua sao?" Lam U Niệm bùng chén trà trên trà kỷ lên, tao nhã thưởng thức. Quan trọng không? Đương nhiên rất quan trọng, nhưng nàng lại muốn tự tay mình từng chút từng chút báo thù cho nguyên chủ.

"Sao lại không quan trọng? Mười mười của ta ai dám động đến!" Lam Mặc Huyền vỗ nhẹ lên bàn trà, đáng vẻ hiện tại của Niệm Nhi mười mười giống như ao tù nước đọng, làm hắn đau lòng.

Lam U Niệm không trả lời, chỉ thường thức nước trà, bộ dáng kia dường như vô tình không yêu không đau khổ không vui. Nhưng đáng đáp kia lại làm bỏng trái tim hai nam nhân trong xe ngựa. Lam Kiến Quân một lần lại một lần ở trong lòng chất vấn chính mình, cuối cùng thì ông đã làm gì, khiến nữ nhi đang khỏe mạnh biến thành như vậy, ông chết cũng đáng đời.

Khóe miệng Lam U Niệm tạo nên chút nếp nhăn khi cười, áy náy sao? Áy náy thì tốt, chỉ có áy náy mới có thể an ủi linh hồn không cam lòng của nguyên chủ chết đi khi tuổi còn rất nhỏ. Tiếp xúc ngắn ngủi, Lam U Niệm phát hiện Lam Kiến Quân hồ thẹn với nàng, còn có lòng muốn bù đắp, cho nên Lam U Niệm muốn ông càng thêm áy náy.

"Mẫu thân, con tiện nhân kia đã trở về, nàng đã trở về!" Lam Nhã Nhã nghiêng răng nghiêng lợi gầm lên, từ nhỏ nàng ta đã không thích Tam mười, cho nên khi còn bé thường xuyên bắt nạt nàng. Nàng ta vẫn còn nhớ phụ thân chưa bao giờ quan tâm bọn họ, chỉ yêu mẫu thân con tiện nhân kia, nhưng mà bây giờ mẫu thân của nàng đã chết rồi, Lam U Niệm lại trở về, thế nhưng thái độ của phụ thân lại thay đổi bắt đầu coi trọng con tiểu tiện nhân đó, sao nàng ta có thể cam tâm!

"Nhìn bộ dạng của người xem, chút chuyện nhỏ đã khiến người sợ thần sợ quỷ!" An di nương quát lớn, hiển nhiên rất không hài lòng thái độ dễ kích động của đại nữ nhi.

"Mẫu thân, xin bớt giận, đại tỷ cũng chỉ là nhất thời tức giận mà thôi." Nhị nữ nhi Lam Chí Chi của An di nương vừa giúp mẫu thân mình thuận khí vừa trấn an.

"Đúng vậy, mẫu thân, đại tỷ chỉ nhất thời tức giận mà thôi, tiểu tiện nhân Lam U Niệm vừa về liền cướp đi quan tâm của phụ thân, đích thực nên trừng trị!" Ánh mắt Lam Ngân lộ ra hung quang nói, hắn ta là nhi tử duy nhất của An di nương.

"Được rồi, ba người các người nghe đây, hiện tại việc các người phải làm chính là lấy lòng phụ thân các người, giành được yêu mến và sủng ái của hắn!" An di nương nhìn ba đứa con nói, ba đứa bé này là chỗ bà ta dựa vào, bà ta không cho phép bất luận kẻ nào ngăn cản con đường của ba người bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Về phủ

Editor: Bộ Yến Tử - Diễn Đàn

Xe ngựa dừng lại, phá vỡ bầu không khí ngột ngạt cùng sắc mặt trắng bệch của Lam Kiến Quân.

Lam U Niệm duyên dáng yêu kiều đứng ở cửa chính Lam phủ, cửa chính Lam phủ rộng rãi to lớn, đôi sư tử đá đứng im uy nghiêm, dường như ở đó bảo vệ phủ đệ này. Phía trên cửa và sân treo từng chiếc từng chiếc đèn lồng, ở trong đêm tối tỏa ra ánh sáng yếu ớt, trước cửa chính đứng rất nhiều nô bộc và nha hoàn Lam phủ, còn có mấy trăm thủ hạ tâm phúc Lam Kiến Quân mang về.

"Lão gia!" Mấy trăm người quỳ rạp xuống đất, vừa cung kính vừa sợ hãi chủ nhân chân chính của Lam phủ, người vừa mới trở về.

"Đứng lên đi!" Gương mặt của Lam Kiến Quân lộ vẻ cực kỳ lạnh lùng, nhìn những hạ nhân này, lại nghĩ tới nữ nhi của mình dưới tình huống không rõ chịu nhiều uất ức. Lam Kiến Quân hận không thể kéo hết những người này ra ngoài giết.

"Niệm Nhi, về nhà rồi!" Lam Kiến Quân không thêm nhìn đám người An di nương ở đằng sau, mà là lấy lòng nhìn Lam U Niệm.

Bởi vì lời Lam Kiến Quân nói, tất cả mọi người đều nhìn về phía nữ hài mang khăn che mặt đứng ở đó, cho dù tuổi còn nhỏ nhưng bản thân đã có phong thái tao nhã. Lúc quán gia nhìn thấy Lam U Niệm, thì như nhìn thấy quý, tại sao lại như vậy? Không phải Tam tiểu thư đã chết rồi sao? Rốt cuộc thì nàng là người hay quý?

"Lão gia, đây là Tam tiểu thư? Trên đời có rất nhiều người muốn trèo lên cành cao, lão gia nên nghĩ lại!" Phản ứng đầu tiên của quán gia chính là, đây là người già mạo, khẳng định không phải Tam tiểu thư đã rơi xuống vách núi chết đi, cho nên ông ta muốn vạch trần thân phận người già mạo này.

"Nữ nhi của ta, ta có thể nhận sai sao? Đây chính là Tam tiểu thư Lam phủ, đích nữ của Lam Kiến Quân ta!" Lam Kiến Quân không chút để ý tới quán gia đang gây xích mích, mà là dưới tình huống như vậy tuyên bố thân phận Lam U Niệm, nói rõ việc Lam U Niệm đã trở về, hạ nhân trong phủ mơ hồ cảm giác được, e rằng Lam phủ sắp trở trời rồi.

Tôi tớ trong phủ không hề cử động, còn những thủ hạ theo Lam Kiến Quân trở về lại trực tiếp quỳ xuống "Tham kiến tiểu thư!" Chủ tử của bọn họ là Lam Kiến Quân, bây giờ Lam Kiến Quân ở đây तो thái độ, nữ nhi này rất quan trọng đối với ông. Cho nên, thuộc hạ trung thành từ giây khắc này cũng xem nữ nhi Tướng quân thành tiểu chủ tử.

Đối với tất cả những việc Lam Kiến Quân làm, có lẽ đang lập uy vị mình, nhưng Lam U Niệm lại không chút cảm động. Nàng khẽ nâng đôi mắt còn đẹp hơn sao trời nhìn nô bộc trong phủ, rõ ràng trong đôi mắt không có gì cả, nhưng nô bộc đứng nơi đó lại cảm giác cổ mình như bị bóp chặt không thở nổi. Một người quỳ xuống, sau đó một người tiếp một người quỳ xuống, cho đến khi những nô bộc kể cả quán gia quỳ xuống toàn bộ.

Lam Kiến Quân gạt mình nhìn nữ nhi, khí thế trên người nàng vừa rồi còn muốn cao hơn ông, nhiều năm qua rốt cục nữ nhi đã đi nơi nào? Đã trải qua những gì?

"Được rồi, vào thôi!" Lam Kiến Quân dẫn Lam Mặc Huyền và Lam U Niệm vào phủ, đám người An di nương đi ở đằng sau, sau cùng là gia đình nô bộc.

Lam Kiến Quân ngồi trên ghế dựa lớn màu đỏ nâu trong đại sảnh, ngồi ở bên trái là Lam Mặc Huyền âm áp như ánh mặt trời, bên phải là Lam U Niệm lạnh lùng như tuyết, tiếp phía dưới là bốn mẫu tử An di nương. Cho dù trong lòng An di nương giận dữ muốn nổi ra máu, nhưng bà ta biết qua thật bây giờ mình chỉ là thiếp. Đã nhiều năm, Lam Kiến Quân không ở trong phủ, Hà Tiểu Nhiên mất sớm, Lam U Niệm mất tích, An di nương đã sớm tự cho mình là đương gia chủ mẫu. Nhưng mộng đẹp của bà ta mới đẹp đến một nửa thì lại miễn cưỡng bị đánh trở về.

"Lam Bá, sau này ông chính là Đại quân gia Lam phủ, quản lý tất cả việc vặt vãnh trong phủ!" Lam Kiến Quân thâm trầm nhìn vào mặt quân gia ban đầu, ánh mắt chợt lóe lên sát ý! Không chỉ lừa gạt chuyện Niệm Nhi mất tích, còn dám nói dối, thư mỗi tháng đều nói Niệm Nhi bình an không phải chính là vị quân gia tốt này sao?

"Dạ, lão gia!" Một lão nhân năm mươi tuổi khề khom người, đây là lão nhân đánh xe lúc này, hơn nữa lại là lão nhân Lam phủ. Lúc Lam Kiến Quân đi biên cương, bởi vì Lam Mặc Huyền còn nhỏ, cho nên dẫn Lam Bá theo chăm sóc hắn. Lão nhân này là người ở bên cạnh Lam Kiến Quân lâu năm, Lam Kiến Quân hết sức tôn kính và tin tưởng Lam Bá đã cực nhọc vì ông và Lam phủ.

An di nương run lên, lão gia đang hoài nghi, hoài nghi đến trên người quân gia. Mà quân gia là người của bà ta, nếu như lấy đi quyền lợi của quân gia, sau này nếu như bà ta ở Lam phủ làm việc nhất định sẽ bó tay bó chân, cho nên quân gia nhất định không thể bị cách chức.

Lam U Niệm liếc mắt nhìn lão nhân được gọi là Lam Bá, ăn mặc bình thường giản dị, nhưng hai mắt khôn khéo thẳng thắn, xem ra cũng là một lão nhân hiền lành, nhưng không phải người mềm lòng.

"Quân gia." Đột nhiên, Lam Kiến Quân gọi quân gia, ông ta đang lâm vào trạng thái khủng hoảng, trong thanh âm đè nén lãnh ý.

Quân gia cố gắng để cho mình trấn định một chút, nói: "Không biết lão gia có chuyện gì?"

"Chuyện gì? Hồi rất hay!" Lam Kiến Quân đập mạnh lên bàn, cái bàn vô tội bị Lam Kiến Quân đập một phát nứt ra. Lam Kiến Quân đột ngột phát hỏa, trong phủ ngoại trừ ông, thủ hạ và người bên ngoài đều hoảng sợ quý xuống.

"Năm năm trước Tam tiểu thư đã mất tích không rõ, tại sao không có bất kỳ người nào truyền tin báo cho ta biết? Còn người, quân gia tốt của ta, thế nhưng mỗi tháng còn viết thư nói rằng Tam tiểu thư ở điền trang bình an. Ta muốn hỏi một chút, người làm sao biết Tam tiểu thư bình an?" Lam Kiến Quân trừng mắt nhìn quân gia, gần từng chữ từng câu.

"Lão gia, oan uổng quá!" Quân gia phịch một tiếng quý rạp xuống dưới chân Lam Kiến Quân, nước mắt chảy ròng, giống hệt ông ta thật sự bị oan uổng.

"Oan uổng? Vậy người nói xem người oan uổng chỗ nào?" Lam Kiến Quân chán ghét đá văng quân gia ra xa.

"Lão gia, đều là thiếp thân sai!" Không đợi quân gia nói gì, An di nương cũng quý rạp xuống đại sảnh, chưa nói đã chảy nước mắt nhìn Lam Kiến Quân.

Lam Kiến Quân nhìn An di nương trong mắt không có một tia tình cảm, thậm chí Lam U Niệm có thể từ bên trong nhìn thấy chán ghét. Vỡ kịch này xem ra càng ngày càng thú vị đấy chứ? Bên mỗi Lam U Niệm khẽ cong ý cười không tên.

"Lão gia, năm đó sau khi lão gia đi biên cương, thiếp thân một mình chống đỡ Lam phủ to lớn, cẩn trọng không dám thất lễ. Nhưng thiếp thân không nghĩ tới, Tam tiểu thư lại ham chơi chạy ra ngoài không cẩn thận mất tích. Thiếp thân biết tin Tam tiểu thư mất tích tự biết mình chết muôn lần cũng không thể đền tội, cho nên tiến cung cầu Hoàng hậu tỵ tỵ phái người tìm Tam tiểu thư." An di nương vừa nói vừa rơi lệ, đáng đáp tình chân ý thiết* thật sự làm cho người ta tin phục: "Nhưng phái rất nhiều người tìm cũng không có chút tăm hơi Tam tiểu thư, khi đó thiếp thân cho rằng Tam tiểu thư đã... Hu hu... Thiếp thân chỉ là phụ nhân hoảng loạn bất lực, vốn định báo cho lão gia, nhưng khi đó lão gia ở biên cương chiến sự báo nguy, thiếp thân sao có thể trong lúc này trở thành gông xiềng trên lưng lão gia!"

*Tình chân ý thiết: tình ý chân thành, tha thiết.

"Nhiều năm qua thiếp thân chưa bao giờ buông tha tìm kiếm Tam tiểu thư, thậm chí vì thế mà làm phiền Hoàng hậu tỵ tỵ nhiều lần, nhưng không có kết quả. Cho nên thiếp thân cho rằng Tam tiểu thư thực bị giết hại, thiếp thân biết sau khi lão gia trở lại chắc chắn sẽ thương tâm, thiếp thân sợ lão gia bởi vì mình chỉ lo đánh trận mà hại Tam tiểu thư, cho nên thiếp chết ý nói Tam tiểu thư ở trên đường gặp phải bọn cướp, rồi qua đời. Thiếp thân nguyện gánh vác hết tất cả oán trách, cũng không muốn lão gia đau lòng!" An di nương câu câu chữ chữ đều là tính toán vì Lam phủ vì Lam Kiến Quân, khắc họa một hình tượng phụ nhân vô cùng tốt đẹp.

Thì ra chỗ dựa sau lưng An di nương là Hoàng hậu, còn có phụ thân là An Thừa tướng, kết hợp lời nói hiện tại ai có thể trừng phạt bà ta?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook-Full\(cham\)Net](http://Ebook-Full(cham)Net).

Chương 31: U Niệm các

Editor: Bộ Yến Tử - Diễn Đàn

Trong đại sảnh chỉ nghe thấy tiếng khóc bi ai thể lương của An di nương, tiếng khóc tựa hồ bao hàm bao nhiêu khổ sở cùng bất đắc dĩ.

Lam U Niệm liếc mắt nhìn Lam Kiến Quân, phát hiện trong mắt ông không có buồn lòng, xem ra người phụ thân này đúng là không thích An di nương, phụ thân chính trực như vậy thật khiến người ta không thể hạ độc thủ?

"Phụ thân!" Lam Nhã Nhã cũng quý xuống bên chân Lam Kiến Quân: "Phụ thân, người có biết người không ở trong phủ mấy năm, mẫu thân có bao nhiêu vất vả không? Chẳng những phải lo liệu toàn bộ Lam phủ, còn phải tìm kiếm Tam muội, bởi vì Tam muội mất tích mỗi đêm đều không thể an giấc."

"Đúng vậy, Tam muội, hiện tại muội đã bình yên vô sự, muội có thể vì Lam phủ vì an vui của cả nhà mà không trách cứ mẫu thân nữa hay không?" Lam Ngân bi thương nhìn Lam U Niệm

Ẩn giấu dưới khăn che mặt, khóe miệng chứa ý cười của Lam U Niệm càng tăng lên. An di nương thật sự đánh chủ ý rất hay! Bà ta vốn có chỗ dựa vững chắc, nếu như hôm nay xử trí bà ta, chỗ Hoàng hậu đứng là không tốt giao phó. Hơn nữa từng câu từng chữ của An di nương đều là vì cái nhà này, hơn nữa chuyện nàng mất tích chỉ có thể trách nàng ham chơi mà thôi, bà ta lao tâm lao lực tìm kiếm, nàng đã không có chuyện gì, nếu như bây giờ nàng còn đuổi theo không buông, vậy nàng chính là một nữ tử rắn rết vô tình vô nghĩa.

Lam Kiến Quân sao có thể không nghe ra ý tứ trong lời nói của đám người An di nương, càng thêm tức giận, cho dù là đối địch cùng Hoàng hậu và An Thừa tướng, ông cũng không cho phép bắt luận kẻ nào hại nữ nhi của mình mà vẫn ung dung ngoài vòng pháp luật! Còn không đợi Lam Kiến Quân nói chuyện, Lam U Niệm đã lên tiếng.

"Nhị ca nói cái gì đó? Từ đầu đến cuối tiểu muội chưa từng nói trách cứ, Nhị ca nói vậy không phải đang khích bác quan hệ giữa ta cùng với An di nương sao?" Lam U Niệm đứng dậy đỡ mẹ con An di nương dậy, phong thái hoàn toàn là một nữ hài ngoan ngoãn.

"Tam tiểu thư không trách ta sao?" An di nương tựa hồ rất vui về lời kéo ống tay áo màu trắng của Lam U Niệm.

"Đương nhiên sẽ không, An di nương đối xử tốt với ta như vậy, sao ta có thể trách An di nương? Há?" Lam U Niệm thu hồi ống tay áo của mình, sâu kín nói.

An di nương không biết vì sao, rõ ràng đạt được đáp án bà ta muốn, nhưng khi nhìn Lam U Niệm luôn có cảm giác rét lạnh, rồi lại cảm thấy là do bà ta suy nghĩ nhiều, nữ hài trước mặt gầy yếu không nói, thân thể cũng rất yếu ớt, chỉ là đứa bé mười ba tuổi có thể quấy ra bao nhiêu sóng gió?

"Tam tiểu thư không trách tội là tốt, thiếp thân cũng có thể an tâm." An di nương dường như thực sự thờ phào nhẹ nhõm.

"Nếu như không có chuyện gì, ta về nghỉ ngơi trước!" Lam U Niệm nói xong chuẩn bị rời đi, nhưng An di nương lại lần nữa giữ chặt ống tay áo nàng, Lam U Niệm nhìn ống tay áo của mình, trong mắt lóe lên sát ý, nàng chán ghét người khác chạm vào mình trừ người nàng công nhận.

"Viện tử của Tam tiểu thư hoang phế nhiều năm, không bằng người dọn đến viện tử của Nhã Nhã ở đi, Nhã Nhã có thể ở chung với Chi Chi." An di nương lại mười phần bày ra đáng về mẫu thân. Ngay cả nữ nhi của mình cũng không để ý còn bày ra thái độ quan tâm Lam U Niệm cho Lam Kiến Quân xem.

"Không sao, ta thích viện tử đó, bên trong có rất nhiều kỉ niệm đáng giá?" Lam U Niệm tới gần bên tai An di nương nói nhỏ, khiến sắc mặt An di nương trắng bệch.

Sau khi thi lễ với Lam Kiến Quân liền dựa theo trí nhớ đi đến viện tử, chỗ viện tử vô cùng hẻo lánh, ở Lam phủ có thể nói là nơi hẻo lánh nhất. Lam U Niệm đi rất lâu mới đến trước viện tử, nhìn bức hoành phi phía trên đã *, ba chữ "U Niệm các" cũng thấy không quá rõ ràng.

"Tiểu thư." Lam U Niệm vừa vào viện, Lam Vũ và Lam Khúc đã chờ trong sân, cau mày nhìn cô đại mộc lan tràn trong viện, hiển nhiên hết sức bất mãn với hoàn cảnh trước mắt.

Lam U Niệm quan sát viện tử, mặc dù viện này xa xôi, nhưng diện tích rất rộng rãi, vườn hoa hoang phế cùng lâu các đã cũ nát nhưng vẫn nhìn ra tinh mĩ lúc trước, xem ra đúng là Lam Kiến Quân đã từng đối tử tử tế với tiền thân.

"Quét dọn đi, không có gì không thể ở." Lam U Niệm nói xong cũng đi vào phòng quét dọn, kiếp trước nàng có khổ gì mà chưa từng ném trái, nơi nào chưa ở qua, coi như nàng là con gái nhà họ Lam cũng nhất định phải trải qua đau khổ và bị thương người thường không thể chịu mới có thể ngồi lên vị trí gia chủ.

"Tiểu thư, người đến bên cạnh ngồi đi, sao người có thể quét dọn." Lam Vũ vội vàng kéo Lam U Niệm ra, rất sợ bụi bặm sẽ làm bẩn quần áo Lam U Niệm.

"Không sao!" Lam U Niệm cũng không có rời đi, ba người ở trong viện quét dọn, không phân chia chủ tớ, không phân chia trên dưới, chỉ có tình ti muội nồng đậm.

Sau khi Lam Kiến Quân cùng nhi tử Lam Mặc Huyền xử lý một số chuyện liền cùng nhau đi đến U Niệm các xem một chút, nhưng càng đi đường xá càng hiu quạnh khiến Lam Kiến Quân nhũn mảy. Đợi đến lúc Lam Kiến Quân đứng ở trong viện nhìn thấy cô đại mộc lan tràn trong viện tử hoang vu, lập tức vừa áy náy vừa tức giận lại vừa đau lòng.

Lam Kiến Quân nhìn thấy nữ nhi vốn là đích nữ, cùng hai ti nữ bên người cùng nhau quét dọn lâu các, vén tay áo lên để Lam Kiến Quân thấy một đoạn cánh tay trắng nõn nhưng gầy yếu đáng thương. Tư thái tập mãi thành quen làm cho Lam Kiến Quân biết, có lẽ những năm qua nữ nhi sống không quá tốt.

Lam Mặc Huyền nhìn muội muội từ nhỏ đã đi sau lưng mình, hốc mắt ửng đỏ, làm việc của ti nữ, sống trong viện như vậy cũng không chút bất mãn. Hắn còn nhớ, mẫu thân từng bảo hắn chăm sóc tốt cho muội muội, nhưng hắn thực sự rất bất lực, để muội muội chịu khổ.

"Niệm Nhi muội muội." Lam Mặc Huyền nắm lấy tay Lam U Niệm, đoạt giấy lụa trong tay nàng: "Sao muội có thể làm những chuyện này?"

"Niệm Nhi, viện này đã bị hỏng, không bằng để cha chọn một viện mới cho con?" Lam Kiến Quân dò hỏi, tiếp xúc ngắn ngủi, Lam Kiến Quân biết nữ nhi của mình không phải là người không có chủ kiến.

"Không cần, nơi này rất tốt!" Lam U Niệm cự tuyệt, kỳ thật nàng cũng ưa thích nơi này, hoàn cảnh thanh u, địa phương hẻo lánh, hơn nữa tiểu viện được bố trí rất tốt, chỉ cần đôi mới là có thể ở.

Nghe Lam U Niệm cự tuyệt, Lam Kiến Quân cũng không nói gì, dù sao cũng là ông thẹn với nữ nhi, cho nên khi Lam Kiến Quân đối mặt Lam U Niệm lúc nào cũng thấp hơn một phần. Hơn nữa hiện tại thực sự Lam Kiến Quân muốn yêu thương nữ nhi, không phải vì nguyên nhân khác, chỉ vì nàng là nữ nhi của ông, có lẽ là nguyên nhân huyết mạch tương liên.

"Hai người này là?" Lam Kiến Quân nhìn hai nữ tử đứng ở bên cạnh Lam U Niệm, hai người này không phải nha hoàn trong phủ, hơn nữa dung mạo không tầm thường, khí chất có thể sánh bằng một ít đại gia tiểu thư.

"Gặp qua Lam Tướng quân." Lam Vũ và Lam Khúc thi lễ.

"Nô tì Lam Khúc, đây là Lam Vũ, chúng tôi là ti nữ thiếp thân của tiểu thư." Lam Khúc lạnh nhạt nói.

Lam Kiến Quân và Lam Mặc Huyền nghe xong cẩn thận quan sát hai người thật tỉ mỉ, thấy hai người không phải là người có tâm tư rầm râm, hơn nữa nghe nói tính mạng hai người được Lam U Niệm cứu cũng có thể đoán ra hai người rất được Lam U Niệm tín nhiệm.

"Ừ, viện này chỉ có hai ti nữ có phải quá ít hay không, cha sẽ điều ít người làm cùng nha hoàn tới đây!" Lam Kiến Quân thấy U Niệm các vắng vẻ, nói.

"Không cần, Lam Vũ cùng Lam Khúc rất tốt!" Lam U Niệm nhìn hai người, khẽ mỉm cười.

"Được rồi, các người cố gắng chăm sóc tiểu thư, có chuyện gì có thể tới tìm ta!" Lam Kiến Quân nói với Lam Vũ và Lam Khúc, cũng là cho hai người các nàng quyền lợi ở Lam phủ, dù sao ở Lam phủ một ti nữ có thể trực tiếp tìm Tướng quân là rất hiếm có.

Lam Vũ vừa muốn mở miệng chuẩn bị phân bác, hừ, chính là ông không nói chúng ta cũng sẽ chăm sóc tiểu thư thật tốt. Nhưng Lam Khúc lại nhanh chóng ngăn lại lời Lam Vũ sắp nói ra khỏi miệng.

"Cảm ơn Tướng quân, nô tì đã rồi!" Lam Khúc nói, các nàng theo tiểu thư trở về, tự nhiên các nàng biết bản thân tiểu thư đã có tính toán, các nàng không thể làm rối loạn kế hoạch.

của tiểu thư.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sùng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Lam Mặc Huyền ca ca

Editor: Bộ Yến Tử - Diễn Đàn

Lam Kiến Quân đã về nghỉ, mặc dù ông rất muốn ở lại trò chuyện cùng nữ nhi, nhưng khi nhìn dáng vẻ lạnh nhạt của nàng, ông muốn nói cũng nói không nên lời, chỉ có thể đi trở về.

"Niệm Nhi muội muội." Lam Mặc Huyền vươn tay ra chuẩn bị giống như trước đây xoa đầu nhỏ của Lam U Niệm, nhưng thân thể Lam U Niệm đột nhiên cứng ngắc, trong nháy mắt tránh đi. Lam Mặc Huyền lưng từng thu hồi cánh tay còn dừng lại giữa không trung.

Lam U Niệm thấy ánh mắt âm đạm của Lam Mặc Huyền, nàng biết nhất định động tác đề phòng của mình làm cho ca ca như ánh mặt trời này khổ sở, nhưng thật ra không phải nàng cố ý. Nàng vốn không thích người khác tới gần hoặc đụng chạm, hơn nữa cho dù là kiếp trước hay kiếp này địa vị của nàng đều tồn tại rất nhiều nguy hiểm, cho nên lúc nào nàng cũng hết sức nhạy cảm, đây cũng là phần xạ có điều kiện của thân thể mà thôi. Hiện tại có thể đụng vào nàng chỉ có sư phụ, các sư huynh và bốn thủ hạ.

"Ca ca, chỉ là quá lâu Niệm Nhi không có cùng ca ca ở chung, không quen mà thôi." Lam U Niệm giải thích, cũng làm cho Lam Mặc Huyền hiểu rõ, giống như các sư huynh, đối với người được mình công nhận Lam U Niệm sẽ thật lòng đối đãi.

"Có thực không?" Lam Mặc Huyền lại tìm lại được ấm áp như ánh mặt trời. "Niệm Nhi, muội có từng trách ca ca?"

"Ca ca sao lại nói vậy?" Lam U Niệm không hiểu nhìn Lam Mặc Huyền, trách? Nàng sẽ làm vậy sao? Nàng chưa bao giờ trách người khác.

"Ca ca đã từng nói với muội, sẽ bảo vệ muội. Nhưng khi đó năng lực ca ca quá nhỏ, cho nên theo phụ thân đến biên cương, vốn tưởng rằng.." Lam Mặc Huyền nhìn muội muội nhỏ bé trước mắt, trong lòng càng ngày càng khổ sở: "Vốn tưởng rằng chờ ca ca trở về là có thể bảo vệ muội tốt hơn, nhưng không nghĩ tới muội lại trải qua nhiều lận đận như vậy, nếu như, nếu như biết chuyện sẽ thành như vậy, ca ca thà rằng làm người vô năng, cũng không rời khỏi."

Lam U Niệm thấy Lam Mặc Huyền tự trách, trong lòng khẽ thở dài, không nghĩ tới nam tử sáng sủa như ánh mặt trời này lại suy nghĩ nhiều như vậy.

Lam U Niệm cầm lấy trà cụ Lam Khúc chuẩn bị, khoan thai pha một chén trà lá thơm ngát cho Lam Mặc Huyền. Lam Mặc Huyền muốn nói mình chưa bao giờ uống trà lá, nhưng nghĩ đến đây là do chính tay muội muội pha cho hắn, nên vui vẻ nâng chung trà lên thưởng thức. Vừa nếm thử một ngụm, Lam Mặc Huyền liền tròn to hai mắt, bởi vì uống rất ngon.

"Ca ca, huynh cũng không sai, không cần đau lòng, chuyện đã đi qua, hiện tại Niệm Nhi rất tốt, không phải đủ rồi sao?" Giọng nói của Lam U Niệm không chút gọn sóng.

"Ồi! Muội không muốn nói chuyện cũ cũng tốt, nhưng sau này ca ca nhất định sẽ bảo vệ muội chu toàn." Lam Mặc Huyền bảo đảm nói.

Lam Vũ và Lam Khúc vừa quét dọn phòng vừa buồn cười nhìn Lam Mặc Huyền đang say sưa thưởng thức trà lá tiểu thư pha. Bộ dạng này rất giống bọn họ lúc trước, ngày đó bốn người bọn họ uống trà lá tiểu thư tự mình pha cũng say sưa như thế, cảm giác không giống với cùng một loại trà đã uống qua.

Lam U Niệm thấy bộ dáng đó của Lam Mặc Huyền, trong lòng nghĩ đến lúc sư phụ cùng các sư huynh uống trà do nàng pha cùng ăn món nàng làm cũng là như vậy. Hơn nữa sư phụ thường chơi xấu, lần nào cũng làm nũng muốn nàng nấu cơm cho ông ấy. Có lúc nàng xuất cốc ông ấy còn có thể đến tìm, quả thực chính là một lão ngoan đồng. Lam U Niệm nhớ đến sư phụ khiến người ta vui vẻ, trong mắt đầy tràn vui vẻ.

Lam Mặc Huyền uống xong một ly trà lá, ngừng đầu lên thì thấy trong mắt muội muội tràn ngập ý cười cùng ấm áp, loại ấm áp đó quá ấm, ý cười quá đẹp, làm cho người ta kích động muốn dốc hết tất cả chỉ vì đổi lấy một nụ cười của nàng.

"Khụ, có phải ca ca uống quá thâm hay không, để Niệm Nhi muội muội chê cười rồi." Lam Mặc Huyền nghĩ tới dáng vẻ tham uống của mình, hơn nữa còn bị muội muội nhìn thấy, làm cho hắn có chút xấu hổ.

"Nếu như ca ca thích uống, có thể đến chỗ Niệm Nhi, nơi này của Niệm Nhi có rất nhiều loại trà khác nhau, Niệm Nhi pha trà cho ca ca." Lam U Niệm cũng có hảo cảm với người ca ca này, cho nên cũng nhiều thêm vài phần kiên nhẫn.

"Có thật không?" Đôi mắt Lam Mặc Huyền tỏa sáng nhìn Lam U Niệm, Lam U Niệm gật đầu, loại ánh mắt này quá quen thuộc, bởi vì các sư huynh nghe được nàng sẽ pha trà cho bọn họ cũng là vẻ mặt đó.

"Phụ thân cũng cực thích uống trà..." Lam Mặc Huyền mở miệng thăm dò, phụ thân và muội muội xa lạ với nhau hắn cũng thấy bất đắc dĩ. Dù sao cũng là huyết mạch chí thân, hắn hi vọng muội muội có thể tha thứ cho phụ thân, sau này muội muội ở Lam phủ cũng có chỗ dựa.

"Không còn sớm nữa, chúng ta tuy là huynh muội nhưng dù sao nam nữ khác biệt, ca ca vẫn nên sớm trở về nghỉ ngơi đi!" Lam U Niệm cắt đứt lời thăm dò của Lam Mặc Huyền, người phụ thân này nàng cũng không có gì bất mãn, trái lại mang theo vài phần kính nể, nhưng đối với các chết của nguyên chủ nàng lại cảm động lây.

"Ách, được rồi, vậy Niệm Nhi muội muội nghỉ ngơi sớm đi." Lam Mặc Huyền dặn dò xong liền rời đi, từ nhỏ hắn ở quân doanh lớn lên đúng là không có nghĩ tới nam nữ khác biệt.

Sau khi Lam Khúc tiễn Lam Mặc Huyền rời viện trở lại, ngồi xuống, không biết nghĩ gì đó lại nói với tiểu thư nhà mình: "Tiểu thư, Lam công tử này dường như rất tốt với người đó."

"Đúng là rất tốt." Lam U Niệm chẳng nói đúng sai.

- -

Lam Mặc Huyền trở lại "Mặc Huyền viên" của mình, vừa mới vào nhà liền nhìn thấy phụ thân ngồi cạnh bàn, tựa hồ già đi rất nhiều.

"Phụ thân." Lam Mặc Huyền cúi đầu chào, sau đó ngồi cạnh Lam Kiến Quân: "Sao giờ này phụ thân còn chưa nghỉ ngơi?"

"Haiz, ngu không được." Lam Kiến Quân uống một ly trà đặc: "Nán lại chỗ Niệm Nhi rất lâu, làm gì vậy?"

"Phụ thân không biết đâu, Niệm Nhi muội muội biết pha trà, hơn nữa kỹ thuật pha trà có thể nói là tuyệt vị thế gian. Lần đầu tiên con uống được nước trà thơm ngon như thế." Lúc Lam Mặc Huyền nói đến muội muội trên mặt mang theo ý cười như ánh mặt trời.

"Hóa ra Niệm Nhi còn biết trà đạo!" Lam Kiến Quân thờ dài, ông đã thiếu mất những năm tháng trưởng thành cùng nữ nhi, căn bản bây giờ không biết gì về nàng.

"Phụ thân, những năm qua khẳng định Niệm Nhi muội muội sống rất vất vả, cho nên tính tình có chút lạnh nhạt." Lam Mặc Huyền thấy phụ thân khổ sở nên vội vàng an ủi: "Phụ thân, mọi việc nên chậm rãi, con nghĩ một ngày nào đó Niệm Nhi muội muội sẽ tha thứ cho phụ thân."

"Là do cha sai." Lam Kiến Quân nhìn phương hướng U Niệm các, hóa ra chưa từng phát hiện, bây giờ mới phát hiện khoảng cách quá mức xa xôi.

"Phụ thân, liên quan tới chuyện Niệm Nhi muội muội mất tích năm năm trước, e là có cô quái, còn có dung mạo của Niệm Nhi muội muội..." Lam Mặc Huyền lo lắng nói: "Sau này nếu muốn tìm hôn sự tốt..."

"Cha đã phái người điều tra, Niệm Nhi tốt như vậy, là những người kia không xứng với Niệm Nhi." Lam Kiến Quân bao che khuyết điểm nói: "Hơn nữa. Cha có thể nuôi Niệm Nhi cả đời, không phải là không thể, vậy cũng không cần gả đến phủ người khác chịu khổ."

"Đúng vậy, Niệm Nhi muội muội vô cùng tốt." Lam Mặc Huyền đồng ý nói.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Đêm khuya xông vào khuê các

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Bộ Yến Tử - Diễn Đàn

Trăng non cong cong xẹt qua phủ đệ tinh xảo, phủ thêm cho tường cao một mảnh ánh sáng mỏng lung mờ nhạt, khiến phủ đệ có vẻ thần bí mà yên tĩnh. Xa xa nhìn lại, từng tòa cung điện đen nhánh như khám trong đêm đen.

Phong Dực Hiền đứng trước cửa sổ, nhìn phủ Minh Vương rộng lớn, nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, chẳng biết tại sao trong lòng có vài phần nóng nảy bất an, trong mắt hiện lên hình ảnh lúc động lúc tĩnh của nữ hài tên Lam U Niệm. Lần đầu tiên giải cứu, không vì đôi mắt hấn mà sợ hãi và khinh bỉ. Lần thứ hai đối chọi gay gắt, thân thù ác liệt. Lần thứ ba lạnh nhạt không gợn sóng, giống như Cửu Thiên Tiên Tử*. Một vài hình ảnh quanh quẩn trong đầu óc hấn, vô cùng rõ ràng, cảm giác được rõ nét mặt mày cô bé.

*Cửu Thiên Tiên Tử: tiên nữ trên chín tầng mây.

"Lam U Niệm... Hừm. Niệm Niệm." Môi mông của Phong Dực Hiền khẽ hé, lưu luyến gọi tên nàng, mang theo chút tình cảm dịu dàng.

Tiếng vừa dứt, Phong Dực Hiền đã vận khinh công bay ra ngoài. Trong chỗ tối, Âm Nhất và Âm Nhị lác đầu đi theo, bọn họ mơ hồ có thể đoán ra vài phần, kể từ khi chủ tử gặp được cô nương tên Lam U Niệm kia liền có những cử chỉ điên rồ.

Âm Tam vận khinh công chuẩn bị đuổi theo, nhưng lại bị Âm Tứ ngăn lại.

"Âm Tam, chúng ta còn có chuyện chưa làm!" Âm Tứ nghiêm mặt quát lớn.

"Ái chà! Tiểu Tử, ngươi không muốn đi nhìn cô nương mà chủ tử ái mộ nhiều năm có bộ dạng ra sao à?" Âm Tam cổ động: "Ngươi xem Âm Nhất và Âm Nhị đều biết rõ cũng đã gặp qua, chỉ có hai người chúng ta là chưa từng thấy, nữ tử có thể đoạt được tâm chủ tử khẳng định rất phi phàm, nói không chừng có ba đầu sáu tay, xem một chút đi, cùng đi xem!"

Âm Tứ động tâm. Đúng vậy! Nhiều năm qua chủ tử không gần nữ sắc, bọn họ còn tưởng chủ tử là đoạn tụ, hại bọn họ lo lắng thật lâu, rất sợ chủ tử sẽ coi trọng mình. Bây giờ có một nữ tử độc nhất vô nhị khiến chủ tử động tâm, bọn họ thân là ám vệ cũng có lòng bất quái. (^^) – Hahaha!

Âm Tam đang hưng phấn khẳng định Âm Tứ bị nàng đá động, lần này coi như bị chủ tử phát hiện, xử phạt cũng là hai người, dù sao cũng có bạn.

Nhưng Âm Tứ không đáp một tiếng ngay lập tức bay mất, đáng về bát quái thập phần đói khát.

"Tiểu Tử, ngươi chờ đó cho lão nương!" Âm Tam gào lên, vận khinh công đuổi theo. Các ám vệ khác ẩn trong bóng tối nhìn bốn lão đại đều rời đi, mặc dù cũng có lòng bất quái, nhưng lại không có lá gan đi bất quái.

Phong Dực Hiền ẩn hơi thở của mình tiến vào Lam phủ, nhưng vừa tiến vào mới phát hiện ra lần đầu tiên hấn làm chuyện lỗ mãng như thế, thậm chí Niệm Niệm ở nơi nào cũng không biết.

"Chủ tử, hiện tại Lam cô nương ở tại U Niệm các hẻo lánh phía Tây." Âm Nhất hiện thân, bẩm báo tình hình với chủ tử nhà mình.

Phong Dực Hiền nhìn Âm Nhất một cái, trong mắt rất hài lòng, sau đó bay tới hướng U Niệm các. Còn Âm Nhất lại có chút lằng lằng, vừa rồi chủ tử có ý khen ngợi hấn, ở bên cạnh chủ tử nhiều năm, nhưng chưa từng thấy chủ tử hài lòng về hấn như thế này, xem ra giá trị của hấn còn rất lớn, sau này hấn phải cố gắng thật nhiều.

Tiến vào U Niệm các hẻo lánh, lòng mày Phong Dực Hiền liền cau lại, chẳng lẽ Lam phủ nghèo đến vậy sao? Đường đường là đích nữ lại ở một nơi hẻo lánh rách nát, Lam Kiến Quân có phải là già rồi nên hồ đồ, phải tìm một ít chuyện vất vả cho ông ta làm mới được.

Phong Dực Hiền có thể cảm giác được bên trong U Niệm các có một ám vệ, nghe hơi thở hấn là nữ ám vệ đêm hôm đó, mặc dù võ công không tệ, nhưng Phong Dực Hiền lại có thể thoải mái tránh thoát đi tới phòng của Lam U Niệm.

Nhìn toàn bộ căn phòng, ánh trắng từ ngoài cửa sổ trút xuống, cả căn phòng rải đầy ánh sáng nhu hòa. Trên bàn đặt một quyển tạp ký, bên cạnh đặt một cái đoan nghiên (tức nghiên mực Đoan Khê), bên trong ống đựng bút cắm vài chiếc bút lông khéo léo. Quay đầu đi, là bàn trang điểm trong khuê phòng các nữ nhi đều có, phía trên không có đồ trang sức gì, chỉ có một cây trăm bạch ngọc. Nhắc lên chuỗi ngọc xấu thành bức rèm che, bên kia là phòng ngủ, cái giá đàn hương trên giường phủ màn lụa trắng tinh, trên màn lụa thêu hoa văn màu đỏ giống với khăn tay hân mang trên người, vừa quý dị vừa mỹ lệ.

Nghiên mực đoan Khê:

Ánh mắt nhìn về phía giường, dưới ánh trắng da thịt nữ hài trắng như sứ ngọc, bình yên nhu thuận cuộn mình trên giường lớn, tóc dài trơn mượt như tơ lụa che phủ trên da thịt như ngọc, trắng đen rõ ràng, phẳng phất như một bức tranh thủy mặc, Phong Dực Hiền lại ngây ngốc đứng tại chỗ si mê nhìn nữ hài trên giường.

Khi thấy đến lúc đi ngủ nữ hài vẫn mang khăn che mặt không khỏi có chút đau lòng, thậm chí ngay cả ngủ cũng không chịu tháo xuống, chỉ sợ trong lòng nữ hài cũng rất khổ sở, nhưng Phong Dực Hiền lại cảm thấy bất luận gương mặt nữ hài như thế nào, đều khiến hắn động lòng như hiện tại.

Thời khắc có người vào phòng Lam U Niệm đã cảm giác được, liền vội vàng mang mạng che mặt đặt ở bên gối sau khi người nọ đi vào. Nàng có thể cảm giác được võ công người nọ cao hơn nàng rất nhiều, hơn nữa không hề Lam Phong phát hiện đã tiến vào nơi này khẳng định không thể coi thường, cho nên Lam U Niệm cố ý giả bộ ngủ xem thử người đến rốt cuộc muốn làm gì, lại dùng cái này đến yểm hộ mình sau đó một đòn giết chết! Nhưng Lam U Niệm chờ hồi lâu người đến vẫn không có bất cứ động tĩnh gì, kinh khủng hơn chính là ánh mắt nóng rực của người đó luôn dán chặt vào nàng.

Nhanh chóng cầm lấy dao găm dưới gối, nhanh như chớp từ trong chăn nhảy lên, Lam U Niệm nhắm thẳng dao găm đến ngực người đó, vốn tưởng rằng coi như không phải một đòn giết chết cũng có thể bị thương, còn có một nguyên nhân chính là nàng nề tình chuyện người tới không có sát khí.

Lúc Lam U Niệm động thủ Phong Dực Hiền cũng đã hoàn hồn, duỗi tay nắm chặt cổ tay Lam U Niệm, cổ tay trong bàn tay lớn tựa hồ cực kỳ gầy yếu, dường như chỉ cần hắn hơi dùng sức là có thể bóp nát, hơn nữa cổ tay trong tay giống như tơ lụa thượng hạng, làm cho Phong Dực Hiền có ý nghĩ không muốn buông tay.

Tay phải của Lam U Niệm bị nắm, dao găm trượt vào trong tay trái, tay trái cầm lấy dao găm chỉ vào cổ người đến.

Vốn dĩ Phong Dực Hiền chuẩn bị ngăn chặn tay trái của nàng, nhưng khi nhìn thấy chỗ cổ tay bị hắn nắm chặt trở nên phồng hồng, ý thức được dường như sức mạnh của mình quá lớn, cũng không dám nắm tay trái của nàng, chỉ nhẹ nhàng bước chân lui về sau vài bước, rồi khỏi phạm vi công kích của nàng.

Lam U Niệm thật sự cảm giác được người đến không có sát ý, hơn nữa còn nhường mình. Cho nên cũng dừng công kích, nhìn về phía người đến.

"Là người...."

Chú thích:

[Nghiên mực Đoan Khê]

Đoan nghiên 端硯 cùng với Huy mực 徽墨, Hồ bút 湖笔, Tuyên Chi 宣纸 (1) được gọi chung là “văn phòng tứ bảo” 文房四宝. Trong tứ đại danh nghiên (2) của Trung Quốc, Đoan Nghiên đứng hàng đầu, chất đá của nó cứng nhưng tươi nhuận, mực mài ra rất mịn và trơn, khi viết rất trôi chảy không tổn hại đầu bút, sắc mực ở chữ viết để lâu không phai.

Đoan nghiên được sản xuất tại khu vực núi Lạn Kha 烂柯 và núi Bắc Lĩnh 北岭 ở Triệu Khánh 肇庆. Bắt đầu từ đầu thời Đường đã sản xuất, Đoan nghiên lúc bấy giờ không có trang trí đồ án hoa văn, rất giản dị. Truyền thuyết kể rằng, giữa thời Đường, có một lão chuyên làm nghiên mực khi đi ngang qua Đoan Khê 端溪 trông thấy hai con hạc rơi xuống khe không thấy nổi lên. Ông lão bừa lưới vớt lên được một khối đá, bên trong khối đá nghe có tiếng hạc kêu. Ông liền nạy khối đá ra, hai mảnh đá hoá thành hai chiếc nghiên, bên trên mỗi miếng có một con hạc đứng trên nhánh tùng. Về sau, thợ làm nghiên bắt chước theo, khắc trên nghiên các loại đồ án hoa văn. Bắt đầu từ đó, Đoan nghiên từ chỗ là thực dụng phẩm trở thành công nghệ phẩm.

Khi sử dụng nghiên mực phải dùng nước sạch để mài mực, nhất thiết kỵ dùng nước nóng và nước trà, không thể dùng vật cứng để cạo rửa nghiên. Mỗi khi dùng xong, lập tức rửa sạch để trong mát. Sau khi hong khô bỏ nghiên vào trong hộp đựng được làm bằng gỗ tốt.

Giới thiệu thêm

(1)- Đoan nghiên 端硯: nghiên mực Đoan Khê.

- Huy mực 徽墨: mực Huy Châu.

- Hồ bút 湖笔: bút Hồ Châu.

- Tuyên chi 宣纸: giấy Tuyên Thành.

(2) TỨ ĐẠI DANH NGHIÊN: tức bốn loại nghiên mực nổi tiếng của Trung Quốc, gồm:

- Đoan nghiên 端硯 của Triệu Khánh 肇 Quảng Đông 庆广东.

- Hấp nghiên 歙硯 của huyện Hấp 歙 An Huy 安徽..

- Thao Hà nghiên 洮河砚 của Thao Châu 洮州 Cam Túc 甘肃.

- Trùng Nê nghiên 澄泥砚 của huyện Giáng 绛 Sơn Tây 山西.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sùng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Trang trí sân nhỏ

Editor: Bộ Yến Tử - Diễn Đàn

Dưới ánh trăng, nam tử cao lớn vẫn mặc bộ y phục trên tiệc rượu đứng trong phòng nàng, trong ánh mắt có thứ ánh sáng mà Lam U Niệm không hiểu.

Nàng ngồi trở lại giường, nghiêng người dựa vào đầu giường, mắt lộ ra ngạc nhiên nghi hoặc: "Không biết Minh Vương nửa đêm đến đây, có chuyện gì quan trọng?"

Phong Dực Hiên nhìn dáng dấp lười biếng tùy ý của Lam U Niệm, rõ ràng dáng người ngây ngô còn chưa phát dục hoàn toàn, nhưng lúc này hắn lại bị nàng mê hoặc thật sâu, từ từ đi đến bên giường, tới trước mặt nàng.

Cánh tay nàng đặt bên người đột nhiên chuyển động, trong nháy mắt dao găm đã trở lại trong tay nàng, đối với bất kỳ người nào nhích lại gần mình nàng đều có lòng cảnh giác, huống chi là Minh Vương cho nàng cảm giác quá nguy hiểm.

Cơ thể Lam U Niệm cứng ngắc, ngón tay thon dài của Phong Dực Hiên cầm lấy chân roi vãi trên đất, nhẹ nhàng đắp kín cho nàng, ngăn gió Bắc rét lạnh ban đêm ngoài cửa sổ thổi vào. Phong Dực Hiên làm hết sức tự nhiên, hắn muốn làm cứ làm, không suy nghĩ nhiều cũng không lúng túng.

Nhưng Lam U Niệm lại không giống vậy, nàng thật sự không hiểu cuối cùng thì Minh Vương muốn làm gì, hoặc là hắn muốn cái gì. Nàng lại càng không nghĩ tới nam nhân vô cùng tự đại này sẽ đắp chăn cho mình, xem ra đúng là không thể tưởng tượng nổi.

"Tôi thăm nàng một lát." Sau khi đắp kín chăn cho Lam U Niệm, Phong Dực Hiên nghiêm trang đáp. Hắn chỉ muốn đến xem nữ hài trước mắt một lát, xem xem nàng đang làm gì, chuyện gì cũng nghĩ không được, chỉ muốn đến xem một chút.

Lam U Niệm nhú mày, nàng cảm giác mình và Minh Vương có chút không thể câu thông được, đến nhìn nàng? Đây là lý do quý gì vậy? Hơn nữa đêm hôm khuya khoắt tự tiện xông vào khuê các nữ tử chỉ vì đến nhìn nàng sao?

"Đừng nhú mày, thực sự ta chỉ đến thăm nàng một chút thôi." Phong Dực Hiên có thể đoán ra rằng nàng đang không hiểu, chính hắn còn cảm thấy có chút không thể tưởng tượng được, nhưng hắn không hy vọng nhìn thấy nàng cau mày, thấy nàng cau mày trong lòng hắn rất khó chịu.

"Vậy à, nếu Minh Vương đã nhìn rồi, có thể rời đi chưa?" Lam U Niệm ngăn chặn lời nói ái muội của Phong Dực Hiên, trực tiếp bắt đầu đuổi người. Ngắm lại dường như nàng chưa bao giờ uất ức như bây giờ, thật sự là vô công của người đàn ông này quá cao, nàng không phải là đối thủ, tùy tiện ra tay người bị thương khẳng định sẽ là nàng.

Phong Dực Hiên nhìn Lam U Niệm, nàng bị hắn nhìn đến mức sợ hãi, quả thực là nàng không hiểu ý nghĩ của hắn, hơn nữa dường như hắn luôn ra bài không theo lẽ thường.

"Nơi này quá cũ nát." Phong Dực Hiên không để ý đến chuyện Lam U Niệm đuổi người, lúc này đã nhìn qua sân nhỏ bây giờ lại quan sát phòng ở, vô cùng ghét bỏ nói.

Lam U Niệm phát hiện đúng là nàng không theo kịp tư duy của Minh Vương, đây chính là sự khác biệt giữa người hiện đại và người cổ đại sao?

"Ta rất thích!" Lam U Niệm đáp, dao găm trong tay lại chuyển động, đích xác là tính tình của nàng đã bị lay nhiễu, nửa đêm không ngủ lại đi trò chuyện cùng người đàn ông này về một đề tài vô cùng vô vị, khiến cho nàng bắt đầu thấy hết nói nới.

"Nghỉ ngơi cho tốt." Đột nhiên Phong Dực Hiên ra tay bắt lấy dao găm nàng còn cầm trong tay giấu dưới chăn, mắt nàng chợt lóe sát ý, sau đó hắn dịch dịch chân rồi rời đi.

Lam U Niệm có thể cảm giác được mình sắp nôn ra một ngụm máu, nam nhân gì thế này? Chỉ là thấy hắn không có ác ý với mình là tốt rồi, nàng cũng không phải loại người buồn lo vô cớ, nếu không phải người nguy hại mình, nàng sẽ không nghĩ nhiều, cảm giác được đúng là hắn đã rời đi, liền yên lòng đi ngủ.

Sau khi Phong Dực Hiên rời khỏi phòng Lam U Niệm, đứng trên cây Quỳnh Hoa cao lớn trong sân, đóa hoa trắng nõn tô điểm cho dung mạo tuấn lãng vô song của Phong Dực Hiên càng trở nên phiêu dật như tiên. Phong Dực Hiên nhìn gian phòng của Lam U Niệm, nghĩ tới Tiểu Niệm Niệm ở chỗ đó, trong lòng có chút cảm giác thỏa mãn, kích động muốn liên tục ở lại chỗ này bảo vệ.

"Ám Tam, Ám Tứ." Phong Dực Hiên đột nhiên lên tiếng, làm cho Ám Tam và Ám Tứ trốn ở đằng sau thiếu chút nữa từ trên đầu tường rơi xuống, bọn họ vẫn chưa nhìn thấy Lam cô nương, tại sao lại bị chủ tử phát hiện cơ chứ? Ám Tứ trừng mắt nhìn Ám Tam, xem đi, người nhất định đến tham gia náo nhiệt, lần này chúng ta chết chắc rồi!

Ám Tam không lưu tình trừng lại, lão nương kéo người tới sao? Đáng đời!

"Chủ tử." Ám Tam và Ám Tứ đi tới phía sau Phong Dực Hiên, cẩn thận nhìn sắc mặt chủ tử.

"Trước khi trời sáng, quét dọn sạch sẽ tiểu viện này, đồng thời mang đồ tốt nhất trong nhà kho ở phủ chúng ta tới đây trang trí lại." Phong Dực Hiên thu hồi ánh mắt, nhanh chóng biến mất trong đêm tối, lưu lại Ám Tam và Ám Tứ ngẩn ngang trong gió đêm.

Ám Nhất và Ám Nhị đá Ám Tam cùng Ám Tứ một cước, Ám Nhất cười nhạo nói: "Cho người bát quái, lần này gieo gió gặt bão rồi."

"Tốt nhất là các người trang trí tiểu viện này hợp tâm ý Lam cô nương, nếu không.. Chỗ chủ tử..." Ám Nhị u ám nói xong cùng Ám Nhất bay đi.

"Ám Tam, người cũng là nữ nhi, người nói xem nữ hài tử sẽ thích trang trí kiểu gì?" Ám Tứ vừa quét sân vừa hỏi.

"Ồi! Không biết, chưa nhìn thấy Lam cô nương, nếu không chúng ta lên kút đi xem đi?" Ám Tam phiền não nhìn sân nhỏ hoang phế nhiều năm, ngẫm lại nếu như bố trí dựa theo phong

cách ở vương phủ có phải quá quanh quệ hay không.

"Ám Tam, người muốn chết à, xem đáng về của chủ tử cũng biết chủ tử rất quan tâm tới Lam cô nương, nhiều năm qua chưa từng thấy chủ tử quan tâm người khác, còn là nữ nhi." Ám Tứ phân tích, càng thêm khẳng định địa vị của Lam U Niệm trong lòng chủ tử.

"Cũng phải, có lẽ sau này Lam cô nương chính là nữ chủ nhân vương phủ, cuối cùng vương phủ cũng có nữ nhân." Ám Tam vừa nghĩ đến chỉ có mình nàng là nữ xung quanh đều là nam nhân thì hết sức bất mãn.

"Ừ, dù sao người cũng không tính là nữ." Ám Tứ nhìn Ám Tam một vòng, kết luận.

"Đi chết đi!" Ám Tam đá Ám Tứ một cước, nhưng nghĩ tới chuyện nếu như động tĩnh quá lớn sẽ đánh thức vị cô nương kia, nên thu lại tính khí.

- -

"Tiểu thư." Lam Phong xuất hiện trong phòng Lam U Niệm.

"Chuyện gì?" Lúc Lam Phong xuất hiện trong phòng Lam U Niệm cũng đã tỉnh lại.

"Trong sân có người quét dọn, hơn nữa võ công không thấp, còn có người từ ngoài sân khiêng đến rất nhiều đồ có giá trị không nhỏ đang trang trí tiểu viện." Lam Phong bẩm báo lại tất cả những gì mình nhìn thấy với tiểu thư, nàng thấy những người đó không có ác ý cho nên mới không ra tay, hơn nữa người đến khá nhiều nếu nàng tùy tiện ra tay nhất định sẽ mang đến phiền phức cho tiểu thư.

"Hừm? Tùy bọn họ đi, chỉ cần không làm hại đến chúng ta thì không cần quản." Theo trực giác, nàng cho rằng đây chính là do Minh Vương làm, vừa rồi còn chê tiểu viện của nàng tồi tàn, chỉ mới chốc lát vậy mà đã hao tốn nhân lực vật lực đến trang trí lại, Minh Vương càng ngày càng khó hiểu.

"Dạ." Lam Phong lui ra, cảnh giác bảo vệ Lam U Niệm, rất sợ những người kia có ý đồ bất chính, nhưng mãi cho đến trời hừng đông, những người kia thực chỉ quét sân và trang trí, dường như cũng không có ý đồ gì.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Thị vệ Lam phủ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Bộ Yến Tử - Diễn Đàn

Sáng sớm, Lam U Niệm đã tỉnh lại. Lam Vũ và Lam Khúc chải đầu búi tóc cho nàng, bởi vì biết rõ sở thích của nàng cho nên chỉ chải kiểu tóc bình thường nhất, trên đầu không có chút đồ trang sức nào, nhưng chính vì vậy mà Lam U Niệm đã đẹp đến mức không thể nhìn thẳng.

Đứng trên lầu các, Lam U Niệm nhìn sân nhỏ chỉ ngần ngừ trong một đêm liền rực rỡ hẳn lên, cảnh tượng hoang phế do cỏ dại mọc lan tràn đã không còn nữa. Trong vườn hoa mới có rất nhiều loài hoa quý báu, lộ vẻ kiều diễm ướt át dưới sương sớm, trên vách tường từng là một mảnh trắng xám thiếu sức sống được điêu khắc Mạn Châu Sa Hoa trông rất sống động. Lam U Niệm có chút giật mình, dù sao trên thế giới này không có ai biết Mạn Châu Sa Hoa.

Cách đó không xa làn nước trong vút tuôn ào ạt, hóa thành một dòng nước nhỏ như dây lưng xanh biếc chảy róc rách trong sân. Bên trong nước suối hiện ra những chấm ánh sáng rực rỡ làm cho người ta cảm thấy rất mỹ lệ, thời gian ngắn như vậy lại có thể dẫn nước từ phía sau núi ra, Minh Vương này quả nhiên không thể khinh thường.

Bức hoành phi [1] cũ đã được thay đổi, trên bức hoành phi thiếp vàng có khắc bút tích cường tráng như rồng ba chữ "U Niệm các", theo như lời tối hôm qua Lam Phong nói người đến bố trí và quét dọn sân đã rời đi, hiện tại U Niệm các vừa yên tĩnh vừa xinh đẹp.

"Trời ạ! Tiểu thư, đây là do tối hôm qua Lam Phong cho người đến làm sao?" Lam Vũ giật mình nhìn khoảng sân đẹp đẽ, thốt lên. Mặc dù các nàng sống ở chỗ nào cũng đều xa hoa mỹ lệ, nhưng thời gian ngắn như vậy mà có thể trang trí đẹp thế này, thật sự khiến người ta kinh ngạc.

"Ừ." Lam U Niệm cũng hết sức hài lòng cách bố trí trong sân, hoàn cảnh thanh u [2] mà lại không kiêu căng, làm cho người ta có cảm giác bản thân đang ở núi rừng.

"Tiểu thư, những người kia làm vậy chỉ sợ không ổn, dù sao chúng ta cũng không có liên quan đến bọn họ." Mặc dù Lam Khúc cũng giật mình về sự thay đổi trong sân, nhưng càng nghĩ nhiều tới lợi ích của tiểu thư nhà mình.

"Không sao, đồ vật đưa tới cửa không dùng thì phí." Lam U Niệm trấn an, nàng rất rõ ràng tính khí của Minh Vương kia, cho dù nàng muốn trả lại cũng là chuyện không thể, đã như vậy không bằng yên tâm thoải mái tiếp nhận.

"Niệm Nhi." Lam U Niệm đứng trên lầu các nhìn thấy Lam Kiến Quân cùng Lam Mặc Huyền đều rất kinh ngạc đi vào trong sân.

"Lam Tướng quân, ca ca." Lam U Niệm đi xuống lầu, ôn nhu thi lễ.

"Niệm Nhi muội muội, chuyện gì thế này? Tại sao chỉ một buổi tối liền thay đổi nhiều như vậy, ta và phụ thân còn dẫn theo rất nhiều người hầu đến chuẩn bị dọn dẹp viện từ này đó." Lam Mặc Huyền giật mình nhìn viện từ hoàn toàn mới, kì thực không ngờ vven vẹn một đêm liền có thể xảy ra biến hóa lớn thế này.

Lam U Niệm nhìn ngoài viện, đứng là bên ngoài đứng rất nhiều gia đình, trong tay đều cầm công cụ sửa chữa sân, còn có một ít thủ hạ của Lam Kiến Quân trong tay xách từng món từng món đồ trang trí hết sức tinh xảo, và lại có thể nhìn ra những thứ này đều là Lam Kiến Quân dốc lòng lựa chọn.

"Ca ca tới đây sớm như vậy không biết là vì chuyện gì?" Lam U Niệm hỏi.

Lam Kiến Quân cùng Lam Mặc Huyền có thể cảm giác được Lam U Niệm có chuyện giấu giếm, nhưng bọn họ cũng biết không nên hỏi nhiều. "Niệm Nhi, những người này là thủ hạ của cha, sau này con có thể sai khiến, viện từ của con quá vắng vẻ." Lam Kiến Quân chỉ chỉ những thủ hạ phía sau, đối với một ít người làm cùng nhà hoàn ông sẽ không sắp xếp đến

trong viện của con gái, ông không yên tâm về bọn họ, ông sẽ không để cho chuyện đã từng xảy ra thêm lần nào nữa, càng không để con gái ở ngay dưới mí mắt mình chịu áp lực.

Lam U Niệm nhìn Lam Kiến Quân một lát, nàng có thể nhìn thấy căng thẳng trong mắt ông, nhưng nàng đều không nhìn thẳng.

"Tiểu thư!" Hai mươi thị vệ ở sân ngoài đồng thanh gọi, nếu Tướng quân đưa bọn họ đến bên cạnh tiểu thư, như vậy sau này bọn họ sẽ là thị vệ của tiểu thư.

Tuy thân thù những thị vệ này không phải thật tốt, nhưng có thể làm thù hạ của Lam Kiến Quân cũng không phải người không có năng lực, mà hiện tại, nhìn bề ngoài quả thực Lam U Niệm ở Lam phủ là một mình chiến đấu hăng hái, bên cạnh chỉ có hai tỷ nữ mảnh mai. Còn những người này không chỉ có thể làm chân chạy việc, còn có thể dùng để che dấu năng lực của nàng.

"Các ngươi cũng biết bước vào viện của ta, ta chính là chủ tử của các ngươi, ta muốn người phục tùng mệnh lệnh, các ngươi có thể làm được không?" Lam U Niệm nhìn từng thị vệ đã trải qua chiến trường, giọng nói mang theo khí áp người bề trên hỏi.

Mọi người cảm thấy giật mình đối với khí áp của Lam U Niệm, sau đó cực kỳ bội phục, đồng thanh nói: "Chỉ làm theo những gì tiểu thư nói!"

"Rất tốt, Lam Khúc, dẫn bọn họ vào cất đồ sau đó đến gặp ta." Lam U Niệm hài lòng gật đầu, trong mắt chợt lóe tinh quang.

Chờ tất cả mọi người cất đồ rồi trở lại sân, Lam U Niệm quét đôi mắt lông lánh nhìn hai mươi người, mỗi anh đào đỏ mộng nói ra một câu: "Hiện tại, ta cần các ngươi làm cho ta một việc."

"Nghe theo căn dặn của tiểu thư." Một nam nhân trong hai mươi người đứng ra nói.

"Giết ông ta!" Lam U Niệm dùng ngón tay trắng nõn như hành chi vào Lam Kiến Quân, trong mắt không chút biến hóa.

Toàn bộ viện từ đều tĩnh lặng lại, Lam Kiến Quân nhìn con gái mình không biết nên nói gì, Lam Mặc Huyền há miệng chuẩn bị khuyên ngăn, Lam Vũ và Lam Khúc mặt không chút thay đổi chỉ tin tưởng tiểu thư nhà mình, hai mươi thị vệ khiếp sợ ngẩng đầu lên nhìn nữ hải xinh đẹp xuất trần đứng ở nơi đó, muốn từ trên mặt nàng tìm ra dấu vết nói đùa, nhưng mà không có.

Chỉ một lát, thị vệ vừa đáp lời đột nhiên rút bội kiếm mang theo bên người tấn công Lam Kiến Quân, những thị vệ khác cũng bắt đầu công kích, chỉ còn lại năm thị vệ đứng tại chỗ không chịu làm hại Lam Tướng quân trong lòng bọn họ.

Mười lăm thị vệ công kích Lam Kiến Quân không chừa chỗ trống, nhưng Lam Kiến Quân chinh chiến sa trường nhiều năm thân thù cũng không phải hạng người hơi hợt, cảm bội kiếm màu xanh đen triển đấu cùng đám thị vệ. Lam Mặc Huyền rút kiếm chuẩn bị đi giúp phụ thân, nhưng Lam U Niệm lại tiến lên một bước ngăn cản động tác của hắn.

"Niệm Nhi muội muội..." Lam Mặc Huyền không thể giải thích mở miệng.

Lam U Niệm nhìn bóng người càng ngày càng lộn xộn, Lam Kiến Quân không hổ là Tướng quân một quốc gia, kiếm trong tay giống như sấm sét, có vài thị vệ đã bắt đầu bị thương, nhưng có thể nhìn ra Lam Kiến Quân không có hạ tử thủ, trái lại bởi vì ông kiêng dè mà lộ vẻ mệt mỏi.

"Được rồi, trở về!" Thanh âm êm ái của Lam U Niệm lại vang lên, mười lăm thị vệ buông lỏng hơi thở nặng nề trong ngực, mặc dù bọn họ đã là thù hạ của tiểu thư, nhưng vùng kiếm với Tướng quân tôn kính, trong lòng bọn họ cũng không hơn gì.

Mười lăm thị vệ trở lại chỗ đứng, Lam Kiến Quân cũng thở phào nhẹ nhõm, ông thực sợ con gái của mình muốn giết mình, vậy thì phụ thân như ông đây có bao nhiêu bi ai.

"Các ngươi ở lại, còn năm người các ngươi có thể rời khỏi." Lam U Niệm nói.

"Tiểu thư." Năm thị vệ kia quỳ xuống, không phải bọn họ không nghe mệnh lệnh của tiểu thư, mà là Tướng quân đã từng là chủ tử của bọn họ, người mà bọn họ tôn kính.

"Ta muốn là tuyệt đối phục tùng, còn các ngươi..." Lam U Niệm nhìn năm người quỳ trên mặt đất: "Không phải thị vệ ta cần!"

"Nếu năm người này không hợp, cha sẽ mang đi." Lam Kiến Quân nhìn ra con gái gan dạ, quyết đoán, hiểu rõ không thể nhiều lời, liền dẫn năm thị vệ kia rời đi.

"Niệm Nhi muội muội, muội thật sự dọa ta rồi!" Lam Mặc Huyền vỗ ngực một cái, tình huống vừa rồi rất tồi tệ, hai bên đều là người hắn yêu thương, không muốn bất cứ bên nào bị thương, hắn rất khó xử.

"Ha ha, lá gan ca ca nhỏ như vậy cũng không tốt đâu." Lam U Niệm cười trừ, nàng vốn không thích ra bài theo lẽ thường, hy vọng sau này ca ca phải lớn gan một chút.

Chú thích:

[1] Hoành phi: hoành phi nguyên nghĩa là tấm bảng nằm ngang, vốn là bức thư họa (tranh chữ). Hoành phi có nhiều loại: có bức sơn son chữ vàng, có bức sơn đen chữ đỏ hoặc vàng, cũng có những bức được khảm xà cừ rất cầu kỳ, đẹp mắt. Hoành phi được làm bằng gỗ tốt và được chạm lộng (chạm thủng, chạm lỗ), chạm khắc, gắn kết với nhau thông qua ngàm mộng (bạn nào có ở nhà tranh thì sẽ biết ngàm mộng là gì (thanh kết nối giữa các cột với nhau)).

Hoành phi cổ thường được cấu tạo theo hai dạng chính là dạng hình chữ nhật và hình cuốn thư, ngoài ra còn có bức dạng chiếc khánh, hình ô van.

Những chữ Hán viết trên hoành phi (đại tự) thường theo 4 kiểu cơ bản là chữ Chân, chữ Hành, chữ Khải và chữ Triện, rất ít dùng chữ Thảo.

Những phần lạc khoản nhỏ hơn được ghi ở một hoặc hai bên bức hoành phi sẽ cho chúng ta biết thông tin về chủ nhân của bức hoành phi, người viết, người tặng, sự kiện tạo ra bức hoành phi đó...Hình trang trí trên các bức hoành phi như tứ linh (long – ly – quy – phượng), tứ thời (mai – lan – cúc – trúc).

Mình họa

Hoành phi hình chữ nhật:

Hoành phi hình cuốn thư:

[2] Thanh u: thanh tĩnh và đẹp đẽ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Vô Tình Tiêu Kim các

Editor: Bộ Yến Tử - Diễn Đàn

Hương thơm nhẹ nhàng tỏa từ bốn phía, bảng hiệu "Vô Tình Tiêu Kim các" được kết bằng hoa treo trên cao, vừa vào cửa liền nhìn thấy tấm thảm trắng tinh trải ở đại sảnh, kéo

dài đến mỗi góc. Chính giữa đại sảnh có một đài cao, đài cao này được kết đầy các loại hoa.

Bởi vì là ban ngày, cho nên cũng không có nhiều người tiếng tăm lừng lẫy trong kinh thành ở trong thanh lâu, tú bà nhìn thấy Nam U Niệm mặc một bộ nam trang, mang mặt nạ đi vào, vội vàng tới đón.

"Chủ tử!" Tú bà lập tức thu lại vẻ mặt tùy tiện, gương mặt tô đầy son bột nhanh chóng biến thành cung kính.

"Ừ, Tam công tử có ở đây không?" Ánh mắt Lam U Niệm dò xét toàn bộ thanh lâu, có thể thấy Tam ca quản lý thanh lâu rất tốt.

"Tam công tử đang nghỉ ngơi ở lầu ba, có cần thuộc hạ đi đánh thức Tam công tử không ạ?" Tú bà sai người đóng cửa thanh lâu, dù sao chuyện của chủ tử cũng cực kì thần bí, vẫn nên phòng ngừa có người không cần thiết biết hành tung chủ tử, cho nên các vị công tử đã sớm cẩn thận, phải ẩn giấu hành tung của chủ tử.

"Không cần, người đi xuống đi." Lam U Niệm đi thẳng tới lầu ba. Tú bà vô cùng tôn kính nhìn theo bóng dáng chủ tử, Vô Tình các có rất nhiều sản nghiệp, mà chủ tử của bọn họ chính là vị tiểu công tử này. Dưới trướng chủ tử có năm vị công tử quản lý tất cả buôn bán, còn tiểu chủ tử lại có sự thông minh và mạnh mẽ mà người khác không có.

Lam U Niệm chậm rãi đi lên lầu ba. Thanh lâu này mới mở ba năm trước, không hề xa hoa lãng phí giống như các thanh lâu khác, mà mang theo vài phần tao nhã, bố trí như thế sẽ làm cho nam nhân chỉ biết suy nghĩ bằng nửa người dưới yêu thích. Bản thân ở trong thanh lâu, khách có thể chọn kỹ nữ hầu hạ, nhưng kỹ nữ cũng có quyền từ chối, quy củ như vậy không chỉ không có hù dọa những nam nhân kia, ngược lại càng thêm hấp dẫn, nữ tử nhàn nhạt chịu đựng đã khiến người ta chán ngán.

Tác dụng lớn nhất của thanh lâu này chính là thăm dò tình báo, thu thập đủ loại tin tức. Các cô nương trong thanh lâu cũng không phải đều là người của Vô Tình các, chỉ có thật thật giả giả, giả giả thật thật mới có thể không để người ta phát hiện ra công dụng thật sự của Vô Tình Tiểu Kim các.

Đẩy cửa phòng lầu ba ra, Lam U Niệm nhìn thấy Quý Tam vẫn còn ngủ say, quạt giấy không rời khỏi người đặt ở đầu giường, lần nào Lam U Niệm cũng sẽ trợn trắng mắt nhìn tên hồ ly này dùng cái chân màu hồng phấn bọc lấy cơ thể, hồng pháp nha, quả khảo nghiệm năng lực tiếp nhận của nàng.

"Được rồi, đừng giả bộ ngủ nữa." Lam U Niệm cầm lấy chén trà rót cho mình một chén rồi thưởng thức, phát hiện Quý Tam vẫn còn giả bộ nằm ngủ trên giường, không khách khí bật cười.

"Vậy huynh ngủ tiếp đi, muội đi đây." Lam U Niệm đặt chén trà xuống, đứng lên chuẩn bị rời đi.

"Bây giờ tiểu sư muội càng ngày càng bận rộn, làm sao có thời gian đến thăm Tam ca." Quý Tam cầm lấy quạt giấy trên giường bắt đầu phe phẩy, vẻ nên bức tranh quý dị có chút vui vẻ.

Ngay tức khắc Lam U Niệm đã hiểu, tin tức của Tam ca là nhanh nhất, e là đã sớm biết nàng trở lại kinh thành, nhưng mà đợi hồi lâu vẫn không thấy nàng đến thăm hân, cho nên tức giận mà thôi. Kỳ thật lúc nàng về kinh đúng là chuẩn bị đến Vô Tình Tiểu Kim các thăm Tam ca trước, cho Tam ca một bất ngờ, có điều là thời gian bị muộn nên trực tiếp tiến cung.

"Sao càng ngày Tam ca lại càng giống trẻ con thế, càng lúc càng giống sư phụ." Lam U Niệm không giận, đã tập mãi thành quen vì hành vi thỉnh thoảng động kinh của Quý Tam.

"Hừ, muội không khiến chúng ta bót lo được mà, nước ở kinh thành quá sâu, muội chưa có sắp xếp gì đã trực tiếp tới, cũng không chịu báo một tiếng với cả sư phụ." Quý Tam khoắc ngoai báo, trách cứ tiểu sư muội không chút ý thức có nguy hiểm.

"Cũng có lúc phải về, đúng lúc có cơ hội đương nhiên phải quay về." Lam U Niệm ý tứ sâu xa nói.

"Mà thôi, chuyện muội muốn làm chúng ta cũng can không được, mọi việc phải cẩn thận." Quý Tam thở dài, đừng nhìn tiểu sư muội của hân lớn lên quốc sắc thiên hương, mềm yếu thương người, nhưng trong xương lại có chấp hơn bất cứ kẻ nào, còn mang theo dự kiến bá đạo không thể đoán được.

"Giúp muội điều tra Minh Vương Phong Dực Hiên." Mục đích chủ yếu hôm nay Lam U Niệm đến đây là vì chuyện này.

"Sao vậy? Hân trêu chọc tiểu sư muội à?" Quý Tam vội vàng hỏi.

"Không có, chỉ là người này cho muội cảm giác quá nguy hiểm, người nguy hiểm đương nhiên muội phải hiểu rõ ràng." Lam U Niệm nhớ tới Phong Dực Hiên, không khỏi mang theo vài phần bất đắc dĩ, võ công không bằng hân, thân phận cũng áp đảo không được, quả thực rất phiền phức.

"Tình báo về Minh Vương cũng không nhiều, trừ những tin đồn bên ngoài thì có rất ít tình báo về hân." Quý Tam cau mày hồi tưởng lại tất cả những chuyện có liên quan tới Minh Vương.

"Mà thôi, chuyện này cũng không cần phải làm ngay nhất thời, lát nữa muội sẽ tới Vô Tình Trần Vị các, Tam ca có đi không?" Lam U Niệm hỏi.

"Hôm nay muội sẽ đi đánh đàn ca hát sao?" Đôi mắt Quý Tam sáng lên, hỏi.

Lam U Niệm gật đầu.

"Lần này khẳng định Trần Vị các lại kiếm được không ít lợi nhuận. Muội không biết đâu, hiện tại một thủ khúc của muội có bao nhiêu chấn động, có biết bao quan to quý nhân tới Trần Vị các chính là vì có thể nghe một khúc của muội. Chỉ là, muội đó, có lúc nửa năm cũng không xuất hiện một lần." Quý Tam nhìn Lam U Niệm giống như nhìn thấy vàng ròng bạc trắng chạy vào túi của mình.

"Tam ca, huynh rõ ràng là một tên gian thương, xem đáng đáp này của huynh rất giống muốn bán Niệm Nhi." Lam U Niệm trêu ghẹo.

"Ôi, tiểu sư muội đang vu oan cho ta đấy! Tam ca của muội là gian thương không sai, nhưng như thế cũng sẽ không bán tiểu sư muội, muội là bảo bối của sư phụ cùng các sư huynh." Quý Tam dùng quạt giấy gõ vào lòng bàn tay, đoan chính nhìn Lam U Niệm.

"Thân thể thế nào? Sau khi dùng Hương Liên có thể ức chế độc?" Quý Tam chuyển đề tài quá nhanh, nhưng rõ ràng là lo lắng chân thật.

"Ừm, rất tốt, tạm thời sẽ không nguy hiểm tới tính mạng." Tuy Lam U Niệm cố gắng cứu vãn thân thể chính mình, nhưng cũng sẽ không vì kịch độc mà cả ngày lo lắng.

Đột nhiên Quý Tam không biết nói gì để an ủi tiểu sư muội, chẳng lẽ nói nhất định có thể giải được độc trong cơ thể muội? Nhưng đã qua nhiều năm, độc vẫn còn giày vò tiểu sư muội. Từ lúc tiểu sư muội còn nhỏ đã bắt đầu cho tới bây giờ, khi độc phát có bao nhiêu đau đớn bọn họ đều rõ ràng, nhưng cho tới bây giờ tiểu sư muội không kêu một tiếng cũng không khóc một lần, muội có biết, muội như vậy làm người khác đau lòng biết bao.

"Nghe nói, gần đây Bạch Liên rất được chào đón?" Lam U Niệm nhớ tới nữ tử tên là Bạch Liên trong thanh lâu rất được người hoan nghênh.

"Đương nhiên, dựa theo phương pháp tiểu sư muội huấn luyện, có nữ tử nào không biết cách khiến người yêu mê? Có bao nhiêu người vì gặp mặt Bạch Liên một lần, có thể nói là táng gia bại sản? Chẳng qua..." Quý Tam ngắt lời, chỉ nói một nửa.

"Humm?"

"Nhưng trong lòng Bạch Liên đã có ý trung nhân rồi. Muội đoán xem là ai?" Quý Tam hỏi.

"Không phải là huynh chứ? Huynh đừng có động tới nữ nhân trong thanh lâu này, đó đều là cây rưng tiền của huynh." Lam U Niệm cảnh cáo, thật sự thì Quý Tam rất thích chung điện.

"Lần này muội oan uổng ta đấy nhé, người nàng vừa ý là sư muội."

"Phụt - -"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Bạch Liên si tình

Editor: Bộ Yến Tử - Diễn Đàn

"Tam ca, huynh nói thật chứ?" Lam U Niệm vẫn trong tư thế bị sét đánh, mặc dù nàng không kỳ thị tình yêu đồng tính, nhưng nàng không nghĩ tới mình sẽ quyến rũ con gái nhà người ta.

"Tiểu sư muội, muội càng ngày càng mê người, ngay cả mỹ nhân cũng si mê muội." Quý Tam lấy ra khăn tay lau lá trà cùng nước trà dính trên mặt, có chút há hê nói: "Muội cũng biết Bạch Liên là thanh quan, ngoại trừ ra sân khấu biểu diễn thì chưa bao giờ tiếp khách. Vốn điều này cũng không có gì kỳ quái, nhưng kỳ quái chính là lúc nào nàng ta cũng vô tình hay cố ý hỏi thăm muội có đến Tiêu Kim các hay không, bộ dáng thiếu nữ hoài xuân làm cho người ra rất cảm động!"

Lam U Niệm cảm thấy cả người không khỏe, biết Bạch Liên là một việc rất bất ngờ, tình tiết rất giống với chuyện cầu huyết xưa, nhưng có chỗ khác biệt chính là nàng không phải nam chính mà là nữ giả nam trang.

Hai năm trước khi nàng xuất cốc chuẩn bị đến kinh thành, ở trên đường phát hiện một đội thị vệ võ công không tệ hộ tống một nữ tử ăn mặc phi phạm trốn chạy trên đường. Lam U Niệm thấy thú vị nên cùng Lam Nhận nấp ở một bên xem đầu võ miễn phí. Thị vệ cuối cùng ngã xuống, ngay cả nha hoàn bên cạnh nữ tử cũng vì bảo vệ chủ mà bị người mặc áo đen một đao giết chết.

Lam U Niệm đứng ở trên cây xanh um, nhìn nữ tử từ từ trong xe ngựa đi ra. Mái tóc thật dài vẫn thành Phi Hà kế, vài sợi tóc mai rủ xuống bên tai, dưới cơn gió nhẹ, phiêu dật giống như tiên tử, bộ váy dài màu tím chật chệch váy lầy dăng người lồi lõm. Chỉ nhìn một chút, Lam U Niệm khẳng định đây là một đại mỹ nhân.

Nhưng càng làm cho Lam U Niệm cảm thấy hứng thú chính là, tuy thần sắc nữ tử hoảng loạn, khoe mắt rung rung khi nhìn thấy nha hoàn và thị vệ tử vong, nhưng không có xin tha không khóc lóc, vẫn cao quý đứng trong vòng vây của đám người áo đen. Về mặt cao quý không cho phép kẻ khác khinh nhờn, loại khí chất này chẳng phải của người hoàng gia.

Cho nên khi nữ tử kia thẳng thắn đón nhận cái chết, Lam U Niệm như một thiếu niên lang nhẹ nhàng chấn ở trước người nữ tử, chiêu thức tàn nhẫn thư thái nước chảy mây trôi giải quyết tất cả người mặc áo đen, cũng cứu được nữ tử như hoa sen.

Từ đó về sau nữ tử đi theo Lam U Niệm, Lam U Niệm bắt đầu đi dẫn nàng ta tới Tiêu Kim các. Khi đó Lam U Niệm cũng không để nàng ta đến Tiêu Kim các nhận chuyện làm ăn cùng tình báo. Nhưng Bạch Liên lại tự nguyện lên đài biểu diễn, vì Tiêu Kim các mời chào rất nhiều chuyện làm ăn, đến bây giờ Lam U Niệm cũng không biết Bạch Liên lại có tâm tư như thế với nàng.

"Ấy da! Lần này nhất định muội phải phụ nàng." Lam U Niệm nhớ lại dáng vẻ vui vẻ của Bạch Liên mỗi lần nhìn thấy nàng đến Tiêu Kim các, cũng biết Quý Tam không có nói dối.

"Thân phận của Bạch Liên không đơn giản, tiểu sư muội không thể đắc tội nàng ta, nên biết nữ tử sa vào bẽ bỉnh là đáng sợ nhất." Quý Tam lo lắng nói, ngôn hành cử chỉ [1] của Bạch Liên rất có phong độ hoàng gia, chỉ kém tiểu sư muội một chút. Mặc dù hiện tại Bạch Liên một lòng vì Vô Tình các làm việc, nhưng sau này ai có thể nói chính xác?

"Nếu Bạch Liên là nữ tử như thế, lúc trước Niệm Nhi cũng sẽ không cứu nàng ta. Nàng ta là nữ tử thông suốt như hoa sen, cho dù mất đi tình yêu cũng sẽ sống tốt đẹp." Lam U Niệm nhớ tới Bạch Liên kiên cường, vô cùng tán thưởng.

"Tiểu sư muội, muội ở phủ Tướng quân không có để lộ dung mạo chứ?" Quý Tam cẩn thận nhìn dung mạo như Thiên Tiên của Lam U Niệm hỏi.

"Đúng, sao vậy?" Lam U Niệm khó hiểu.

"Hô - - may mắn, nếu không toàn bộ kinh thành sẽ nổ tung. Tiểu sư muội này, không phải Tam ca nói muội, vẻ đẹp của muội tốt nhất đừng nên để lộ, nếu không sẽ khiến cho người ta thèm muốn." Quý Tam sâu xa nói, nếu không phải tiểu sư muội lớn lên cùng bọn họ, có tình cảm gia đình, huynh đệ bọn họ có thể trốn thoát sức quyến rũ của tiểu sư muội sao?

Lam U Niệm bật cười, gương mặt của nàng đúng là quá mức tinh xảo mỹ lệ, so với gương mặt mỹ hoặc kiếp trước thì gương mặt này rất thánh khiết, nói là Thiên Tiên cũng không quá đáng, đây là tướng mạo Yêu Cơ họa quốc.

"Chủ tử, Tam công tử." Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa của tú bà.

"Chuyện gì?" Quý Tam hỏi.

"Bạch Liên tiểu thư muốn đến đàn một khúc, không biết chủ tử có cần không ạ?" Tú bà bạo gan hỏi, tâm tư của Bạch Liên tiểu thư rất nhiều người trong các đều hiểu rõ, nhưng chủ tử rất thần bí, ngay cả mặt mũi đều không rõ ràng, chỉ sợ Bạch Liên tiểu thư phải thất vọng rồi.

Quý Tam cho Lam U Niệm một ánh mắt, rõ ràng để nàng tự mình quyết định gặp hay không gặp. Bạch Liên cũng là người đáng thương, yêu một người coi như xong, hơn nữa người này một năm tới không được mấy lần, nàng ta chỉ có thể chờ đợi, càng đáng thương hơn nữa người mà nàng ta yêu là nữ tử, còn là một tiểu cô nương.

"Để nàng vào đi!" Thanh âm nhu hòa mang theo chút khăn khăn của Lam U Niệm vang lên.

Bạch Liên đứng sau lưng tú bà, nghe được thanh âm chủ tử, cả người vui vẻ như đóa hoa nở rộ. Tú bà nhìn thấy không khỏi cảm khái, Bạch Liên tiểu thư cần gì phải làm vậy? "Bạch Liên tiểu thư, chủ tử cho phép cô đi vào."

Bạch Liên đẩy cửa phòng, liền nhìn thấy nam tử ngồi trên giường mềm thương thức trà, rõ ràng thân thể không cao nhưng ở trong mắt Bạch Liên lại cao lớn hơn bất kỳ ai. Hơi thở quanh thân tựa như yêu như ma đầu độc Bạch Liên, làm cho gương mặt xinh đẹp có chút ửng hồng.

"Chủ tử, Tam công tử." Sau khi Bạch Liên thi lễ, thì ngẩng đầu lên nhìn Lam U Niệm đã mấy tháng không gặp.

"Ừ, ở chỗ này tốt không?" Lam U Niệm để Bạch Liên ngồi xuống, tự mình rót cho Bạch Liên chén trà quan tâm hỏi, dù sao nữ tử kiều ngạo như vậy lại ủy thân ở thanh lâu, ít nhiều gì vẫn có chút tiếc nuối.

"Tạ chủ tử quan tâm, Bạch Liên sống rất tốt." Bạch Liên thướt tha ngồi xuống, đối với quan tâm của Lam U Niệm cảm động không thôi.

"Bạch Liên, ngươi là một nữ tử tốt, nếu không thích hoàn cảnh như vậy, ta có thể an bài." Lam U Niệm có vài phần khoan dung với Bạch Liên, đóa sen trắng này nàng không muốn nàng ta bị nhuộm đen.

"Chủ tử, Bạch Liên làm không tốt sao?" Bạch Liên khò sờ hỏi, nàng ta thật sự thích cuộc sống như vậy, rất tùy ý, không giống như cuộc sống đã từng đúng quy đúng củ.

"Ngươi làm rất tốt, nhưng ta không muốn ủy khuất ngươi, ngươi có hiểu không?" Đối với chuyện tình cảm Lam U Niệm thật sự không am hiểu, Quý Tam ở bên nhìn mà muốn bật cười, đây không phải khoản nợ phong lưu sao?

"Chủ tử, Bạch Liên rất thích cuộc sống như vậy, mặc dù đang ở thanh lâu, nhưng người được tự do, hơn nữa mọi người trong Tiêu Kim các rất tốt với Bạch Liên." Bạch Liên chân thành nói.

"Ừ, vậy là tốt rồi." Lam U Niệm gật gù đầu: "Không phải nói đánh đàn sao?"

Bạch Liên ngồi vào cạnh đàn trong phòng, đàn một khúc nhạc trầm tĩnh, thủ khúc này là do Lam U Niệm giao cho Bạch Liên, lúc trước Bạch Liên càng thêm bội phục Lam U Niệm, chủ tử đúng là văn võ song toàn. Bạch Liên đã từng một mình đàn vô số lần thủ khúc này, hiện tại có thể đánh đàn cho chủ tử nghe, thật tốt!

Chú thích:

[1] Ngôn hành cử chỉ: lời nói và việc làm.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Trân Vị các

Editor: Bộ Yến Tử - Diễn Đàn

Trong kinh thành phố xá náo nhiệt có một lầu các độc lập, gạch ngói màu xanh đen, mơ hồ lộ ra một góc hòn non bộ, đình đài lầu các, hoa và cây cối sum suê đông đưa theo gió, rất có hương vị vùng sông nước Giang Nam. Mọi người vẫn chưa đi vào, cũng có thể suy ra, chắc hẳn phong cảnh bên trong có thể làm say lòng người. Đứng ở cửa là hai người mặc y phục tiểu nhị lộ ra nụ cười đúng chuẩn, tìm kiếm ghế lộ và chỗ ngồi cho mỗi người. Đi vào, sẽ phát hiện trên mỗi cái bàn bên trong đều đặt một bình sứ thon dài màu trắng, bên trong cắm vài đóa hoa tao nhã. Đây chính là Vô Tình Trân Vị các tiếng tăm lừng lẫy trong kinh thành!

Trân Vị các không chỉ bố trí mới mẻ độc đáo, món ăn ngon, quan trọng chính là bên trong đại sảnh trên cùng có một vũ đài [1] chạm khắc vô cùng mỹ lệ. Bốn phía vũ đài đều có bức rèm che thẳng đứng, bên trong bức rèm che còn có một chuỗi hoa tươi được xâu lại giống như bức rèm che buông xuống bốn phía vũ đài. Từ đại sảnh cùng ghế lộ lầu hai chỉ có thể nhìn thấy bóng người mơ hồ trong vũ đài.

[1] Vũ đài: Vũ đài.

Vũ đài của Trân Vị các nổi danh nhất nơi này, bởi vì từ khi Trân Vị các khai trương tới nay, tại đây sẽ có một cô nương tới đánh đàn ca hát không định trước thời gian. Tất cả mọi người không biết tuổi tác và tướng mạo vị cô nương này, nhưng mỗi từ khúc của cô nương này đều thịnh hành trên đại lục.

Đã từng có biết bao nhiêu người có tiền có thể muốn gặp mặt cô nương này một lần đều không bệnh mà mất, nếu như có người dám nói năng lỗ mãng lúc cô nương này biểu diễn thì ngày hôm sau sẽ phát hiện thi thể người đó, điều này làm cho tất cả mọi người không dám tiếp tục đánh chú ý tới cô nương này. Người người đều biết từ lâu [2] này là sản nghiệp của Vô Tình công tử, còn vị cô nương đó có thể được che chở như vậy trong lầu, rất nhiều người đều cho rằng cô nương này có quan hệ không tầm thường với Vô Tình công tử.

[2] Từ lâu: quán rượu.

Lam U Niệm và Quý Tam từ cửa sau lặng lẽ đi vào Trân Vị các, đứng trong ghế lộ ở lầu ba nhìn khách nhân chen chúc phía dưới, Lam U Niệm không nói gì, chỉ hỏi: "Tam ca, huynh làm cái gì vậy?"

"Ta chỉ cho người tân ra tin tức, ngày hôm nay Diệu Âm cô nương xa cách ba tháng lại lên đài lần nữa, sau đó như mọi người thấy." Quý Tam bắt đầu chỉ chỉ tình huống người chật kín đại sảnh phía dưới, vẫn còn có rất nhiều người đang nghĩ biện pháp tiến vào Trân Vị các nghe một khúc của Diệu Âm cô nương.

Lam U Niệm nhìn phía dưới rất nhiều người, không khỏi cảm khái xem ra ở cổ đại cũng rất thịnh hành theo đuổi thần tượng, hơn nữa còn điên cuồng hơn so với hiện đại. Chẳng qua là nàng hát một từ khúc tập trung văn hóa hiện đại, hơn nữa kể từ khi thành lập Trần Vĩ các tới nay nàng cũng đã chỉ đài mấy lần, không nghĩ tới nàng vẫn được nghênh đón nhiệt tình như thế.

"Thật ngại quá, hôm nay Trần Vĩ các đã đầy ngập khách." Tiểu nhị mặc áo bào màu xanh mím cười nói với rất rất nhiều người ở ngoài cửa đang muốn tiến vào từ lâu.

"Cái gì, đầy ngập khách rồi á? Ta có thể ra bạc gấp đôi, hôm nay Diệu Âm cô nương đến, chúng ta đợi lâu như vậy chính là vì muốn nghe Diệu Âm cô nương xướng một khúc." Một quý công tử bất nản nói.

"Đúng vậy, Diệu Âm cô nương rất hiếm khi lên đài, tiểu nhị, ta ra gấp ba bạc." Một quý công tử khác gào lên.

Tiểu nhị nhìn biến người ngoài cửa, lau mồ hôi trên trán, không nghĩ tới hôm nay chỉ cần nghe tin Diệu Âm cô nương tới từ lâu lại có nhiều người đến tới vậy, bây giờ nên làm sao mới tốt đây.

"Các vị khách nhân tôn quý, bởi vì người trong tiểu điểm đã sớm đầy, cho nên thật xin lỗi, nhưng mà không lâu nữa Diệu Âm cô nương còn có thể lên đài, đến lúc đó xin mời các vị đặt chỗ trước thời gian là được." Ông chủ từ lâu mím cười đứng đây, trấn an cảm xúc rất nhiều người ngoài cửa, kỳ thật trong lòng cũng vô cùng ngọt ngào, sao Tam công tử lại thả ra tin tức, lần này thật khó khăn.

Trong ghế lô tôn quý nhất ở lầu hai ngồi bốn nam tử, một người là Chiến Thần Phong Dực Hiên tiếng tăm lừng lẫy Phong Quốc, y phục trắng, tóc đen, toàn thân phát ra khí phách vương giả, vẻ mặt lạnh lẽo giống như băng tuyết, khiến người ta không rét mà run. Hắn đứng nơi đó như một tượng băng, tuấn mỹ như đúc, băng lãnh như sương, phong hoa tuyết đại [3]!

[3] Phong hoa tuyết đại: còn có thể hiểu là tao nhã/ phong nhã tài hoa/hào hoa phong nhã,...

Ngồi ở một nơi khác là một nam tử rất nhỏ nhắn khiêm tốn, hắn ta là Tử Vương gia Phong Quốc Phong Hạ Kỳ, đôi mắt âm áp nhưng lại hiện ra tinh quang giống như hồ ly, lúc nào cũng tỏa ra hào quang hấp dẫn người, gương mặt trong trẻo, môi như cánh hoa hồng, dáng người thon dài rắn chắc.

Ngồi ở một góc khác nữa là Quân sư Kinh Vô An rất được kính ngưỡng trong quân đội, mặt y Quân sư Kinh Vô An này hơi gầy, đôi mắt hẹp dài, sống mũi cao thẳng, môi mỏng hơi trắng, làm cho người ta có cảm giác là một tên thư sinh tay trái gãi không chặt, nhưng mưu lược của người này lại không thể khinh thường.

Còn một người nữa chính là Trang chủ giảng hồ đệ nhất trang Vũ Lư Ly, hắn khoác bên ngoài một cái áo choàng không có tay vàng nhạt, tà áo tùy ý rộng mở, lộ ra y phục thanh lịch bên trong, cùng với màu sắc óng ánh của ngọc bội bên hông, trong quý khí lộ ra thanh nhã, tựa như một văn nhân nho nhã, một thân trang phục làm nổi bật nam tử phong thần như ngọc, sáng ngời như trăng.

"Ta nói này Lư Ly, cả ngày huynh chỉ làm những chuyện phong hoa tuyết nguyệt [4], thật sự không cảm thấy có chút vô vị à?" Kinh Vô An vừa thưởng thức trà thơm ở Trần Vĩ các vừa nói.

[4] Phong hoa tuyết nguyệt: dùng để chỉ tình cảm trai gái. Ở đây tác giả chơi chữ nên giữ nguyên.

"Vô An, lần này huynh nói sai rồi, mặc dù ta phong lưu nhưng cũng không phải loại người háo sắc, thật sự thì ca khúc của Diệu Âm cô nương thật là khéo, khúc từ [5] quá hay, vô cùng có khí chất!" Vũ Lư Ly nói đến nữ thần trong lòng cũng cực kỳ tán thưởng.

[5] Khúc từ: lời bài hát.

"Hả? Sao lại nói vậy?" Kinh Vô An nghi ngờ nói, người bằng hữu này của hắn ta mặc dù phong lưu, nhưng cũng chỉ vui đùa một chút mà thôi, từ khi nào thì lại tán thưởng qua một nữ tử.

"Hắn là các huynh cũng nghe qua ca từ Diệu Âm cô nương truyền ra ngoài, phải chăng tuyệt không thể tả?"

"Đúng vậy, tuy chưa từng nghe cô nương này xướng, nhưng chỉ bằng những ca từ kia cũng đã không ai bằng."

"Vô An, huynh không biết đâu, Lư Ly từng nhiều lần muốn gặp mặt Diệu Âm cô nương nhưng đều chưa từng thấy, cho nên không phải vì người ta đẹp mà đến." Phong Hạ Kỳ giải thích.

"Như vậy xem ra, quả thực Diệu Âm cô nương có chỗ hơn người, có thể không cho đệ nhất trang chủ mặt mũi, nữ tử này đúng là không giống người thường." Kinh Vô An mang theo vài phần tán thưởng nói, nhiều nữ tử thấy người sang bắt quàng làm họ, nhưng nữ tử này không vì thân phận của Lư Ly mà bị thuyết phục, lên đài rất ít nhưng không lấy lòng mọi người, người có thể viết ra từ khúc tuyệt vời như vậy là vô cùng hiếm thấy, thế gian này vẫn còn có nữ tử như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 39: Trời sinh ta tài tất hữu dụng, ngàn vạn lần đừng ức hiếp thiếu niên nghèo!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Bộ Yến Tử - Diễn Đàn

"Tránh ra, vị trí này bốn công tử mua." Trong đại sảnh phi thường náo nhiệt truyền đến một tiếng quát lớn vô cùng hung hăng căn quấy.

"Vị công tử này, vị trí này ta đã thanh toán tiền đặt cọc trước, bao nhiêu tiền cũng không nhường." Thanh âm một nam tử ôn tú nhưng cứng rắn vang lên.

"Người biết ta là ai không? Người lại dám tranh với ta? Ta nói cho người biết, hôm nay vị trí này người nhường cũng phải nhường, không nhường cũng phải nhường!" Nam tử hung hăng xách nam tử ngồi ở vị trí khá cao lên, thủ đoạn thô lỗ.

"Vị công tử này mời buông tay, hôm nay ta đến là vì muốn nghe một khúc của Diệu Âm cô nương, công tử không nên cố tình gây sự!" Nam tử bị đối xử thô lỗ hiển nhiên cũng hơi tức giận.

"Hừ! Người cũng không nhìn lại bộ dạng nghèo túng của chính mình đi, người cũng xứng đến Trần Vị các nghe Diệu Âm cô nương biểu diễn?" Nam tử hung hăng đuổi nắm đấm, chuẩn bị ra tay.

Thay quần áo xong Lam U Niệm đi vào bức rèm che trong vũ đài, nàng cau mày nhìn về phía tiếng ồn lớn dưới đại sảnh, nam tử hung hăng một thân băng lam tơ lụa tốt nhất, trên tay đeo vài chiếc nhẫn màu sắc rất khoa trương, khoe miệng mỉm cười xấu xa rất đáng khinh.

Còn nam tử bị hất ta túm chặt cổ áo, một thân y phục có hơi trắng bệch, đầu tóc buộc lên đơn giản bởi một cây trâm trúc, vóc người cũng không cao hơn nữa có chút gầy yếu, nhưng cho dù vậy lưng hắn vẫn thẳng như cây Bạch Dương [1] ẩn chứa sức mạnh kiên cường.

Lúc quả đấm của nam tử hung hăng cách gò má nam tử thanh tú chỉ một chưởng, quân sự Trần Vị các vội vàng ngăn lại, bình thường đều là gương ôn hòa giờ đã lạnh mặt, dù sao hôm nay chủ tử tới nơi này lại có người dám gây chuyện, đây không phải khiến ông mất mặt sao? Hơn nữa xem ra bọn họ chỉ là loại ý thể hiệp người, ở Trần Vị các tất cả mọi người đều được đối xử bình đẳng, cho dù người muốn đánh muốn ra tay cũng phải ra ngoài Trần Vị các rồi nói sau.

"Thỉnh vị công tử này không được gây sự ở Trần Vị các!" Quân sự sau khi giải cứu nam tử thanh tú liền rời đi, dù sao cũng là kinh doanh, chỉ cần không nguy hại đến Trần Vị các, quân sự sẽ không hỏi nhiều.

Trong lúc không để ý bị ngăn lại nam tử hung hăng tức giận lật tung cái bàn của nam tử thanh tú, chén và hoa trên bàn đều rơi vỡ nát trên mặt đất, tiếng vỡ vụn lạnh lạnh làm cho đại sảnh yên tĩnh trở lại, gia đình đi theo nam tử hung hăng càng thêm kiêu căng, lại chuẩn bị ra tay với nam tử thanh tú.

"Người phương nào nào loạn ở đây?" Thanh âm tuyệt vời như nước suối vang lên trong đại sảnh, thấm vào lòng người.

Lúc này mọi người mới nhìn thấy, sau bức rèm che trong vũ đài đã có một nữ tử thấy không rõ mặt đang ngồi, nhất thời tinh thần mọi người vô cùng phấn chấn, bởi vì có thể ngồi ở chỗ đó ngoại trừ Diệu Âm cô nương còn có thể là ai?

Lầu hai, Phong Dục Hiền vẫn luôn không nhúc nhích đột nhiên nhìn về phía bóng người mờ hồ giữa vũ đài, luôn cảm thấy thanh âm kia rất quen thuộc, bóng dáng càng làm cho hắn nhận không được muốn tới gần.

"Quấy rầy thanh tịnh của Diệu Âm cô nương, là tiểu sinh không đúng, mong cô nương rộng lòng tha thứ." Nam tử thanh tú vái chào, đối với câu hỏi của nữ thần vẫn lộ vẻ rất câu nệ.

Vốn dĩ công tử hung hăng đang chuẩn bị làm loạn lên nghe được thanh âm say lòng người, không chỉ bắt đầu muốn xem nữ tử bên trong bức rèm che như thế nào, đây là lần đầu tiên hắn ta nghe được thanh âm Diệu Âm cô nương trong lời đồn, quả nhiên khiến lòng người say đắm, bình thường hắn ta đã quen hung hăng can quấy, hiện tại lại xem thường một nữ tử lên đài biểu diễn: "Người chính là Diệu Âm cô nương?"

Vừa nói ra lời này, sắc mặt tất cả mọi người trong đại sảnh đều bất thiện nhìn nam tử hung hăng, còn Vũ Lưu Ly ở lầu hai thấy nữ thần của mình bị người ta bắt kính, tức giận muốn ra tay, ngay cả nam tử gầy đều nghiêm mặt lại.

"Đúng vậy, không biết công tử có chuyện gì?" Thanh âm bên trong bức rèm che không có nửa phần không vui, vẫn dễ nghe như trước.

"Ta đồng ý trả gấp đôi giá tiền đến ngồi vị trí thứ nhất, để nam tử này tránh ra!" Ngữ khí sai khiến chứa đầy phần cao ngạo, nam tử hung hăng lại càng ngẩng đầu lên.

"Vị công tử này có nguyện ý nhường chỗ ngồi không? Vị trí này là của người, quyền quyết định là ở người." Thanh âm bên trong bức rèm che vẫn không có chấp chừng, cho dù nam tử hung hăng có lớn lời như thế nào cũng không bị xem nhẹ.

"Tiểu sinh không muốn." Nam tử thanh tú không nghĩ tới Diệu Âm cô nương lại hỏi ý của mình, lập tức có cảm giác được coi trọng.

"Ta đồng ý ra gấp ba, không, bốn lần bạc!" Nam tử hung hăng khinh bỉ nhìn bóng người trong bức rèm che, cho rằng hình tượng giàu có của mình khẳng định khiến Diệu Âm cô nương xem trọng.

"Một chỗ ngồi ở Trần Vị các cần không ít bạc, số bạc này là từ đâu mà có?" Thanh âm trong bức rèm che không hiểu sao ngậm vài phần ý cười, làm cho người trong đại sảnh đoán không ra dụng ý của Diệu Âm cô nương.

"Đương nhiên là trong phủ của ta, ta là con trai trưởng trong nhà!" Đường như nam tử hung hăng vô cùng coi trọng thân phận của chính mình, rất sợ người khác không biết mình.

"Vậy còn vị công tử này thì sao?" Người trong bức rèm che hỏi nam tử thanh tú.

"Ta, ta, ta nỗ lực làm công kiếm tiền." Nam tử thanh tú có chút xấu hổ nói tới nguồn gốc bạc của mình.

Nam tử hung hăng đang chuẩn bị cười nhạo nam tử thanh tú bần cùng, nhưng còn chưa mở miệng, thanh âm trong bức rèm che đã truyền đến: "Có thể dựa vào bản thân cố gắng kiếm bạc mới là khả kính, bạc của công tử là do hai tay mình làm ra, dù sao cũng cầu tiến hơn những người chỉ biết đục khoét người nhà rất nhiều!"

Lam U Niệm vừa nói xong, đại sảnh càng thêm yên tĩnh, nam tử thanh tú khiếp sợ nhìn nữ tử trong bức rèm che. Bởi vì gia cảnh hắn nghèo khó, bất luận làm cái gì cũng bị người ta cười nhạo và cứ hiếp, hắn không tin số mệnh cho nên vẫn luôn cố gắng, nhưng tất cả mọi người vẫn khinh bỉ hắn. Hôm nay nữ thần của hắn lại khẳng định, khẳng định hắn có lòng cầu tiến hơn nhiều so với quý công tử tiêu xài tiền tài gia tộc.

Ánh mắt tất cả người trong đại sảnh đều sáng lấp lánh nhìn Diệu Âm cô nương sau bức rèm che, nữ tử bọn họ gặp được không ghét người nghèo thích người phú quý, nữ thần Diệu Âm cô nương của bọn họ là người có nhân phẩm thanh cao nhất trên thế giới, bất luận vàng bạc gì đều không rung động được.

"Tốt! Quả nhiên không hổ là Diệu Âm cô nương, cách nghĩ bậc này trong kinh thành có mấy người có? Không nhìn thấp người nghèo khó, không lấy lòng con cái nhà quan, hiếm thấy!" Đôi mắt Kinh Vô An tỏa sáng nhìn đại sảnh dưới lầu, hắn ta không nghĩ tới bị bạn tốt kéo tới lại có thể gặp được nữ tử như vậy, không uống công hắn ta đi một lần.

"Vừa rồi không phải nói ta phong lưu sao? Nữ tử như thế không phải loại người dùng sắc đẹp làm việc có thể so sánh, Diệu Âm cô nương là nữ thần trong lòng ta!" Vũ Lưu Ly sùng bái nhìn bóng người mờ hồ kia, làm gì có bộ dáng trang chủ đệ nhất trang.

"Không trách Lưu Ly thương thức nàng, ta cũng rất thương thức nữ tử như vậy, nếu như có thể kết làm tri kỷ với nàng khẳng định là việc may mắn trong nhân sinh!" Phong Hạ Kỳ thờ dài, nói.

Người duy nhất trong phòng không nói gì chính là Phong Dục Hiền, hiện tại đang gắt gao nhìn chăm chăm bóng người kia, thanh âm sao lại giống Niệm Niệm vậy? Hay là Diệu Âm cô nương vốn chính là Niệm Niệm? Phong Dục Hiền tự hỏi.

Mà lúc này công tử hung hăng nhìn ánh mắt khinh thường của mọi người trong đại sảnh, thỉnh thoảng còn có người thảo luận, làm cho công tử cảm thấy chưa từng mất mặt thể này đổ hết lửa giận lên trên người Diệu Âm cô nương, hận không thể ở tại chỗ giết chết nữ tử trong bức rèm che mới có thể giải hận.

"Bất quá chỉ là loại người ti tiện ngay cả mặt mũi cũng không dám lộ..." Nam tử hung hăng vừa nói vừa xông lên đài chuẩn bị vén lên bức rèm che, để hắn ta có thể bắt được nữ tử làm hắn ta mất hết mặt mũi, nhưng lời hắn ta còn chưa nói hết, trong miệng đã bị người ta ném vào một chén trà, lập tức răng cửa bị đánh rớt hai cái, bàn tay hắn ta chuẩn bị vén rèm che cũng bị một hạt đậu phộng không biết từ chỗ nào bay ra đánh cho tàn phế.

Kỳ thật Lưu Ly Niệm chuẩn bị tự mình động thủ, nhưng không nghĩ rằng lại có người giúp mình, ánh mắt nhìn về phía ghế lô lầu hai, người có thể đi vào lầu hai Trần Vĩ các không phải cũng quý, xem ra hôm nay nàng còn gặp được người tốt.

Trong ghế lô, Vũ Lưu Ly thu hồi tay vừa ném chén trà: "Lại dám mở miệng vũ nhục nữ thần của ta, quả thật đáng chết, chỉ là Phong Dục Hiền, sao ngươi lại ngăn cản, có lẽ hôm nay ta đã có thể nhìn thấy bộ mặt thật của nữ thần?"

Phong Dục Hiền ném qua một ánh mắt sắc lạnh, Vũ Lưu Ly ngoan ngoãn hơn bất cứ ai, thật sự thì bằng hữu của hắn rất đáng sợ, nên cẩn thận mới tốt.

"Kéo ra ngoài, sau này người này không được phép bước vào Trần Vĩ các!" Thanh âm trong bức rèm vẫn dễ nghe, nhưng lại mang theo vài phần lạnh lẽo. Quân sự cẩn thận tranh thủ lời người ra ngoài, lúc kéo đi còn thêm mấy đá, sau đó ném người này cùng đám gia đình ra khỏi cửa Trần Vĩ các.

Tiểu nhị Trần Vĩ các làm việc gọn gàng, chỉ một lát liền thu dọn xong đại sảnh, lần nữa sắp xếp ổn thỏa vị trí cho công tử thanh tú, không có loại người như vậy quấy rầy, giờ phút này tất cả mọi người trông mong nhìn nữ tử sau bức rèm che, rất sợ bỏ qua thanh âm động lòng người.

"Hôm nay thù khúc tên là (Mệnh mộng)." Thanh âm thanh thúy không nhiều lời, chỉ nói tên khúc hát sau đó tiếng đàn truyền ra từ bức rèm che.

"Trời sinh ta tài tất hữu dụng, ngàn vạn lần đừng ức hiếp thiếu niên nghèo.

Thất bại cũng muốn sinh anh hùng, không sợ thể nhân cười ta điên.

Hảo hán không đề cập tới anh dũng năm đó, chỉ muốn hỏi người hiền hay không.

Ung dung nguy trang yêu hận, có ai chân chính có thể buông lời.

Từ đại giai không, sắc tức là không. Trong mắt tất cả đều là yên chi.

Say ở bụi hoa, cười đau lòng. Ai tới thâm tình ôm nhau cùng ta.

Vì người động lòng, vì người ngậm tưng. Một khúc hát vang kể rõ nội tâm.

Lúc đến mãnh liệt, đi lúc nghĩ thông suốt. Nhân sinh chỉ là một giấc mộng đẹp, nhân sinh chỉ là một giấc mộng đẹp.

Trời sinh ta tài tất hữu dụng, ngàn vạn lần đừng ức hiếp thiếu niên nghèo.

Thất bại cũng muốn sinh anh hùng, không sợ thể nhân cười ta điên.

Hảo hán không đề cập tới anh dũng năm đó, chỉ muốn hỏi người hiền hay không.

Ung dung nguy trang yêu hận, có ai chân chính có thể buông lời.

Từ đại giai không, sắc tức là không. Trong mắt tất cả đều là yên chi.

Say ở bụi hoa, cười đau lòng. Ai tới cùng ta thâm tình ôm nhau.

Vì người động lòng, vì người ngậm tưng. Một khúc hát vang kể rõ nội tâm.

Lúc đến mãnh liệt, đi lúc nghĩ thông suốt. Nhân sinh chỉ là một giấc mộng đẹp, nhân sinh chỉ là một giấc mộng đẹp."

Tiếng xướng khúc trong bức rèm cũng không lớn, nhưng cảm giác lọt vào tai lại tuyệt diệu nói không nên lời, trong ngũ tạng lục phủ, như bị vuốt qua, không một chỗ không dễ chịu. Mỗi lỗ chân lông, như ăn quả nhãn sẫm, không một lỗ chân lông không sáng khoái. Đến lúc sau dần dần càng xướng càng cao, đột nhiên rút một mũi nhọn, như một đường dây thép ném về phía chân trời, không khỏi âm thầm tán dương. Càng làm cho người ta tán dương là, ý cảnh thủ khúc này, chỉ sợ cũng là chuyện vừa rồi, từ khúc như thế e là chỉ có trên trời mới có thể nghe.

Phảng phất qua thật lâu, mọi người mới phục hồi tinh thần lại, sau đó toàn bộ Trần Vĩ các đều là tiếng vỗ tay như sấm, còn nam tử thanh tú ngồi ở chỗ ngồi hai mắt rung rung nhìn nữ tử trong rèm che, hắn chỉ cảm thấy nhân sinh tương lai tràn đầy phương hướng! Khi hắn thành quan viên được người người nịnh bợ, hắn vĩnh viễn không thể nào quên nữ tử đã cho hắn phương hướng cùng dũng khí, thủ khúc đó như là xướng vì hắn sẽ trở thành mộng đẹp của đời hắn.

Chú thích:

Linh bài hát: Mệnh Mộng

[1] Cây bạch dương: là cây thân gỗ, rụng lá, cao khoảng 25m, vòng ôm 50cm, lá tam giác hình trứng. Vỏ cây màu trắng vì có chứa 35% gồm trắng. Vỏ mọc thành lớp như xếp giấy, có thể lấy dao bóc ra như bóc một tấm bìa cứng.

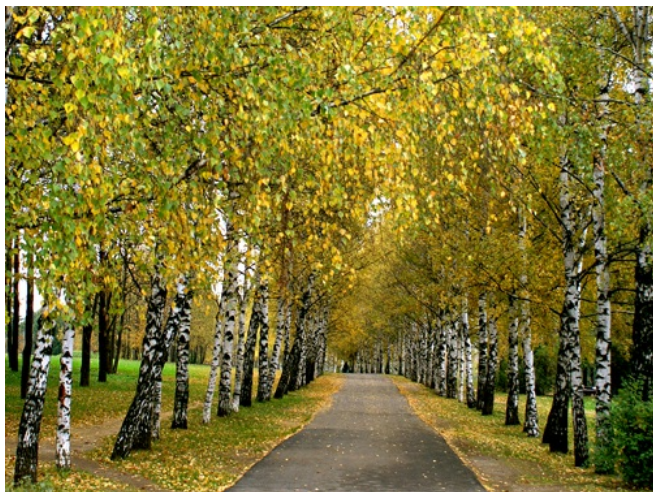
Hoa mọc tụ trên một trục bằng ngón tay như bắp ngô non. Lá mọc đầy trên tán cây, xanh ròn, cứng cáp, đẹp một cách đoan trang. Tháng 10 quả chín, quả cứng nhỏ bẹt, 2 cạnh có

cánh, phát tán theo gió, gieo giống tự nhiên.

Bạch dương thích nắng, chịu lạnh, chịu hạn. Trên đất ẩm, bạch dương phát triển rất nhanh, được coi là cây tiên phong trong việc trồng cây gây rừng.

Bạch Dương được coi là quốc thụ của Nga.

Ảnh minh họa cây Bạch Dương:

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sùng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: Món ăn mới mẻ độc đáo

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Bộ Yến Tử (Trương Phi Yến) - Diễn Đàn

Tâm tình bốn người trong ghế lô giống như một bình nước vừa mới đun sôi, kích động muốn tràn ra ngoài.

Phong Dục Hiền nghe thanh âm từ từ trong bức rèm, đã khẳng định đó chính là Niệm Niệm của hắn, trái tim của hắn, không cách nào ổn định. Nó ở nơi đó nhảy lên, run rẩy, là vì nữ hài kinh tài tuyệt đỉnh, nghĩ đến đây là nữ hài lóa mắt mà mình nhưng nhớ không ngừng, khó có thể kiềm chế.

Còn ba người khác trong ghế lô, tâm tình bình tĩnh bị kích thích như bột nước của hồ nước yên ả, vui mừng nhảy nhót.

"Hay cho một câu trời sinh ta tài tất hữu dụng, ngàn vạn lần đừng bắt nạt thiếu niên nghèo. Tốt! Tốt!" Quân sư Kinh Vô An xưa nay đều là bày mưu nghĩ kế, nghe xong khúc hát này cũng vô cùng bội phục.

"Nhân sinh chỉ là một giấc mộng đẹp, ha ha, Diệu Âm cô nương có thể nghĩ sâu rộng hơn nhiều so với những người kia trong thế gian, lòng dạ như vậy sợ là nam tử cũng rất khó gặp được!" Phong Hạ Kỳ uống một hớp trà lớn, dường như đang dẹp loạn tâm tình kích động của chính mình.

"Quả nhiên không hổ là nữ thần của ta!" Ngực Vũ Lưu Ly pháp phỏng, cõi lòng đầy hân hoan. Sau đó nhìn mặt ba người bằng hữu khác, chua xót nói: "Ồ! Không biết vừa rồi là ai không muốn đến vậy kia, không biết là ai nói ta chỉ lưu luyến nữ sắc, lần này biết rõ chưa!"

"Luu Ly à, cuối cùng coi như huynh cũng tỉnh mất được một lần, có tiến bộ!" Kinh Vô An trêu ghẹo, hẳn ta vốn tưởng rằng nữ tử mà Luu Ly coi trọng chỉ có mấy phần tài hoa thôi, nhưng hiện tại nghe một khúc liên biệt nữ tử này khác với tất cả mọi người, không biết nếu như có thể kết bạn với nữ tử như vậy sẽ có bao nhiêu ngạc nhiên mừng rỡ.

Lúc này ba người không có phát hiện Phong Dực Hiền bình thường căn bản cái gì cũng chẳng thèm ngó tới, về mặt kia có bao nhiêu kiểu ngạo cùng cung chiêu.

Xương xong một khúc Lam U Niệm lui xuống vũ đài trong từng trận tiếng vỗ tay, tất cả mọi người trong đại sảnh hô lớn: "Diệu Âm! Diệu Âm! Diệu Âm!" Nhưng nữ tử phía sau bức rèm không chút lưu luyến ưu thế "Chúng tinh cùng nguyệt", giống như yên tĩnh xuất hiện, không nói một câu thì đã rời khỏi, lưu lại mọi người vẫn chưa thỏa mãn dư vị khúc âm vừa rồi.

Còn nam tử thanh tú dưới vũ đài, cũng tỏ ra kích động chưa bao giờ có, kích động đến mức không biết dùng ngôn ngữ gì để diễn tả nội tâm hẳn ta, chỉ là hô theo mọi người "Diệu Âm! Diệu Âm!" Trong mắt ngậm nước mắt không chịu rơi xuống, có lẽ, đây chính là biểu đạt!

Mặc dù mọi người đều là vì Diệu Âm cô nương mà đến, nhưng không thể không nói món ăn và rượu ở Trần Vĩ các cũng làm cho người ta thêm nhớ dài, lỗ tai hưởng thụ xong rồi bây giờ tất cả mọi người bắt đầu để vị giác hưởng thụ. Mỗi lần Diệu Âm cô nương lên đài, ngày hôm đó Trần Vĩ các cũng sẽ cho ra một phần điểm tâm rất ngon, loại điểm tâm này bình thường sẽ không xuất hiện ở Trần Vĩ các.

Nam tử thanh tú chỉ chọn một chút thức ăn đơn giản nhất, mặc dù hẳn ta cảm thấy sau khi mình nghe Diệu Âm cô nương xướng xong nên rời khỏi, nhưng nếu như hẳn ta đã đến cũng nên nếm thử thứ gì đó ở nơi này, cho dù hẳn ta nếm thử chỉ là thứ đơn giản nhất.

"Tiểu nhị, đây không phải là do ta chọn." Nam tử thanh tú nhìn món ăn và rượu trân quý trên bàn, có chút xấu hổ nói.

"Công tử, đây là do Diệu Âm cô nương mời công tử nếm thử, đa tạ công tử thưởng thức!" Tiểu nhị nói lại những gì quản sự nói cho nam tử thanh tú nghe.

Vốn dĩ nam tử thanh tú chuẩn bị cự tuyệt, tiểu nhị lại nói tiếp: "Diệu Âm cô nương không có ý coi thường, thỉnh công tử không cần nghĩ nhiều, nếm thử mỹ vị của Trần Vĩ các chúng ta, cũng là một chuyện rất tốt đẹp trong nhân sinh!"

Nam tử thanh tú nghe xong mỉm cười, cũng không vì vậy mà câu nệ, hẳn ta vốn muốn nói không có công không nhận lộc, nhưng mà không nghĩ tới Diệu Âm cô nương lại thông tình đạt lý như vậy, cũng đã nói rõ cho hẳn biết mặc dù mời hẳn ta ăn cơm nhưng không có ý xem thường.

"Làm phiền tiểu nhị ca thay ta cảm ơn Diệu Âm cô nương." Nam tử thanh tú nói cảm tạ sau đó bắt đầu thưởng thức mỹ vị Trần Vĩ các, quả nhiên là một chuyện tốt đẹp trong nhân sinh. Còn người chung quanh đều có vài phần hăm mộ nam tử thanh tú, suy cho cùng người có thể khiến Diệu Âm cô nương chiếu cố, sao có thể không khiến người ta hăm mộ?

"Tiểu sư muội, từ khúc hôm nay của muội thật là tốt!" Lam U Niệm trở lại gian phòng ở lầu ba, Quý Tam liền hấp tấp đến nịnh hót.

"Tam ca học những thứ bùi tai này từ khi nào vậy?" Lam U Niệm mở một ngăn tủ trong phòng, lấy ra một ít đồ ở bên trong.

"Ồ? Tiểu sư muội muốn làm thạch hoa quả à?" Hai mắt Quý Tam tỏa sáng, từ sau khi ăn thạch hoa quả tiểu sư muội làm, nhưng mà vẫn chưa thỏa mãn. Mặc dù tay nghề tiểu sư muội cực tốt lại hết sức lười, căn bản lúc bình thường sẽ không làm những thứ này, hiếm thấy ngày hôm nay hẳn có lộc ăn?

"Không phải, làm cho khách ở lầu hai." Lam U Niệm đánh vỡ ảo tưởng tốt đẹp của Quý Tam.

"Cái gì? Muội không phải làm cho Tam ca sao? Tiểu sư muội, muội không thể thiên vị, mặc dù vừa rồi những người kia giúp muội, nhưng nếu như không có bọn họ, Tam ca cũng sẽ bảo vệ tiểu sư muội. Tiểu sư muội, muội không được thiên vị!" Quý Tam bắt khẩn nói.

Lam U Niệm không để ý Quý Tam chít chít méo mó, một mình nghiêm túc làm thạch hoa quả. Bất luận người ở lầu hai xuất phát từ ý gì mà trợ giúp nàng, nàng cũng sẽ bày tỏ. Không phải nàng thiện lương mà là thông qua những thứ này đến thăm dò có phải những người kia có ý kiến đối với Trần Vĩ các, có ý kiến với Diệu Âm hoặc là có ý kiến với Vô Tình công tử trong chỗ tối. Nếu không có là tốt nhất, nếu như có, cho là dựa vào cố cứu nàng để đạt được mục đích của chính mình, nàng có thể chuẩn bị thật sẵn sàng.

Qua rất lâu Lam U Niệm làm được khá khá thạch hoa quả đẹp mắt mà ngon miệng, Quý Tam vội vã sắp lại, cây quạt bình thường là vật bất ly thân cũng bị hẳn vứt qua một bên.

Lam U Niệm cầm lấy một phần thạch hoa quả vị ô mai đưa cho Quý Tam: "Đây nè, vị ô mai huynh thích nhất!"

"Ta biết tiểu sư muội là tốt với Tam ca nhất, ngay cả khẩu vị Tam ca thích nhất cũng nhớ, quả nhiên nhà có sư muội, ta có cả thiên hạ!" Quý Tam vừa ở một bên than thở vừa thưởng thức thạch hoa quả trên bàn, miệng lại không ngừng.

"Đề quản sự vào, ta có chuyện đề ông ta đi làm!" Lam U Niệm quay về phía Lam Phong ẩn trong bóng tối, nói.

Trong nháy mắt quản sự được Lam Phong đưa tới, Lam U Niệm căn dặn xong liền để ông ta rời khỏi.

"Cộc cộc!" Tiếng gõ cửa vang lên, đã dùng xong bữa bốn người dừng lại nói chuyện phiếm.

"Đi vào!" Phong Dực Hiền nói, hẳn nghe được tiếng gõ cửa bên ngoài là của Âm Nhất.

"Chủ tử, quản sự Trần Vĩ các cầu kiến!" Âm Nhất nói, ần theo lẽ thường chủ tử sẽ không bao giờ gặp, nhưng vẫn nên thông báo một tiếng có lẽ sẽ tốt hơn.

Phong Dực Hiền còn chưa nói gì, Vũ Luu Ly lại hưng phấn lên tiếng trước: "Mau mời vào đi, nghe nói quản sự rất quen thuộc với Diệu Âm cô nương!"

"Cho ông ta vào đi!" Phong Dực Hiền nói, nếu như Diệu Âm cô nương chính là Niệm Niệm, vậy thì gặp gỡ tên quản sự này cũng không có sao.

Quản sự cung kính đi vào ghế lộ, cúi chào bốn người trong phòng, không nhìn nhiều cũng không lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, nói: "Tiểu nhân thay mặt Diệu Âm cô nương đến đây, cảm tạ các vị công tử giúp đỡ, đây là điểm tâm làm riêng cho các vị công tử, còn phiền các vị công tử không cần ghét bỏ."

Sau khi quản sự nói xong liền bùng ra một cái đĩa thạch hoa quả tinh xảo đáng yêu, trong suốt, màu sắc rực rỡ, vừa nhìn đã rất muốn ăn, hơn nữa mấy người họ đều là người trên người, nhưng cũng chưa bao giờ thấy thứ này, không khỏi có chút ngạc nhiên. Còn khi Phong Dực Hiền nghe nói đó là do Niệm Niệm tự mình làm, trong nháy mắt có xúc động muốn cướp lấy.

"Là do Diệu Âm cô nương tự mình làm? Đây là cái gì? Ta chưa từng nhìn thấy." Vũ Luu Ly nhìn đĩa điểm tâm khiến người ta chảy nước miếng hỏi.

"Hồi công tử, Diệu Âm cô nương nói đây là thạch hoa quả, do Diệu Âm cô nương tự mình sáng tạo, có thể thưởng thức sau khi dùng bữa." Quản sự giới thiệu xong chuẩn bị rời đi,

dù sao chuyện mà chủ tử giao cũng đã hoàn thành.

Âm Nhất kiểm tra phát hiện không có độc, mấy người họ bắt đầu thưởng thức. Bỏ thạch hoa quả vào trong miệng ngậm, cảm giác nhún nhảy lại óng ánh trong suốt, thật sự là tuyệt diệu không nói nên lời, năm loại màu sắc là năm loại hương vị, chua, ngọt, lạnh, đắng, tầng tầng khác nhau, khiến cho người ta vẫn chưa hết thèm.

Mấy người họ đều là người cao cao tại thượng, nhưng lúc ăn cũng mang theo vài phần sốt ruột như khi con, khi Vũ Lư Ly đang chuẩn bị ăn cái thứ bảy, lại phát hiện Phong Dực Hiền đã bụng đi thạch hoa quả còn dư lại trong đĩa, ba người nhìn mà lòng cực kỳ ngứa ngáy.

"Phong Dực Hiền, huynh đừng như vậy, huynh là loại người tham ăn đó sao? Chớ lãng phí, nhanh cho ta!" Vũ Lư Ly vận công chuẩn bị cướp đoạt.

"Đừng vậy, Lục đệ, đầu bếp trong phủ của đệ còn hơn xa hoàng cung, đừng tranh đoạt cùng hoàng huynh!" Lúc này Phong Hạ Kỳ quyết đoán đứng cùng một phía với Vũ Lư Ly.

"Vương gia, thạch hoa quả ăn nhiều không tốt, Vương gia không thể ăn nhiều!" Ngay cả Kinh Vô An cũng bắt đầu nghĩ biện pháp tranh đoạt, thật sự thì thạch hoa quả ăn quá ngon lại mới mẻ độc đáo, mặt nạ gì đều vứt xuống.

Đáp lại ba người bọn họ chính là, Phong Dực Hiền vận khinh công nhảy khỏi cửa sổ chạy mất, ai bảo khinh công của hắn là tốt nhất?

Ở trên đường Phong Dực Hiền cầm điểm tâm trong tay nhìn, nhớ tới đó là do Niệm Niệm làm, không biết tại sao lại không nỡ ăn, nghĩ tới ba người kia ăn thật nhiều, lại cảm thấy trong lòng vô cùng không thoải mái. Một vị Minh Vương cứ như vậy bụng điểm tâm bay trở về vương phủ, đám ám vệ sợ run ba cái.

Ảnh minh họa thạch hoa quả (quả đông):

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Vương ma ma tìm có

Editor: Bộ Yển Từ (T. Phi Yên) - Diễn Đàn

Trở lại U Niệm các, Lam Vũ và Lam Khúc đang nằm chán chờ tiểu thư nhà mình, cảm thấy rất bất mãn việc tiểu thư một mình đi chơi mà không dẫn bọn họ theo.

"Tiểu thư, người trở về rồi?" Lam Vũ nhìn thấy tiểu thư từ cửa sổ bay vào, vội vàng tiến lên pha trà cho nàng.

"Ừ, không có ai đến gây phiền phức chứ?" Mặc dù Lam U Niệm rất có lòng tin với Lam Vũ và Lam Khúc, nhưng An di nương không phải chủ tử an phận, nhất định sẽ nghĩ biện pháp gây sự với nàng, nàng và bà ta chậm rãi chơi đùa. Chỉ là nơi này không có Internet để liên lạc không có khoa học kỹ thuật, chỉ có người thật biểu diễn thăng hê miễn phí, không phải là một chuyện chơi vui sao? Coi như đang xem người thật biểu diễn cũng rất tốt. Nếu như An di nương biết tất cả những chuyện bà ta làm lại bị Lam U Niệm xem là tạp kỹ, không biết sẽ tức giận thành bộ dạng gì.

"An di nương không có đến, nhưng lão phu nhân trong phủ lại phái người đến, khí thế vô cùng hung hăng." Lam Khúc cũng không vì thân phận là tỳ nữ mà tự ti, trực tiếp ngồi cạnh Lam U Niệm nói.

"Hừm? Lão phu nhân?" Trong mắt Lam U Niệm lóe lên u quang, nói tới vị tổ mẫu(1) này nàng thật sự không thích, lão phu nhân này đã từng luôn không ưa gì mẫu thân Hà Tiểu Nhiên của nguyên chủ, cho rằng Hà Tiểu Nhiên không thể sinh con còn chiếm mất nhi tử của mình, sau đó lại càng không thích Lam Mặc Huyền, cho rằng chỉ là một người ngoài lại muốn thừa kế Lam phủ. Sau đó nữa chính là vô cùng chán ghét Lam U Niệm, cho rằng Lam U Niệm là sao chổi, rõ ràng biết đám người An di nương bắt nạt Lam U Niệm, nhưng cũng mở một con mắt nhắm một con mắt.

[1] Tổ mẫu: bà nội

"Đúng vậy, xem ra vị lão phu nhân này rất ghét tiểu thư, lại muốn tiểu thư mỗi sáng phải đi thính an." Mặc dù tính cách Lam Khúc trầm ổn, nhưng nói đến chuyện này vẫn không khỏi tức giận, tiểu thư nhà nàng cao quý cỡ nào, lại phải đi thính an lão thái bà già dối đó, quả là khinh người quá đáng.

"Lam phủ này sao lại có nhiều người cặn bã như vậy, không bằng để Lam Phong một đao giải quyết hết đi, nếu không lại bị khinh bỉ!" Ở trong lòng Lam Vũ, tiểu thư nhà mình là tốt nhất, tất cả mọi người nên đau nên cung chiêu cung kính, nhưng từ khi đến Lam phủ, lại có chuyện gì đây.

Lam Vũ vừa mới nói xong, đột nhiên Lam Phong xuất hiện trước mắt bọn họ, vẫn là dáng vẻ lạnh như băng nhưng trộn lẫn sát khí: "Tiểu thư, cần đi giết sao?"

Lam U Niệm ra hiệu cho Lam Phong ngồi xuống, thấy bộ dạng bọn họ đều rất tức giận, không khỏi buồn cười. "Không phải chuyện gì cũng cần giết người để giải quyết, các người quá bạo lực, không có chút đáng về nữ tử."

Trong lòng ba người không khỏi phê bình, tiểu thư người có bộ dáng nữ tử sao? Giết người còn tàn nhẫn hơn bọn họ nhiều, bọn họ tàn bạo như thế này nguyên nhân lớn nhất là do tiểu thư người dạy ra không phải sao?

"Có đôi khi rất nhiều chuyện có thể dùng đầu óc từ từ chơi đùa, không phải tốt hơn à?" Lam U Niệm bắt đầu giáo dục ba người: "Nếu như đầu óc không sánh bằng, lại trực tiếp giết chết cũng không muộn!"

Ba người đều có dáng vẻ quả nhiên là thế, các nàng biết tiểu thư không phải chủ tử có kiên nhẫn, hơn nữa tiểu thư theo đuổi là thực lực tuyệt đối hết thảy âm mưu quỷ kế đều là nói suông, mà tiểu thư của các nàng có thực lực tuyệt đối.

"Tiểu thư, Vương ma ma ở bên ngoài muốn gặp tiểu thư." Thị vệ Trương Lâm ở ngoài cửa bẩm báo, Trương Lâm chính là thị vệ trưởng trong mười lăm thị vệ mà Lam Kiến Quân cho nàng, cũng là người Lam U Niệm vừa ý nhất, cho nên nàng giao vấn đề an toàn trong U Niệm các cho hắn ta.

"Cho bà ta vào đi!" Mặc dù loại người này Lam U Niệm căn bản không để vào mắt, nhưng nếu dám tìm tới tận cửa nàng cũng không có lý do gì để trốn tránh.

Dưới sự hướng dẫn của Trương Lâm, Vương ma ma bên cạnh lão phu nhân đi vào U Niệm các, Vương ma ma vừa đi vừa quan sát sự xa xỉ bên trong, ánh mắt lóe lên vẻ tham lam.

"Lão nô gặp qua Tam tiểu thư." Vương ma ma thi lễ lấy lệ, hiển nhiên không để vị đích nữ Lam phủ vào mắt, làm đáng một chút cũng lười phải làm. Vương ma ma hơi rù mắt, lộ vẻ lờ đờ, bên khóe mắt đầy nếp nhăn, cho thấy dấu vết thăng năm, gương mặt gầy gò mọc đầy vết lõm đốm của lão nhân, cảm dài thái quá, vừa nhìn là một người keo kiệt.

Lam U Niệm cũng không thèm để ý tới sự vô lễ của Vương ma ma, với người không liên quan chỉ cần không trêu chọc nàng, nàng đều sẽ không làm khó người khác.

"Không biết Vương ma ma đến U Niệm các có chuyện gì?" Lam Khúc thấy tiểu thư nhà mình không muốn nói nhiều, đứng bên cạnh hỏi, cũng học dáng vẻ vô cùng không cung kính của bà ta.

Mặc dù Vương ma ma ở trong phủ không là gì, nhưng chỉ bằng bà ta là nha hoàn hồi môn của lão phu nhân, rất được lão phu nhân tín nhiệm, nha hoàn và gia đình trong phủ không ai không cho bà ta vài phần mặt mũi. Hiện tại thì ngược lại, chỉ là một tiểu nha đầu cũng dám xem thường bà ta, quả nhiên là tiểu thư đến từ nông thôn, ngay cả tỳ nữ cũng không biết lớn nhỏ.

"Cũng không có chuyện gì, chỉ là Tam tiểu thư đã về phủ, thậm chí ngay cả chỗ của lão phu nhân cũng không đi bái kiến, buổi sáng cho nha hoàn tới mời lại không gặp mặt tiểu thư, lão phu nhân tự mình phái lão nô đến mời Tam tiểu thư qua đó!" Vương ma ma không nóng không lạnh nói, trách móc Lam U Niệm bất hiếu. Bản thân không đi bái kiến tổ mẫu thì thôi đi, lại còn muốn tổ mẫu tự mình đến mời.

Ý tứ trong lời Vương ma ma nói sao bọn họ lại không hiểu? Nhưng trong lòng họ tiểu thư là quan trọng nhất, lễ phép hiếu đạo khác căn bản không ở trong cân nhắc của bọn họ, hơn nữa Lam phủ từng đối xử như vậy với tiểu thư, các nàng chưa diệt Lam phủ đã tốt lắm rồi. Còn đối với Lam U Niệm mà nói, những danh tiếng buồn cười kia trước giờ nàng không thèm để ý, nếu không cũng sẽ không có ý để người ta biết gương mặt của nàng bị hủy.

"Bốn tiểu thư hôm nay không thoải mái nên không đi thính an tổ mẫu, nếu như truyền nhiễm bệnh cho tổ mẫu thì thật không tốt?" Bản lãnh nói dối không chớp mắt của Lam U Niệm càng ngày càng cao, bộ dáng kia có chỗ nào không thoải mái.

"Căn bệnh của Tam tiểu thư đến thật là kỳ quái." Vương ma ma chăm chọc nói, thật sự rất hận Tam tiểu thư, chẳng trách không được lão phu nhân yêu thích.

"Người có thân phận gì?" Lam Vũ quát lớn, diễn hình tượng tỳ nữ ỷ thế hiếp người cực kỳ giống, thật ra trong lòng lại nín cười không được, vô cùng hưởng thụ loại cảm giác chơi đùa thú vị này.

"Người..." Vương ma ma cũng bị sự xuất hiện đột ngột của Lam Vũ làm cho tức giận, bị dọa đến sững sờ. Dù sao Lam Vũ cũng đã theo Lam U Niệm vài năm, trên người tự nhiên lây nhiễm chút hơi thở trên người chủ tử, nghiêm túc lên vẫn có vài phần dọa người.

"Người cái gì mà người, một lão nô tài cũng dám ở trước mặt tiểu thư không biết lớn nhỏ, trước mặt tiểu thư người có phần nói chuyện sao? Hừ!" Lam Vũ bắt đầu blah blah giáo huấn Vương ma ma, bộ dáng hung hãn đó cũng khiến Trương Lâm chấn động, quả thật không nghĩ tới tỷ nữ yếu ớt của tiểu thư lại thật đáng sợ.

"Àm ỉ muốn chết!" Khi Lam U Niệm xem cuộc vui cảm thấy đã đủ rồi, trực tiếp nói một câu đẹp yên Lam Vũ, vội vàng trở về hình tượng tỷ nữ có tri thức hiểu lễ nghĩa, nhưng rõ ràng giờ phút này không có ai tin phục mà thôi.

Lam Phong thấy dường như tiểu thư hết sức ghét bỏ Vương ma ma không chịu nhìn rõ tình thế này, nhanh chóng đến bên cạnh Vương ma ma, dùng một tay xách Vương ma ma ra ngoài ném khỏi U Niệm các. Trương Lâm lấy làm kinh hãi, dù sao tốc độ lúc này của Lam Phong quá nhanh, thân thủ còn tốt hơn hẳn ta rất nhiều. Trương Lâm phức tạp nhìn tiểu thư một cái, hẳn ta vẫn luôn cảm giác tiểu thư không đơn giản, không nghĩ tới thậm chí ngay cả tỷ nữ bên cạnh cũng lợi hại như vậy, nghĩ tới đây Trương Lâm càng thêm tôn kính Lam U Niệm.

"Trương thị vệ, nếu người đã vào U Niệm các, thì chính là người của U Niệm các, cái gì nên nói, cái gì nên nhìn người nên hiểu." Lam U Niệm nhìn Trương Lâm nói: "Các người là người của U Niệm các, bọn tiểu thư sẽ không bạc đãi người, càng sẽ không ủy khuất người, nhưng chỉ có một điểm, đó là không được phép phản bội, người có hiểu không?"

Rõ ràng là lời nói vô cùng nhẹ nhàng ôn nhu, nhưng mà tự có một cỗ áp lực ép về phía Trương Lâm, khiến gương mặt đen sẫm của hắn ta che kín mồ hôi lạnh, Trương Lâm quỳ xuống nói: "Nếu Trương Lâm đã là người của tiểu thư, tuyệt đối sẽ không phản bội, Trương Lâm chỉ là thị vệ của tiểu thư."

Một câu nói biểu lộ thái độ của Trương Lâm, hẳn ta nói ra sau này hẳn ta không phải là thuộc hạ của Lam Kiến Quân, mà là thị vệ của Lam U Niệm, sẽ không phản bội.

Lam U Niệm vốn rất hài lòng với Trương Lâm, hiện tại xem ra đúng là nàng không có nhìn lầm người, thị vệ trung thành và thông minh đích thực rất tốt, Lam U Niệm sử dụng cũng yên tâm hơn nhiều.

"Rất tốt, đi xuống đi, bất kỳ người nào ở U Niệm các cũng không thể bị bắt nạt, xảy ra chuyện gì bọn tiểu thư sẽ thay người chịu trách nhiệm." Lời này của Lam U Niệm cũng là cho Trương Lâm quyền lợi, nếu như An di nương tìm tới gây chuyện, chỉ biết một mực nhường nhịn không phải phong cách của nàng.

Đối với chuyện có một chủ tử bao che khuyết điểm như vậy, sau này Trương Lâm càng thêm tận tâm lo liệu mọi chuyện trong U Niệm các.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sùng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Đến tìm có (1)

Editor: Bộ Yến Tử - Diễn Đàn

"Ta muốn xem xem, Tam tiểu thư Lam phủ có bao nhiêu mặt mũi, lại muốn lão thân tự mình đến mời!" Ngoài U Niệm các, một lão nhân già mạnh quai trượng [1] quát lớn thị vệ đang ngăn cản bà ta: "Tránh ra! Lam phủ này còn có nô lão thân không thể vào?"

"Lão phu nhân, không có mệnh lệnh của tiểu thư, cho dù là ai cũng không thể bước vào U Niệm các!" Trương Lâm tận lực ngăn cản lão phu nhân, xuất thân của hắn ta vốn là quân nhân, thật sự rất chán ghét những gia trưởng kiêu nguyệt trong nhà, hơn nữa cũng vô cùng chán ghét lão phu nhân cay nghiệt, cảm thấy cuộc sống của tiểu thư rất khổ sở.

"Không thể vào! Lá gan của sao chổi này thật là lớn, lại dám đối xử với lão thân như thế, đích xác nên đuổi nó ra khỏi Lam phủ!" Lão phu nhân giận đến phát run, ngày hôm qua bà ta nghe nói Lam U Niệm trở về, cho rằng đứa cháu gái này sẽ đến thỉnh an mình, không nghĩ tới cho đến sáng nay cũng không có đến, thậm chí bà ta sai người đến mời cũng không thấy đến. Càng làm cho lão phu nhân tức giận là, tâm phúc của bà ta là Vương ma ma đến mời lại bị đánh, Lam U Niệm quả là làm phản rồi.

"Lão phu nhân không nên tức giận, có lẽ tính tình Tam tiểu thư cũng chỉ là tiểu hài tử, ngày hôm qua còn giáo huấn thiếp thân mà." An di nương vừa thuận khí cho lão phu nhân, vừa châm thêm lửa.

"Phản rồi phản rồi, sao chổi này lại dám không tôn hiếu đạo, người đâu, đập U Niệm các này cho ta!" Lão phu nhân quay về phía sau quát lớn với gia đình đi theo, nhiều năm qua bà ta chưa từng tức giận như thế này.

"Tổ mẫu sao lại tức giận đến vậy?" Thanh âm êm ái từ trong U Niệm các vang lên, Lam U Niệm xuất hiện ở cửa nhìn lão phu nhân trước mắt. Một bộ quần áo màu nâu thêu đầy hoa văn, trên đầu cài châu sai [2] màu vàng, đầu tóc đã trắng như tuyết quá nửa, nhưng đôi mắt ác liệt mang theo vài phần cay nghiệt, ánh mắt hết sức bất mãn nhìn Lam U Niệm, tay cầm quai trượng màu nâu đỏ, được An di nương tự mình đỡ.

Lão phu nhân nhìn Lam U Niệm một thân váy áo ngắn màu trắng dẫn theo hai tỷ nữ khí chất tốt đến trước mặt mình, tru nhả thì lễ một cái, thế nhưng ý cười trong đáy mắt dường như đang chế giễu bà ta, chỉ là một cái sân nhỏ của cháu gái trong phủ cũng vào không được, ánh mắt nhìn Lam U Niệm càng ngày càng không vừa ý.

"Lão thân gánh không nổi tiếng tổ mẫu của Tam tiểu thư, lão thân không có đứa cháu gái không tôn trọng trường bối!" Lão phu nhân mũi vênh lên trời nói với Lam U Niệm.

"Lão phu nhân chuẩn bị đập U Niệm các, là vì sao?" Lam U Niệm vô cùng nghe lời dỗi tổ mẫu thành lão phu nhân, càng không đếm xỉa đến sắc mặt ngày một đen của bà ta.

"Một U Niệm các nhỏ nhỏ thậm chí ngay cả lão thân cũng không thể vào, còn ra thể thống gì! Người đâu, đập cho ta!" Lão phu nhân nhớ tới việc này đã nổi giận, hai cháu gái và cháu trai bình thường nhìn thấy bà ta không có chỗ nào không kính cần, còn đứa cháu gái bà ta không thích nhất lại dám ra vẻ với bà ta.

Lam U Niệm không nói lời nào, lão phu nhân còn tưởng rằng nàng sợ hãi, nhưng lúc gia đình chuẩn bị xông vào U Niệm các vẫn bị thị vệ ngăn lại, thậm chí còn bị vứt đi rất xa. Trong lúc nhất thời, những gia đình kia cũng không dám tiến lên nữa, dù sao thị vệ đã rút đao sáng loáng ra.

"Phản rồi, phản rồi!" Lão phu nhân không nghĩ tới mình lại mất hết mặt mũi như thế, gõ mạnh quai trượng xuống mặt đất không ngừng.

"Tam tiểu thư, người còn không mau quỳ xuống tạ tội với lão phu nhân!" An di nương thấy lão phu nhân vô cùng căm ghét Lam U Niệm, trong lòng cực kỳ đắc ý, vội vã cáo mượn oai hùm [3] bắt đầu giáo huấn Lam U Niệm, nếu như Lam U Niệm quỳ xuống, sau này ở Lam phủ còn có người nào để Tam tiểu thư vào mắt?

Khóe mắt Lam U Niệm cũng mỉm cười, nghe xa xa chậm rãi có tiếng bước chân đến gần, thấy An di nương còn không biết thu liễm, trong lòng cảm thấy tuồng vui này càng ngày

càng đẹp mắt.

"Người đầu, đề Tam tiểu thư quỳ xuống cho ta!" Giọng nói hết sức hưng phấn của An di nương vang lên, dường như đã nhìn thấy dáng vẻ Lam U Niệm quỳ trước mặt mình.

"Khí thế của An di nương thật lớn, lại dám bắt nạt Niệm Nhi muội muội, quả nhiên rất giỏi!" Thanh âm vang lên đột ngột, tất cả mọi người nhìn về phía hai người Lam Kiến Quân và Lam Mặc Huyền đứng ở đằng xa, chỉ có trong mắt Lam U Niệm chợt lóe lên sáng tỏ, vừa rồi nàng nghe được tiếng bước chân liền biết đó là Lam Kiến Quân và Lam Mặc Huyền đến, cho nên lùi động thủ đầu cùng An di nương.

Trong mắt An di nương chợt lóe lên hoảng loạn, quả thực bà ta không nghĩ tới sẽ để cho Lam Kiến Quân nghe được lời mình nói, chỉ sợ hình tượng từ mẫu dịu dàng cát công tạo dựng lên trong nội tâm Lam Kiến Quân đã sụp đổ.

Lão phu nhân nhìn thấy con trai mình đến, giống như nhìn thấy chỗ dựa vững chắc, lại nhìn thấy Lam Mặc Huyền đi theo bên cạnh Lam Kiến Quân, độc ác lườm Lam Mặc Huyền một cái, nhưng mà lúc này Lam Mặc Huyền đã không phải tiểu hài tử nhiều năm trước. Hắn đã từng thấy lão phu nhân kén cá chọn canh với mẫu thân, lại chỉ có thể nhìn, còn bây giờ hắn đã trưởng thành đã có thể bảo vệ muội muội.

"Lão gia!" An di nương đến trước mặt Lam Kiến Quân thì lễ, chuẩn bị giải thích.

"Lá gan của ngươi càng lúc càng lớn, khẩu trừ bạc ba tháng, sau này nếu còn dám làm khó Niệm Nhi, đừng trách ta nhẫn tâm!" Căn bản Lam Kiến Quân sẽ không nghe An di nương giải thích, lúc ông nghe thấy lời An di nương nói thì rất tức giận, ông nghĩ kỹ nếu như con gái lại bị người ta khi dễ, sau này chỉ sợ Niệm Nhi càng thêm oán hận người phụ thân này.

"Mẫu thân đến nơi ở của Niệm Nhi làm gì?" Khiến trách An di nương xong, Lam Kiến Quân quay sang nói với lão phu nhân. Thực ra, lão phu nhân không phải mẹ ruột của Lam Kiến Quân, mẹ ruột của Lam Kiến Quân mất sớm, năm đó lão phu nhân được nâng lên làm bình thân, nuôi dưỡng Lam Kiến Quân dưới gối. Tuy lão phu nhân đã từng có hài tử, nhưng ở địa phương dơ bẩn như hậu viện vẫn không bảo vệ được. Mặc dù mẫu tử hai người không phải rất tốt nhưng cũng có chút tình mẹ con, cho nên Lam Kiến Quân vẫn rất tôn trọng người nẫu thân này.

"Hừ! Tam nữ nhi của ngươi đúng là vô cùng tốt, thậm chí ngay cả lão thân cũng không được vào viện tử, còn đã thương Vương ma ma bên cạnh lão thân." Lão phu nhân châm chọc nói, khắp nơi đều đang chỉ trích Lam U Niệm vô lễ.

Lam Kiến Quân nhìn Lam U Niệm một cái, nàng tưởng rằng với tính tình của Lam Kiến Quân chắc chắn sẽ trách phạt hoặc là trách cứ nàng, nhưng không nghĩ tới ánh mắt Lam Kiến Quân nhìn nàng không có nửa phần trách cứ, trái lại càng như một phụ thân bao dung đứa con gái chơi đùa ầm ĩ, mắt Lam U Niệm chợt lóe rồi thu hồi.

"Được rồi, mẫu thân có điều không biết, đây là lệnh của nhi tử, cho phép thị vệ chỉ nghe mệnh lệnh Niệm Nhi, không để người khác chưa qua thông báo bước vào U Niệm các." Lam Kiến Quân đỡ lão phu nhân: "Mẫu thân cũng biết rõ chuyện mà Niệm Nhi gặp phải trước đây, nhi tử không muốn để chuyện như vậy xảy ra, là nhi tử cân nhắc không chu toàn."

Lam Kiến Quân ôm tất cả lên người mình, dù sao cũng là lệnh của ông, không thể trách Lam U Niệm, nhưng người sáng suốt đều có thể nghe được Lam Kiến Quân bao dung Lam U Niệm.

"Ngươi đừng lúc nào cũng bao dung nó, một điểm hiếu đạo cũng không có, từ hôm qua trở về có từng đến chỗ lão thân thỉnh an chưa, quả nhiên là từ nông thôn trở về? Một điểm lễ nghi cũng không có!" Lão phu nhân nhìn con trai mình bao che cho Lam U Niệm, càng nhìn càng thấy chán ghét Lam U Niệm. Mặc dù đứa con trai này không phải rất tốt với người mẹ này, nhưng cũng không kém, chỉ trừ năm đó vì chuyện Hà Tiểu Nhiên mà cãi lời bà ta, hiện tại lại vì con gái của người đàn bà đó mà chống đối lại bà ta lần nữa.

"Mẫu thân thật sự đã trách lầm Niệm Nhi, thân thể Niệm Nhi không khỏe, nhiều năm qua nhi tử chưa từng hoàn thành trách nhiệm của một người cha, cho nên khó tránh khỏi có chút đau lòng, nên để Niệm Nhi ngây ngốc ở trong sân đường bệnh, quả nhiên nhi tử chỉ là vô tướng, nghĩ cái gì cũng không chu toàn, mong rằng mẫu thân chớ trách!" Lam Kiến Quân nói tựa hồ cũng là sự thật, trong mắt cũng ảm đạm vì mình suy tính không chu toàn mà cảm thấy áy náy, dù lão phu nhân hoài nghi nhưng cũng không trách cứ con trai, răn dạy Lam U Niệm vài câu liền bị Lam Kiến Quân đỡ trở về.

Lam U Niệm nhìn Lam Kiến Quân đỡ lão phu nhân rồi đi, trong mắt chợt lóe phức tạp, đối với bảo vệ của Lam Kiến Quân nàng nhìn ở trong mắt, mặc dù không có bị dă động, nhưng trong nội tâm còn lưu lại vài dấu vết, nàng không khỏi cảm khái, nếu là Lam U Niệm trước đây chỉ sợ sẽ rất vui vẻ, dù nàng không nhìn nổi Lam U Niệm trước đây mềm yếu, nhưng từng hâm mộ cái hồn nhiên của nàng, bởi vì coi như lúc còn nhỏ nàng cũng chưa từng có hồn nhiên, người hồn nhiên kết thân duy nhất cũng bị bóp chết.

"Muội muội lại bị uất ức rồi, nếu như lần sau lại có người đến gây khó dễ, trực tiếp để thị vệ đánh, ca ca chịu trách nhiệm cho muội." Lam Mặc Huyền dắt Lam U Niệm trở lại U Niệm các, nói với muội muội nhà mình.

Trương Lâm đi theo sau lmg nghe xong mỉm cười, nụ cười này vừa vặn để Lam Mặc Huyền thấy được: "Trương Lâm, ngươi cười cái gì?"

"Đại thiếu gia, thật sự là bởi vì lời Đại thiếu gia nói giống y hệt tiểu thư nói với thuộc hạ." Trương Lâm hồi đáp, thiếu gia và tiểu thư không hổ là huynh muội, dáng vẻ bao che khuyết điểm rất giống nhau.

"Đúng vậy, chúng ta là huynh muội!" Lam Mặc Huyền nghe Trương Lâm nói trong lòng có vài phần vui vẻ, điều đó làm cho Lam Mặc Huyền cảm giác mình lại gần muội muội thêm một chút.

"Chỉ là, Niệm Nhi muội muội phải nhớ kỹ, cho dù là ai trong phủ đều không thể bắt nạt muội." Lúc này Lam Mặc Huyền nghe được lời nói lớn lối của An di nương, trong lòng rất khó chịu.

"Hả? Cho dù là ai sao?" Lam U Niệm cố ý hỏi.

"Đương nhiên, cho dù là ai!" Lam Mặc Huyền vỗ ngực bảo đảm.

"Nếu như là lão phu nhân?"

"Bà ta vốn đã không thích muội và ta, yên tâm đánh, ca ca gánh cho muội, nhưng đừng đánh chết người." Lam Mặc Huyền không có chút cảm giác bất hiếu của một đứa cháu. Nhưng chính là bộ dáng này lại làm cho Lam U Niệm thấy ấm áp, cũng để Trương Lâm cảm thấy sao thiếu gia lại thay đổi thành người thích bạo lực rồi?

"Nếu như là Lam Tướng quân thì sao?" Lam U Niệm biết rõ còn có hỏi, cũng không phải cần một đáp án, chỉ là trêu chọc ca ca ảm áp này mà thôi.

"Phụ thân sẽ không làm vậy, nếu quả thật phụ thân hồ đồ, ca ca cũng sẽ đứng về phía muội." Lam Mặc Huyền không có nửa phần do dự, nói.

Chú thích:

[1] Quái trọng: gậy; ba-toong.

[2] Châu sai: thoa/ trâm bằng ngọc.

[3] Cáo mượn oai hùm: ví những người thích dựa vào quyền uy của người khác rồi lên mặt.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sùng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Đến tìm có (2)

Editor: Bộ Yến Từ - Diễn Đàn

"Thật sự là gia môn bất hạnh." Lão phu nhân ngồi trên giường êm trong sương phòng [1], dáng vẻ vô cùng đau đớn.

An di nương ở bên hầu hạ, hầu hạ lão phu nhân vô cùng tốt, vừa bưng trà đưa nước vừa an ủi, thấy lão phu nhân càng chán ghét Lam U Niệm và mẫu thân nàng thật không hiểu chuyện, tiện thể bắt mẫn nhi từ. Có nữ nhân tốt đẹp ở bên cạnh hầu hạ, lại còn mấy từ nữ hiểu chuyện ngoan ngoan, tại sao lại luôn quan tâm đến người ngoài Lam Mặc Huyền cùng sao chối Lam U Niệm?

"Lão phu nhân đừng nóng giận, tức giận làm hại đến thân thể không đáng đâu. Bây giờ Tam tiểu thư rất được lão gia yêu thích, có chút không hiểu chuyện." An di nương ngồi bên cạnh lão phu nhân khuyên nhủ, thế nhưng thật lòng thật dạ hay giả dối thì không thể nào biết được.

Nghe An di nương khuyên nhủ, lão phu nhân càng thêm giận: "Hừ! Ý vào nhi từ ta yêu thích liền dám không coi trọng bối ra gì? Nó như vậy gọi là không hiểu chuyện sao?"

Vương ma ma thu được ánh mắt của An di nương, quý xuống trước mặt lão phu nhân, nói: "Lão phu nhân quản lý cái nhà này, Tam tiểu thư ở Lam phủ lại dám trách mắng lão nô, hơn nữa còn dám không cho lão phu nhân bước vào tiểu viện, nào có đem lão phu nhân ngài để vào mắt. Nếu như còn tiếp tục như vậy, người bên ngoài sẽ nói quy củ Lam phủ thế nào?" Trên gương mặt tím xanh già nua của Vương ma ma đầy nước mắt nước mũi, xem ra vẫn có chút bi thảm.

"Hừ! Lam phủ ta không có tiểu thư như vậy, nếu như nó còn dám vô lễ, nó nên cút ra khỏi Lam phủ cho ta." Lão phu nhân kéo Vương ma ma, nhìn hình dạng tỷ nữ thiếp thân bên cạnh mình, ít nhiều gì vẫn còn ghi hận Lam U Niệm.

An di nương nghe lão phu nhân nói xong trong mắt lóe lên đắc ý, ở trong phủ người to nhất vẫn là lão phu nhân, chỉ cần lão phu nhân đứng về phía bà ta, như vậy sau này Lam U Niệm muốn sống cũng sẽ không được dễ chịu, bà ta không cho phép Lam U Niệm sống sót chiếm vị trí đích nữ.

"Lão phu nhân, gần đây Ngân Nhi ở thư đường học tập rất tốt, sáng sớm còn nghe Ngân Nhi nói phải cố gắng đọc sách, muốn tăng thể diện cho Lam phủ và lão phu nhân!" An di nương nói đến nhi từ nhà mình trên mặt mang theo nét từ mẫu hiếm thấy, quả thật khó có thể nghĩ đến nữ nhân có tính mẹ này lại là người tâm tư độc ác.

"Hả? Ngân Nhi lợi hại như vậy à? Không tệ, không tệ, quả nhiên không hổ là con cháu Lam phủ ta." Lão phu nhân nghe cháu trai thông tuệ lại hiểu chuyện, trong nội tâm khó tránh khỏi đắc ý: "Nếu Ngân Nhi đã có bản lĩnh như thế, hơn nữa tuổi cũng không nhỏ, có thời gian để hẳn theo phụ thân hẳn học tập chút sự vụ, sau này kế thừa Lam phủ cũng dễ dàng chút."

An di nương vội vàng đứng dậy thì lễ: "Tạ lão phu nhân!" Bà ta vẫn luôn hy vọng Ngân Nhi đi theo lão gia làm việc, nhưng bên cạnh lão gia chỉ có người ngoài Lam Mặc Huyền. Làm người ta tức giận nữa là, Lam Mặc Huyền không chỉ chiếm thân phận đích trưởng tử, bây giờ còn có quyền uy Xa Kỳ Tướng quân, lại được lão gia bồi dưỡng, nếu như con trai bà ta còn không nghĩ tới biện pháp tranh đoạt, vậy sau này chắc chắn Lam phủ sẽ rơi vào tay Lam Mặc Huyền.

"Hừ! Người đó, chính là quá thiên lương, Lam phủ vốn là của cháu trai ta, chẳng lẽ còn muốn để người ngoài chiếm đi!" Lão phu nhân vẫn rất hài lòng với đứa con dâu phụng dưỡng bà ta nhiều năm "Con ta cũng là hồ đồ, bị Lam Mặc Huyền mê hoặc, lại đặt một người ngoài ở đầu quả tim!"

"Lão phu nhân nói đúng lắm, ta thấy Đại công tử cũng là người không hiểu chuyện, cùng Tam tiểu thư trở về lâu như vậy cũng không tới vấn an lão phu nhân, quả nhiên có chút quyền thế liền không xem lão phu nhân ra gì?" Vương ma ma nhìn đúng thời cơ lại bắt đầu ở trước mặt lão phu nhân khua môi múa mép.

"Nói tới hai huynh muội này thật đúng là có bản lĩnh, một đứa hai đứa đều không để lão thân vào mắt." Lửa giận của lão phu nhân vừa mới bình ổn lại vội lên đỉnh đầu: "Vương ma ma, người dọn nhà bếp đổi thức ăn của tiện nha đầu đó thành đồ chay, không phải nói thân thể không khỏe sao? Ta lại muốn xem xem, thân thể không tốt thế nào?"

Lão phu nhân đối xử với Lam U Niệm như vậy kỳ thật là có một phần vì Lam Mặc Huyền, dù sao bây giờ lão phu nhân muốn đối phó Lam Mặc Huyền vẫn có chút khó khăn, không phải Lam Mặc Huyền yêu thương đứa muội muội này sao? Cho nên lão phu nhân mới khai đao với Lam U Niệm.

"Đạ!" Vương ma ma cúi đầu đáp ứng, phần lớn chuyện trong nhà đều do An di nương quản lý, nhưng lão phu nhân vẫn có quyền lợi tuyệt đối, hơn nữa dù sao thì lão phu nhân cũng là mẫu thân của Lam Kiến Quân, ai dám ngỗ nghịch lão phu nhân? E là cũng chỉ có Lam U Niệm có lá gan đó!

- -

Buổi tối lặng lẽ đến, Lam Khúc nhận com nước trong tay nha hoàn đưa thức ăn trong phủ, khi Lam Khúc mở cái hộp đựng thức ăn ra, sắc mặt bắt đầu thay đổi. Kỳ thật các nàng vốn muốn tự mình làm com, nhưng bởi vì mới vào U Niệm Các ở, cho nên vẫn chưa làm nhà bếp nhỏ, hiện tại chấp nhận ăn thức ăn nhà bếp lớn đưa tới, không nghĩ tới có một số người lại dám không biết phân biệt.

Com nước được mang tới chỉ là hai đĩa cải xanh, một chén cháo loãng không nhìn thấy một hạt gạo. Đây là thức ăn dành cho tiểu thư trong phủ sao, ngay cả com nước của nô bộc thấp nhất trong phủ còn tốt hơn mấy thứ này rất nhiều.

"Quả thực khinh người quá đáng, ta đi thiên những người kia!" Lam Vũ cầm lấy vũ khí chuẩn bị rời khỏi U Niệm các.

"Đứng lại!" Lam U Niệm tựa hồ không thấy mùi chua ngậm của thức ăn, trực tiếp ngồi xuống: "Chỉ sợ những người kia là nữ nhân, người thiên như thế nào?"

Trương Lâm cùng mấy thị vệ vốn đang cảm thấy bất công vì tiểu thư phải chịu đãi ngộ như vậy, nhưng nghe tiểu thư nói chuyện liền đỡ khóc đỡ cười, đây là lời một cô nương có thể nói ra sao? Chẳng qua, tiểu thư không già vờ già lại càng khiến người ta yêu thích.

"Tiểu thư!" Lam Vũ ném trường kiếm, đến bên cạnh kéo kéo cánh tay Lam U Niệm: "Từ khi nào tính tình của người thay đổi tốt như vậy nhỉ? Người ta đã bắt nạt tới đâu rồi!"

"Lam Vũ, tiểu thư cũng không tức giận, sao người lại kích động như vậy, nếu như gây thêm phiền toái cho tiểu thư, ta không tha cho người!" Lam Khúc dùng ngón trỏ điểm nhẹ lên trán Lam Vũ, đối với tính cách dễ kích động của vị tỷ muội này cũng là không có cách nào.

"Ta không phải còn chưa có đi sao, sao lại hung vậy!" Lam Vũ bẹp bẹp miệng.

"Được rồi, ta không mắng người nữa!" Lam Khúc buồn cười nhìn Lam Vũ ăn quả đắng, sau đó quay về bàn cơm hỏi: "Tiểu thư, ta đi Trần Vị các lấy chút thức ăn nhé!"

"Không cần, người và Lam Vũ đi Trần Vị các ăn cơm đi, ta ăn những thứ này được rồi!" Lam U Niệm nói xong bắt đầu ăn, không chút bất mãn vì thức ăn đơn sơ.

"Sao có thể?" Lam Khúc phản bác, bình thường tiểu thư ăn loại nào không phải tinh xảo, hiện tại những thứ này sao tiểu thư có thể bỏ vào miệng.

"Tiểu thư nhà người có gì chưa từng ăn, hơn nữa đừng tưởng rằng sơn hào hải vị là tốt, có đôi khi ăn thức ăn chay sẽ rất tốt cho thân thể." Lam U Niệm giải thích, nàng sợ nếu nàng không giải thích rõ ràng, không biết hai nha đầu này lại có bao nhiêu lo lắng.

Đối với lý luận của tiểu thư nhà mình, Lam Khúc và Lam Vũ tin chắc không nghi ngờ, và lại các nàng cũng biết tiểu thư biết y thuật, hơn nữa còn là người của Y Cốc nên càng thêm tin tưởng. Mà hôm nay thức ăn chỉ có phần một người, nếu tiểu thư đã cần dặn, các nàng cũng từ cửa sau ra ngoài ăn cơm, huống chi các nàng không chỉ ra ngoài ăn cơm, quan trọng hơn là thay tiểu thư đi làm chút chuyện. Dù sao, bây giờ Lam U Niệm luôn luôn ở Lam phủ, rất nhiều sản nghiệp trong kinh thành đều cần hai người làm chân chạy.

Chú thích:

[1] Sương phòng: chái nhà/ hiên nhà.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Cùng nhau dùng cơm

Editor: Bộ Yến Tử - Diễn Đàn

Rõ ràng thức ăn chay trên bàn ngay cả nha hoàn cũng thấy chướng mắt, khó coi khiến người ta cảm thấy tức giận. Nhưng lúc này trong khuê các, Lam U Niệm một mình ngồi trước bàn, thoải mái như đang thưởng thức sơn hào hải vị, ăn uống còn tao nhã hơn Công chúa hoàng gia, làm cho người nhìn nàng ăn cơm cũng thấy đó là một loại hưởng thụ.

Khi đôi tay trắng nõn cầm cái thìa chuẩn bị tiếp tục uống cháo, lại có một bàn tay thon dài đầy vết chai nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng. Lam U Niệm sửng sốt, nàng cảm giác được có người đến cũng biết người đến là ai, cho nên không để ý tới, không nghĩ tới nam tử này lại vô lý như thế!

Phong Dực Hiền cảm nhận bàn tay nhỏ bé trong lòng bàn tay mình, tay nhỏ đến đáng thương, không lớn bằng nửa bàn tay hắn, trắng nõn đến trong suốt, lạnh buốt. Rõ ràng là thời tiết mùa hè ẩm áp, vì sao bàn tay nhỏ này lại vô cùng lạnh lẽo làm hắn đau lòng, Phong Dực Hiền còn muốn ừ ả tay nhỏ, tay nhỏ đã thu về.

Lam U Niệm nhìn nam tử trước mắt nắm bàn tay nhỏ của mình, trong mắt lóe lên đau lòng, hơn nữa vẫn không chịu buông tay, tức giận dùng sức rút tay về.

"Lam phủ cho nàng ăn những thứ này?" Giọng nói của Phong Dực Hiền vốn lạnh như băng nay lại càng thêm lạnh, nhìn bản ăn trước mắt căn bản không thể nào gọi đó là thức ăn.

"Cháo trắng rau dưa, cũng rất tốt!" Mấy lần giao phong, Lam U Niệm rất rõ hắn không có ác ý với nàng, càng không có sát tâm, hơn nữa võ công cao cường, còn là Vương gia một nước. Hắn không có chạm vào ranh giới cuối cùng của nàng thì nàng cũng sẽ không đắc tội hắn.

"Nàng vẫn còn nhỏ, là tuổi đang lớn, sao có thể ăn những thứ này!" Phong Dực Hiền nhìn thân thể suy yếu của Lam U Niệm, đụng chạm nho nhỏ, tựa hồ sẽ vỡ nát.

Lam U Niệm cũng không để ý, thậm chí cảm thấy may mắn vì mình không có gỡ mạng che mặt xuống, xem ra sau này nàng làm chuyện gì cũng cần phải cẩn thận, dù sao người có võ công cao cường trên thế gian này rất nhiều, nàng cũng không phải éch ngồi đấy gặng.

Thấy Lam U Niệm không để ý tới mình, Phong Dực Hiền cũng không để tâm, nếu như là người khác hắn đã sớm một đao giết chết, nhưng người này lại là Lam U Niệm, hắn lại không chút tức giận.

Phong Dực Hiền ngồi ở bên cạnh Lam U Niệm, không nói lời nào, nhưng khi Lam U Niệm chuẩn bị tiếp tục dùng bữa, Phong Dực Hiền lại ngăn lại, cau mày nhìn cháo loãng trên bàn. Hắn hành quân đánh trận nhiều năm, cũng đã ăn rất nhiều thức ăn quê mùa, món ăn còn khó ăn hơn thứ này gấp trăm lần hắn cũng đã ăn qua, nhưng khi thấy Niệm Niệm ăn những thứ này, hắn rất khó chịu.

Lam U Niệm thả cái thìa trong tay xuống, ánh mắt nhìn Phong Dực Hiền đã không còn kiên nhẫn, cho dù là ai, bị làm phiền khi dùng bữa đều sẽ khó chịu.

"Nàng muốn ăn gì?" Phong Dực Hiền dọn cháo loãng trên bàn đi, rõ ràng là Vương gia cao cao tại thượng lại làm chuyện như vậy lại không chút mất tự nhiên, làm cho lạnh lẽo trong hân pha trộn thêm chút nhân khí.

Lam U Niệm không rõ, thật sự cảm thấy nam tử bên cạnh rất kỳ quái, nhưng vẫn hỏi đáp: "Tùy tiện, có thể ăn là được!"

Phong Dực Hiền nghe xong, phản ứng đầu tiên chính là nữ hài trước mắt quá dễ nuôi. Sau này phải nuôi nàng mập mập một chút mới được, nếu không, lúc nào cũng dễ dàng chịu thiệt. Đứng dậy đi đến trước cửa sổ, Âm Nhất lập tức xuất hiện trước mặt Phong Dực Hiền.

"Chủ tử!" Âm Nhất cúi đầu, thế nhưng ánh mắt lại muốn nhìn vào trong phòng.

"Về phủ cho người làm một ít thức ăn mang tới đây, nhanh chút!" Giọng nói khác hẳn lúc này nói chuyện với Lam U Niệm, hiện tại rõ ràng giọng điệu mang theo thiếu kiên nhẫn cùng thúc giục.

Mặc dù Âm Nhất vô cùng phi nhỏ tính hai mặt của chủ tử, thì ra chủ tử cũng là người trọng sắc đẹp, chỉ là nghe nói Lam cô nương đã bị hủy dung, chủ tử còn bảo vệ như vậy, xem ra sau này nữ chủ nhân phủ Minh Vương khẳng định là Lam cô nương.

Âm Nhất dùng tốc độ nhanh nhất chạy trở về phủ, tốc độ nhanh đến mức cho dù là lúc đi bắt kẻ địch cũng không nhanh bằng. Thế nhưng sau này, Âm Nhất thường xuyên dùng kinh công nhanh cực điểm, hơn nữa đều là vì chuyện của Lam cô nương, khiến Âm Nhất phun huyết là những cái đó đều là một ít chuyện nhỏ.

Lam U Niệm nghe Phong Dực Hiền căn dặn, nàng không nghĩ tới nam tử này lại vì mình mang thức ăn tới đây, thật sự là tâm tư khó dò.

Phong Dực Hiền trở lại bàn, vẫn ngồi vào bên cạnh Lam U Niệm, không quá gần cũng không quá xa, có thể nói nắm giữ rất tốt. Lấy một cái khăn tay trên người ra, mở khăn tay thì nhìn thấy điểm tâm tinh xảo đáng yêu được gói bên trong.

Lúc Lam U Niệm nhìn thấy điểm tâm nhân thân có chút trốn tránh, đó không phải là thạch hoa quả hôm nay nàng đưa cho khách nhân lâu hai Trần Vĩ các sao? Tại sao lại ở chỗ Phong Dực Hiền, xem ra những người giúp đỡ nàng hôm nay có lẽ là có Phong Dực Hiền.

"Ăn lót dạ một chút đi." Đặt khăn tay lên bàn, Phong Dực Hiền lấy ra một đôi đũa sạch sẽ gấp cho Lam U Niệm.

Ngón tay trắng nõn của Lam U Niệm cầm lấy thạch hoa quả màu tím, màu trắng và màu tím hỗ trợ lẫn nhau, càng làm nổi bật lên ngón tay tinh xảo của nàng, động lòng người hơn thạch hoa quả nhiều. Cắn thạch hoa quả, cảm giác mềm mại lại dần hồi tràn ngập vị giác.

"Tay nghề nàng rất tốt, thứ này ăn rất ngon cũng rất đặc biệt" Phong Dực Hiền đột ngột lên tiếng khiến nàng ngừng ăn, im lặng không lên tiếng.

"Bắt tay vào làm những thứ này chỉ sợ rất hao tâm tốn trí, sau này nàng đừng làm nữa, càng đừng làm cho người khác ăn!" Giọng nói của Phong Dực Hiền mang theo vài phần đau lòng, quan tâm cùng ghen tuông bá đạo không thể nhận ra.

Nàng đặt thạch hoa quả trong tay xuống, mắt nhìn thẳng hắn, hắn cũng nhìn thẳng vào mắt nàng, không né tránh, đôi mắt cố chấp như sói, nàng không nhìn thấy bất cứ ác ý gì trong đôi mắt kia.

"Không biết lời ấy của Vương gia nghĩa là sao, tiểu nữ không nghe rõ!" Lam U Niệm khẽ mở rộng lòng, rất kinh ngạc năng lực quan sát của Phong Dực Hiền, không nghĩ tới nàng chỉ lên tiếng đã bị hắn nhận ra.

"Thức ăn đến rồi, đói bụng không?" Phong Dực Hiền đến trước cửa sổ nhận lấy cái hộp màu đen làm bằng gỗ thơm, trở lại bàn bắt đầu bày biện thức ăn. Đối với việc nàng không thừa nhận Phong Dực Hiền cũng không có phản bác, với hắn mà nói, nàng có thừa nhận hay không không quan trọng, quan trọng là không thể để cho nàng đói bụng.

Tuy thời gian không lâu, nhưng mỗi loại thức ăn đều là trân phẩm, chay mặn phối hợp rất tốt, thức ăn nóng hổi tỏa ra mùi thơm. Dù Lam U Niệm biết làm chút thức ăn mới mẻ độc đáo, nhưng nói tới sơn hào hải vị, nàng cũng không am hiểu, hơn nữa nàng vô cùng kén ăn, nhưng vẫn có thể nhìn ra những thức ăn này rất đắt.

Xối com cho Lam U Niệm, còn gấp thức ăn cho nàng, những chuyện này làm hết sức tự nhiên, nhưng lại khó mà tin nổi, giống như hai người là vợ chồng già sống chung rất lâu rồi.

"Nhanh ăn chút đi!" Sau khi Phong Dực Hiền gấp thật nhiều món ăn cho Lam U Niệm, ôn nhu nói.

Mặc dù rất đổi kinh ngạc hành động của Phong Dực Hiền, nhưng Lam U Niệm cũng không nghĩ nhiều, trái lại cảm thấy bầu không khí này rất tốt, nếu như làm bằng hữu cùng Minh Vương Phong Dực Hiền cũng là chuyện tốt. Nhưng nếu như lúc này Phong Dực Hiền biết suy nghĩ của Lam U Niệm chỉ sợ sẽ không trấn định như vậy, hắn không chỉ muốn làm bằng hữu của Niệm Niệm, mà còn hy vọng làm người thân mật nhất.

Mặc dù biết thức ăn không tệ, nhưng khi nếm thử mắt nàng sáng ngời, nếu như nói nàng làm thứ gì đó mới mẻ độc đáo, như vậy những thứ này chính là mỹ thực cổ đại chính tông. Lam U Niệm vốn là người cực kỳ biết hưởng thụ cuộc sống, đã có đồ ăn ngon nhất định sẽ không lãng phí.

Phong Dực Hiền thấy Lam U Niệm rất yêu thích, trong lòng cũng cao hứng, chuẩn bị trở về thương cho đầu bếp trong phủ. Nếu như đầu bếp trong phủ Minh Vương biết bọn họ làm mỹ thực cho Vương gia nhiều năm đều không được một câu tán thưởng, bây giờ bởi vì Lam U Niệm ăn vui vẻ mà được thưởng, không biết sẽ thương tâm hay là khổ sở.

Lúc Lam U Niệm dùng cơm, Phong Dực Hiền cũng không khách khí cầm lấy một cái chén khác ăn cơm, Lam U Niệm nghĩ, những món ăn này đều là của người ta, nàng hình như không có tư cách gì để nói, cứ mặc hắn.

"Nơi này cũng không có người khác, nàng tháo khăn che mặt xuống sẽ tiện dùng cơm hơn!" Phong Dực Hiền thấy nữ hài trước mặt, dù là lúc ăn cơm, lúc nào cũng phải vén một góc khăn che mặt, hắn thấy mà đau lòng.

Lam U Niệm âm thầm lờm một cái, nghĩ thầm, nếu như không phải người ở đây, ta phải đeo khăn che mặt sao?

"Không sao, tiểu nữ sợ mình vén khăn che mặt lên sẽ làm cho Minh Vương nuốt cơm không trôi!" Lam U Niệm tựa hồ đang trào phúng, dù sao dung mạo của nàng bị truyền bên ngoài tựa như ma quỷ.

"Sẽ không, nàng rất tốt!" Phong Dực Hiền sẽ không an ủi người, chỉ nói thật, xưa nay hắn không có chú ý dung mạo nữ tử, đẹp xấu đối với hắn mà nói căn bản không có khác biệt, hơn nữa nữ hài trước mặt ở trong mắt trong lòng hắn đều là tốt nhất, đẹp nhất.

Lam U Niệm ngừng chiếc đũa trong tay, sau đó như không có chuyện gì tiếp tục dùng bữa, nàng không nghĩ tới Minh Vương quả thật không giống người thường, không chú trọng bề ngoài.

Dường như sợ Lam U Niệm không tin mình, Phong Dực Hiền đang lo lắng chuẩn bị giải thích, Lam U Niệm lại lạnh lạnh nói một câu: "Tiểu nữ vốn rất tốt!" Trong giọng nói không có cam chịu, là tràn đầy tự tin.

Phong Dực Hiền mỉm cười, nghĩ tới nữ tử trước mặt sao có thể là loại dung chi tục phấn có thể so sánh, trong lòng thấy vui vẻ, thế là Minh Vương vĩ đại của chúng ta ăn nhiều hai chén cơm, hại Lam U Niệm cho rằng đường đường là Minh Vương có phải rất đói bụng?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Lửa giận sáng sớm

Editor: Bộ Yến Tử - Diễn Đàn

Sáng sớm. Nha hoàn trong phủ bụng com nước tới, vẫn là cháo loãng đồ chay, ngay cả Lam Khúc tính tình tốt cũng có kích động muốn giết người.

Trương Lâm đứng ở trong sân nhỏ U Niệm các, nghe Lam Vũ tức giận mở miệng mắng không ngừng, không nhận được cảm thấy bất công cho tiểu thư, rõ ràng là đích nữ Lam phủ, nhưng từ nhỏ đã bị khinh thường, hiện tại thật vất vả Tướng quân coi trọng tiểu thư, không nghĩ tới lão phu nhân và An di nương lại không biết phân biệt.

Gần đây mười lăm thị vệ ở U Niệm các càng ngày càng bội phục tiểu thư nhỏ tuổi nhưng bản lĩnh không nhỏ, hơn nữa tiểu thư không có phách lối với bọn họ, biết quan tâm, tôn trọng bọn họ, còn bọn họ thì chân thật xem tiểu thư là chủ tử, hiện tại chủ tử bị bắt nạt, những thị vệ đều có kích động chống đối. Mặc dù trong phủ không có cất xén thức ăn của bọn họ nhưng lại cất xén thức ăn của chủ tử, điều này làm cho người ta không thể chấp nhận.

Có lẽ thật sự không chịu nổi Lam Vũ lắm lắm, Lam U Niệm đặt chén đĩa trong tay xuống: "Lam Vũ, người nói đi, người muốn như thế nào?"

"Giết các nàng, không, gian dân các nàng, không, trước giết sau đó gian dân, không, tiền dân hậu sát!" Nhìn các loại tư thế trong tay Lam Vũ, một số thị vệ đứng gần Trương Lâm đều đỏ mặt, ánh mắt nhìn Lam Vũ mang theo vài phần sợ hãi.

Còn Âm Nhị đang vận khinh công chạy tới vừa vặn nghe được lời Lam Vũ nói, lao đảo rơi từ đầu tường xuống. Trong nháy mắt tất cả thị vệ đều bay qua, chuẩn bị chế phục kẻ địch tự tiện xông vào U Niệm các, nhưng nhìn thấy đó là người đi theo bên cạnh Phong Dục Hiền, lại nghĩ sao thân thù yếu thế? Mấy thị vệ vây quanh Âm Nhị đều tản ra.

"Lui ra!" Lam U Niệm thấy rõ người đến, lên tiếng.

Chờ sau khi thị vệ lui ra, Âm Nhị lộ ra nụ cười chân chó đến bên cạnh Lam U Niệm, nhưng mà cười còn không bằng không cười, người đã xem một khúc gỗ cười chưa? Âm Nhị nhìn Lam cô nương trước mặt dường như không lay động vì nụ cười của mình, cho nên ngoan ngoãn đặt hộp com trong tay lên bàn đá.

"Lam cô nương, đây đều là những thứ do chủ tử dặn dò." Mặc dù Âm Nhị còn muốn nói nhiều vài câu, lộ diện trước mặt Lam U Niệm nhiều chút, như vậy sau này cũng coi như hấn ta có chỗ dựa, nhưng khi thấy hai tỷ nữ căng thẳng đứng bên cạnh Lam U Niệm, còn lời nói dừng mảnh vừa mới nghe được, Âm Nhị biết điều bay mất.

Dù Lam Vũ và Lam Khúc không biết từ khi nào thì tiểu thư biết nam nhân đó, hơn nữa cũng không hề biết chủ tử trong miệng nam nhân đó là ai, nhưng các nàng rất rõ bổn phận của mình, nên biết nhất định tiểu thư sẽ không dấu giếm các nàng, cho nên Lam Khúc và Lam Vũ không có hỏi, mà là mở hộp com ra.

Khi thấy bữa sáng tinh xảo phối hợp phong phú, Lam Vũ và Lam Khúc vẫn có chút dè dặt nhỏ, dù sao người có thể có đầu bếp như vậy khẳng định có thân phận bất phàm, nhưng hai người chỉ bày thức ăn, một câu cũng không hỏi.

"Cùng nhau ăn đi!" Lam U Niệm nói, mặc dù buổi sáng trong phủ thị vệ đều có bữa sáng, nhưng không có bữa sáng cho Lam Vũ và Lam Khúc, mà bọn họ cũng không phải là lần đầu tiên ngồi chung một bàn ăn com, cho nên không có gì không quen, hoặc là nói từ lúc mới bắt đầu có chút không quen cũng tập mãi thành quen. Nhưng đám người Trương Lâm xem xong lại khiếp sợ không thôi, dù sao thân phận chênh lệch còn ở đó, tiểu thư lại có thể ngồi cùng bàn ăn com với hạ nhân, thì có được mấy tiểu thư thế gia làm được?

Bữa sáng ăn rất nhanh, hoặc là nói Lam U Niệm cố ý ăn rất nhanh, Lam Vũ và Lam Khúc hầu hạ nàng nhiều năm, sớm đã quen nếp sống của tiểu thư cho nên biết tiểu thư có chuyện muốn làm, tự nhiên tốc độ dùng com nhanh hơn rất nhiều.

Chờ sau khi Lam Khúc thu dọn sạch sẽ chén đĩa trên bàn, Lam U Niệm đứng dậy dọn bữa sáng trong phủ đưa tới đặt lên bàn đá.

"Trương Lâm." Lam U Niệm nhẹ giọng gọi.

"Tiểu thư!" Trương Lâm cung kính đứng trước mặt nàng.

"Tĩnh cờ đi ngang qua trước mặt Lam Tướng quân, nhớ kỹ là tĩnh cờ, nhưng phải để Lam Tướng quân nhìn đến người, biết không?" Lam U Niệm cầm lấy cái muỗng khuấy cháo trắng trong chén.

"Dạ!" Trương Lâm nói xong vội vàng rời khỏi, hấn ta biết tiểu thư muốn làm gì? Hừ! Tiểu thư không ra tay các nàng còn tưởng rằng U Niệm các sợ các nàng đấy?

Sáng sớm mỗi ngày Lam Kiến Quân đều có thói quen luyện kiếm, cho nên Trương Lâm không cần hỏi thăm cũng biết Lam Kiến Quân ở đâu. Trương Lâm không có nghĩ cách, lúc hấn ta có ý đến hậu viện luyện kiếm, đúng lúc thấy Lam Kiến Quân mặc áo bào màu xanh giản dị đang múa trường kiếm.

Nơi luyện kiếm ở hậu viện không chỉ là nơi Lam Kiến Quân luyện kiếm sáng sớm, còn là nơi tất cả thị vệ trong phủ luyện võ. Cho nên đối với sự xuất hiện của Trương Lâm, Lam Kiến Quân cũng không thấy ngoài ý muốn, hơn nữa còn có mấy thị vệ khác đang rèn luyện. Chỉ có điều nơi Lam Kiến Quân luyện kiếm là đơn độc, còn đám thị vệ thì luyện ở nơi bên cạnh.

Trương Lâm biết, bây giờ hấn ta đi theo tiểu thư, mà Tướng quân thì vừa hồ thẹn vừa sùng ái tiểu thư, nhìn thấy hấn ta nhất định nghĩ tới tiểu thư, không lâu nữa có thể đến chỗ tiểu thư, chính là như vậy.

Khi Lam Kiến Quân nhìn thấy Trương Lâm, đích xác đã nghĩ đến con gái chịu thua thiệt, nghĩ tới hiện tại con gái xa lánh mình, hứng thú luyện kiếm cũng mất luôn. Buồng trưởng kiếm xuống, Lam Kiến Quân đi đến bên cạnh Trương Lâm, cùng Trương Lâm luyện qua mấy chiêu.

"Mấy ngày nay Niệm Nhi khỏe không?" Lam Kiến Quân vừa so chiêu với Trương Lâm, vừa hỏi.

Trương Lâm cố ý lẩn tránh, bồng chốc không có nhận ra chiêu số của Lam Kiến Quân, chẳng qua hai người chỉ là rèn luyện, cũng không tính là tổn thương thật, nhưng Lam Kiến Quân vẫn cảm giác được Trương Lâm không được tự nhiên.

"Tiểu thư tất cả mạnh khỏe!" Trương Lâm nghiêm túc nói.

Mặc dù Lam Kiến Quân hoài nghi nhưng cũng không biết rốt cuộc là làm sao, nên cầm lấy khăn trong tay Lam Bá lau mồ hôi: "Người luyện tiếp đi!"

"Nếu lão gia lo lắng cho tiểu thư, sao không tới xem?" Lam Bá ý vị sâu xa nói.

"Lam Bá! Ông không biết đâu, Niệm Nhi căn bản không muốn gặp ta, ta đi tới đó chỉ sợ còn có thể làm cho con bé không vui. Chúng quy ta vẫn thận với Niệm Nhi!" Lam Kiến Quân đứng ở trong gió lạnh sáng sớm, mắt lóe lên ưu sầu.

"Lão gia có thể nghe lão nô nói một câu hay không?" Lam Bá phủ thêm áo choàng trong tay cho Lam Kiến Quân, chăm sóc giống như lúc Lam Kiến Quân còn là đứa nhỏ.

"Lam Bá nói gì vậy, trong lòng ta, Lam Bá giống như trường bối." Phụ thân của Lam Kiến Quân cũng không thương ông, lão phu nhân cũng đã từng không quan tâm ông, chỉ coi ông là công cụ tranh sủng, lúc nhỏ chỉ có Lam Bá đối xử tốt với ông.

"Lão gia quả thật đã làm sai, tiểu thư do phu nhân dùng hết tính mạng sinh ra... nhưng chuyện này cũng không thể trách tiểu thư, khi đó tiểu thư chỉ là một đứa bé." Lam Bá nói đến việc này cũng thờ dãi: "Lão gia cảm thấy thận với tiểu thư, hơn nữa lão nô có thể nhìn ra lão gia thật tâm yêu thích tiểu thư, vậy lão gia nên quan tâm tiểu thư nhiều hơn, nói như thế nào cũng là máu mủ tình thâm, tiểu thư chịu khổ nhiều năm, lão gia cũng không thể bởi vì tiểu thư mặt lạnh mà để xuống, nếu lão gia e sợ có lẽ kiếp này khó có thể trở thành cha con thật sự với tiểu thư!"

Lam Kiến Quân nghe Lam Bá nói, chỉ cảm thấy ông nói rất đúng, nếu như ông đã muốn bù đắp cho con gái, thì không thể từ bỏ, đó là con gái của ông! Do ông lạnh nhạt nàng mười ba năm, hiện tại ông chỉ bị lạnh nhạt vài ngày mà thôi, ông cũng đã khổ sở, vậy con gái đã từng...

"Ta biết rồi, Lam Bá, thông báo trong nhà đừng chuẩn bị đồ ăn sáng, ta tới chỗ Niệm Nhi ăn." Lam Kiến Quân nói xong, một mình đi đến U Niệm các.

"Tiểu thư, Lam Kiến Quân đến!" Lam Khúc mang cháo trắng rau dưa ra, có chút hã hê nói với tiểu thư nhà mình.

Lam Kiến Quân đến U Niệm các, thấy mới qua vài ngày ngắn ngủi mà sân nhỏ đã rực rỡ hẳn lên, bên trong đặt rất nhiều kỳ hoa trân phẩm, trang trí tào nhả không mất thanh u, tựa hồ tiến vào nơi này là có thể cảm giác được yên tĩnh.

Trong đình viện, tiểu nữ hài nhỏ xinh ngồi dựa lưng về phía ông, thoạt nhìn vừa nhỏ lại gầy. Chẳng biết tại sao, Lam Kiến Quân nhìn thấy bóng lưng con gái yên tĩnh lại thê lương bỗng nhiên vành mắt ửng đỏ.

Lam U Niệm để chiếc đĩa căn bản không có ăn xuống, đứng dậy, khẽ cúi người: "Lam Tướng quân."

Lam Kiến Quân thu hồi luồng cuồng của mình, giả vờ quen thuộc nói: "Niệm Nhi dùng đồ ăn sáng à?" Càng hy vọng có thể thân cận cùng con gái một chút.

"Đúng vậy!" Lam U Niệm đáp, luồng cuồng vừa rồi của Lam Kiến Quân nàng nhìn ở trong mắt, nhưng không có bất cứ trấn an nào, dù sao nàng không phải là Lam U Niệm khát vọng tình thương của cha.

"Cha cũng chưa ăn sáng, không bằng cùng nhau ăn đi!" Đường đường là Lam Tướng quân, lúc này giọng nói lại mang theo vài phần cẩn thận hỏi nữ hài ngồi ngay ngắn trên ghế đá.

"Lam Khúc, đi lấy thêm bát đĩa!" Lam U Niệm quay đầu nói với Lam Khúc. Lam Khúc đáp lời, trong đáy mắt chợt lóe lên ý cười, tiểu thư thật là lười, không muốn tự mình đầu cúi cùng lão phu nhân liền để Lam Tướng quân đến, tiểu thư vừa vặn vui vẻ xem cuộc vui.

Có thể ăn sáng cùng con gái là chuyện bình thường nhưng Lam Kiến Quân lại thấy rất vui vẻ, vậy mà khi ông cầm lấy bát đĩa chuẩn bị dùng bữa, nhìn đồ ăn sáng đáng thương trên bàn còn không tính là đồ ăn sáng thì nổi giận, cháo loãng bình thường nhất một hạt gạo cũng không nhìn thấy, còn một ít cải xanh cũng đã không còn tươi, trong lòng ông muốn yêu thương nuông chiều con gái, có thể ăn uống ngon lành, thậm chí ăn ưu nhã.

Tình tình Lam Kiến Quân vốn nóng nảy, kéo Lam U Niệm đến phía sau, quét toàn bộ thức ăn và cháo loãng xuống đất.

Lam U Niệm làm như không thấy con giận của Lam Kiến Quân, khoan thai nói: "Lam Tướng quân làm gì vậy?"

"Trong phủ cho con ăn những thứ này?" Lam Kiến Quân thật sự phát hỏa, ông cho rằng ngày đó hồi phủ tuyên cáo thân phận Niệm Nhi với toàn phủ, những người đó nên hiểu được đúng mực, biết chủ tử trong Lam phủ là ai, nhưng ông không nghĩ tới, mới vài ngày những người đó đã dám ở dưới mí mắt ông động kể vạ.

"Như thế nào? Lam Tướng quân đập vỡ chén trà của ta." Lam U Niệm khom lưng nhặt mảnh vỡ đã nghiền nát.

"Cho tới giờ tiểu thư vẫn chưa ăn, sáng sớm hôm nay xem như tốt." Lam Vũ cũng hiểu tiểu thư muốn làm gì nên bắt đầu thêm chút lừa.

"Không phải ta đã nói có chuyện gì thì đến tìm bốn Tướng quân sao?" Lam Kiến Quân giận dữ nói, nhưng cũng không có phát hỏa với Lam Vũ và Lam Khúc, bởi vì ông rất rõ hai tỷ nữ này rất được Lam U Niệm coi trọng.

"Ha ha!" Chẳng biết tại sao, vốn là diễn trò Lam Vũ đột nhiên khóc lên: "Tìm Tướng quân sao? Vậy nhiều lần tiểu thư lâm vào thời khắc sống còn sao không thấy Tướng quân?" Lam Vũ nhớ tới thời điểm mỗi tháng tiểu thư đọc phát thống khổ, nhớ tới lúc tiểu thư xây dựng thế lực lưu lạc trong tình cảnh mưa bão, không biết tại sao lại thấy đau lòng vì tiểu thư.

"Lam Vũ!" Lam Khúc quát lớn, vội vả ngăn Lam Vũ bật thốt lên lời nói tùy hứng, nàng ta biết Lam Vũ thấy uất ức và bất bình vì tiểu thư, cảm giác nàng ta không phải cũng vậy sao? Nhưng tiểu thư của các nàng kiên cường, không cần những thứ này, tiểu thư của các nàng là tốt nhất, cho dù không có phụ thân che chở!

Lam Vũ cũng biết mình phạm lỗi, cẩn thận nhìn Lam U Niệm, thấy dường như nàng không có dấu hiệu tức giận, lau khô nước mắt đứng ở sau lưng Lam U Niệm im lặng không lên tiếng.

Lam Kiến Quân mở to hai mắt nhìn con gái mình, miệng đóng đóng mở mở nhiều lần vẫn không nói nên lời, ông biết tỷ nữ này không có nói dối, thế nhưng ông chỉ cho rằng Niệm Nhi chỉ sống cuộc sống kham khổ chút, không ngờ nghiêm trọng như thế.

"Đến chỗ cha ăn sáng đi!" Lam Kiến Quân muốn nói xin lỗi, lại phát hiện mình căn bản không xứng, muốn an ủi con gái nói sau này sẽ không còn như thế, cha sẽ bảo vệ con, lại phát hiện căn bản ông không có tư cách.

"Không cần, ta đã ăn gần đủ rồi!" Lam U Niệm không có nói dối, nàng thực ăn no, nhưng không phải ăn những thứ này mà là ăn đồ ăn Phong Dực Hiền đưa tới, Lam Kiến Quân nghe lại càng đau lòng, nhìn con gái ăn thiếu thốn, trong lòng càng ngày càng khổ sở.

"Đi điều tra, ta ngược lại muốn xem xem rốt cuộc là do ai làm!" Lam Kiến Quân phản phó, đồ ăn sáng cũng không cần, sẽ chờ ở đây.

Lam U Niệm nhìn đồng mảnh vụn bừa bộn trên mặt đất, khỏe miệng cười lạnh, quả nhiên là chút thủ đoạn không ra hồn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sùng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: An di nương tự làm tự chịu

Editor: Bộ Yến Tử - Diễn Đàn LeQuyDon

Khoảng sân rộng rãi trong U Niệm các được trang trí rất tao nhã, có rất nhiều nha hoàn và nô bộc đang quỳ. Lam Kiến Quân ngồi ở trong đình dùng ánh mắt tràn ngập sát khí trên chiến trường lăng trì đám người hầu quý trên mặt đất, còn Lam U Niệm thì chỉ nhìn thoáng qua rồi thu hồi ánh mắt.

Những người này đều là bia đỡ đạn, nhưng bọn họ cũng vậy không có đặt nặng ở trong mắt. Nàng rời phủ nhiều năm, trong phủ sớm bị An di nương chường khống, trong đám nha hoàn và nô bộc quý trên mặt đất có hơn phân nửa là người của An di nương, nàng dùng những người này khai đao cũng không tội, nếu không bọn họ sẽ cho rằng U Niệm các dễ ợt chết.

"Là ai cản dặn nhà bếp đưa cơm nước khó coi thế này cho tiểu thư?" Lam Bá đứng bên cạnh Lam Kiến Quân, bắt đầu thăm vấn hạ nhân.

Tuy người quý phía dưới cả người run rẩy nhưng vẫn không có ai chịu nói. Dù sao trong mắt bọn họ, Lam Kiến Quân là phu quân của An di nương, hơn nữa trong phủ chỉ có một nữ nhân là An di nương, có thể thấy được thủ đoạn của bà ta. Huống chi chuyện lần này còn do lão phu nhân tự mình cản dặn, coi như lão gia có yêu thương Tam tiểu thư thế nào đi nữa, cũng sẽ không ngỗ nghịch lão phu nhân.

"Trương Lâm" Lam U Niệm nhìn nha hoàn và nô bộc phía dưới, ánh mắt lóe lên ý cười, chẳng qua nụ cười kia quá lạnh. Lam Khúc và Lam Vũ biết, nhất định có người sắp xui xẻo.

"Tiểu thư." Trương Lâm đã luyện công buổi sáng xong trở về bên cạnh Lam U Niệm, cung kính trong mắt làm Lam Kiến Quân hài lòng.

Ngón tay trắng nõn đến trong suốt chỉ về phía một nha hoàn hơn hai mươi tuổi trong góc, Lam U Niệm còn nhớ nàng ta, không chỉ còn nhớ nàng ta, mà còn nhớ rõ từng người từng người đã bắt nạt nguyên chủ. Trương Lâm hiểu ý đi tới áp giải nha hoàn đó lại đây, quý gối xuống trước mặt Lam U Niệm.

"Tam tiểu thư." Ánh mắt nha hoàn quý dưới chân nàng chợt lóe lên một tia khinh thường. Đích tiểu thư này chỉ là một người bị hủy dung không có mặt mũi, hơn nữa nhát gan như chuột, lúc nhỏ nàng ta từng đẩy nàng vào hồ nước, vị tiểu thư này cũng không dám tức giận, chỉ biết khóc sụt sùi.

"Là ai cản dặn người để nhà bếp làm những thứ này?" Lam U Niệm lười biếng tựa vào cột đá trong đình.

"Tam tiểu thư nói gì vậy, nô tỳ không hiểu!" Nha hoàn cúi đầu, nhìn như cung kính nhưng cái gì cũng không chịu nói.

"Trương Lâm, nếu không hiểu, để người ta đánh hai mươi đại bản!" Lam U Niệm vừa nói xong, Trương Lâm đã dặn dò hai thị vệ ở U Niệm các đề nha hoàn xuống đất, bản từ không dùng đánh vào mông nha hoàn.

Khí lực thị vệ vốn rất lớn, hơn nữa đối với chuyện tiểu thư bị bắt nạt sớm nín nhịn một bụng lửa giận, hiện tại đánh chính là trả da sứt thịt.

"A - - Tam tiểu thư, nô tỳ sai rồi, nô tỳ nói! Van cầu Tam tiểu thư tha cho nô tỳ!" Chỉ mới đánh năm bản từ, nha hoàn đã chịu không được, mở miệng xin tha.

Lam U Niệm cho một ánh mắt, thị vệ ngừng lại bản từ trong tay.

"Là lão phu nhân cản dặn, nói Tam tiểu thư sinh bệnh nên ăn chút thức ăn thanh đạm, nô tỳ chỉ dựa theo cản dặn của lão phu nhân!" Nha hoàn kéo nửa người dưới máu tươi đầm đìa, cuống quýt dập đầu.

"Hả? Lão phu nhân cản dặn chỉ làm chút thức ăn thanh đạm sao? Nhưng mà những thứ này khó tránh khỏi quá mức thanh đạm, hừm?" Lam U Niệm dùng chân đá đá mảnh vỡ dưới chân, còn có thể nhìn thấy đồ chay khó coi cùng cháo loãng.

Nha hoàn ấp a ấp úng không dám nói, nhưng Lam U Niệm lại không cho nàng ta cơ hội: "Đánh tiếp đi!"

Lần này, Trương Lâm tự mình đến đánh: "Tam tiểu thư, tha cho nô tỳ đi! Là An di nương cản dặn, là An di nương cản dặn!" Nha hoàn gào khóc nói, lần này Lam U Niệm không có bất kỳ động tác nào, trở mặt nhìn bản từ trong tay Trương Lâm tiếp tục đánh, cho đến khi nha hoàn tắt thở.

Tất cả nha hoàn và gia đình quý trên mặt đất trở mặt nhìn một nha hoàn sống sờ sờ bị đánh chết, hình ảnh đó làm cho tất cả mọi người cảm giác được Tam tiểu thư tàn nhẫn cùng quá quyết, ngấm lại biểu hiện vừa rồi của mình đều cúi đầu càng thấp, rất sợ người tiếp theo sẽ là mình.

"Trương Lâm, độ mạnh yếu trong tay không đủ, dùng thời gian quá lâu." Lam U Niệm nhìn thị vệ kéo thi thể nha hoàn ra ngoài, nói với Trương Lâm

"Thuộc hạ biết sai, lần sau thuộc hạ nhất định sẽ nhanh hơn!" Trương Lâm vừa nói lần sau, làm người quý rạp dưới đất phát run, lần sau? Lần sau là ai? Có thể nào là mình không?

"Lão gia, Tam tiểu thư, nô tỳ nói, nô tỳ nói hết!" Một nha hoàn lập tức lên tiếng, nàng ta rất sợ người tiếp theo chính là mình, cái chết của nha hoàn kia còn hiện lên trước mắt, nàng ta không muốn chết: "Là An di nương cản dặn, hơn nữa cháo của tiểu thư đều được nấu từ gạo nếp năm ngoái, rau dưa là những thứ vứt đi vì bị sâu, đây đều là An di nương cản dặn!"

Có người thứ nhất tố giác, lục tục có nhiều người bắt đầu tố, không ngoài dự đoán của Lam U Niệm, quả thật do An di nương làm. Có điều là An di nương này nhiều năm không gặp, sao lại không có chút tiến bộ nào, dù sao trong trí nhớ nguyên chủ An di nương rất giỏi nhện nhục, hơn nữa còn có thủ đoạn rách nát, hiện tại, chắc chắn, đúng là thất vọng.

Kỳ thật Lam U Niệm không biết, An di nương sốt ruột như vậy là bởi vì nàng chết đi sống lại dọa sợ, hơn nữa bây giờ Lam U Niệm còn có Lam Kiến Quân bảo vệ, Lam Mặc Huyền cũng có năng lực bảo vệ Lam U Niệm, còn ba đứa con của An di nương lại trở thành Lam U Niệm lúc trước, không chiếm được chút quan tâm của Lam Kiến Quân, mặc dù chưa bao giờ được quan tâm. Cho nên An di nương sợ hãi, sợ hãi cố gắng nhiều năm của bà ta sẽ uổng phí, sợ hãi nên làm chuyện gì cũng hơi dẫn độ.

"Trời An đi nương đến đây cho ta!" Lam Kiến Quân vừa nghe, càng thêm tức giận.

"Không cần." Lam U Niệm đánh gãy lời Lam Kiến Quân, cũng làm cho tất cả mọi người sững sờ, không nghĩ tới lá gan Tam tiểu thư lớn đến vậy. Vừa được sủng ái đã dám đánh gãy lời lão gia, lần này khẳng định U Niệm các lại sắp bị lão gia không quan tâm.

"Sao vậy, Niệm Nhi? Con đừng sợ, An đi nương lớn gan như vậy, con muốn xử trí thế nào cũng được!" Lam Kiến Quân không chút bất mãn việc Lam U Niệm đánh gãy lời mình, hiện tại ông cảm thấy chỉ cần con gái chịu nói chuyện với ông là được, quả nhiên nói cái gì.

"Lam Bá, dặn dò người dưới, nếu An đi nương suy nghĩ vì Niệm Nhi như thế, sao Niệm Nhi có thể lãng phí tâm ý của An đi nương." Lam U Niệm ôn nhu nói, tiểu thư khuê các không ngoài thế này, nhưng... "Sau này đồ ăn mỗi bữa của An đi nương cứ dựa theo đó mà làm, ta thấy cơ thể An đi Nương cũng không tốt lắm, ăn chút thanh đạm mới tốt."

"Vâng, tiểu thư nói không sai. Lão nô sẽ an bài xuống, nhất định sẽ để An đi nương hưởng dụng thật tốt." Lam Bá khom người đáp lời, hơn nữa có Lam Bá giám thị, sau này khẳng định thức ăn ngày ngày của An đi nương đều là cháo loãng đồ chay.

"Lam Bá, thức ăn chay thì không cần, mỗi ngày đưa cháo loãng cho An đi nương là được rồi." Thấy con gái nghịch ngợm, Lam Kiến Quân lập tức tùy theo, dường như còn có chút chân chó, nếu như không phải vì hậu trường của An đi nương, ông đã sớm dùng trường kiếm đâm chết bà ta, chỉ là nếu con gái muốn giết An đi nương, nhất định ông sẽ đi hỗ trợ. Kỳ thật trong lúc bất tri bất giác Lam Kiến Quân đã từ từ biến thành nữ nhi khổng, không phải vì ông áy náy với Lam U Niệm, mà là chân chính yêu thích đứa con này.

Lam U Niệm nghe Lam Kiến Quân nói, khoe miệng dưới khăn che mặt hé ra nụ cười, người phụ thân này thật là thú vị... Đáng tiếc...

"Thu Nhi!" An đi nương nhìn chén cháo loãng trên bàn, gọi tỷ nữ thiếp thân của mình.

"Phu nhân, có chuyện gì?" Thu Nhi lập tức chạy vào phòng.

"Chuyện gì thế này? Sao đồ ăn của bốn phu nhân biến thành như vậy? Là ai có lá gan đó!" An đi nương thấy cháo loãng thì một bụng tức giận, bà ta quản Lam phủ nhiều năm, ăn dùng đều tốt, khi nào gặp qua cháo loãng?

"Phu nhân, đó, đó là do Lam Bá tự mình sai người đưa tới, là lão gia căn dặn!" Thu Nhi cẩn thận hồi đáp: "Hơn nữa, Lam Bá còn nói lão gia dặn sau này đồ ăn của phu nhân đều là những thứ này."

An đi nương nắm chặt đôi đũa đến phát run: "Khẳng định là do tiểu tiện nhân đó làm, khẳng định vậy!"

"Phu nhân..." Thu Nhi thấy thần sắc An đi nương không đúng, chuẩn bị khuyên giải, nhưng lại bị An đi nương quát lớn: "Cút ra ngoài cho ta, truyền tin đến phủ Thừa tướng!"

An đi nương nhìn cháo loãng trong tay, trong mắt chợt lóe lên cay độc, nếu người không biết điều, cũng đừng trách ta lòng dạ độc ác!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Buổi tối đến

Editor: Bộ Yến Từ - Diễn Đàn

Đêm tối yên tĩnh, trăng sáng cũng trốn phía sau đám mây đen, không muốn nhìn nhân gian dơ bẩn này.

Lam U Niệm mặc một chiếc áo sơ mi (áo lót) màu trắng đứng trước cửa sổ, gió lạnh ban đêm chậm rãi thổi bay mái tóc dài rơi là tả trên vai, loại gió này rất có phong thái tiên nhân biến mất.

Lam Khúc cầm áo choàng trắng treo trong tủ quần áo, khoác lên bà vai Lam U Niệm, nhìn tiểu thư nhà mình còn không cao hơn mình lại phải bận tâm nhiều chuyện, nàng ta vô cùng đau lòng. Người ngoài chỉ nhìn thấy Vô Tình công tử thần bí và cường đại, nhưng chỉ có người đi theo bên cạnh tiểu thư mới biết cường đại kia đều là dùng máu và cực khổ để đổi lấy.

"Tiểu thư, ban đêm lạnh lắm, nên nghỉ ngơi sớm thôi." Lam Khúc vẫn luôn sợ tiểu thư bị lạnh, bởi vì tiểu thư từng bị đông lạnh rất lâu trong đại tuyết, cho nên chỉ cần bị lạnh sẽ ngã bệnh.

"Lam Khúc, người nói xem đêm nay có thể thấy máu hay không?" Lam U Niệm khép cổ áo lại, nhìn bầu trời tối mịt.

"Vậy phải xem tính nhẫn nại của An đi nương có tốt không." Lam Khúc không quan tâm những thứ kia, cũng không sợ hãi, bởi vì hôm nay Lam Phong đã trở về, nàng ta chỉ quan tâm thân thể tiểu thư.

"Hừ! Xem ra tính nhẫn nại của An đi nương cũng không tốt lắm!" Lam U Niệm đeo khăn che mặt, đồng tử đen nhánh lộ ra lạnh lẽo, nhìn một đám hắc y nhân hòa mình vào đêm tối, từng người từng người tiến vào U Niệm các.

Sau khi Lam Vũ thu dọn xong giường chiếu, đứng ở sau lưng Lam U Niệm, nhìn từng hắc y nhân tiến vào U Niệm các, cảm thán: "Cầm đao sáng loáng như thế, sợ người khác không biết bọn họ sao?"

Vốn Lam U Niệm có chút tức giận nhưng khi nghe Lam Vũ nói cũng chỉ còn sót lại nửa cười nửa mỉa. Dù sao Lam Vũ nói rất có lý, ban đêm trong hành lang ở sân nhỏ U Niệm các đều dốt đèn lồng, mà đao trong tay đám thích khách đó lại vô cùng nổi bật dưới ánh đèn, dù là ai cũng sẽ phát hiện!

"Xem ra An đi nương rất xem thường ta, An Thừa tướng cũng xem thường ta!" Lam U Niệm biết những người này không phải An đi nương tìm đến, mà là Tả tướng Phong Quốc An Thừa tướng phái tới. An đi nương đã không nhận được nên để nhà mẹ đẻ ra tay hỗ trợ, Lam U Niệm tự kiểm điểm lại bản thân, có phải gần đây nàng làm cho người ta cảm thấy chán ghét?

Lúc hắc y nhân xuất hiện ở U Niệm các, Lam Phong đã xuất hiện, thị vệ trong U Niệm các cũng xuất hiện, cùng nhau chặn đường hắc y nhân trong sân, không cho bọn chúng quấy rầy tiểu thư nghỉ ngơi.

Có lẽ hắc y nhân cũng không nghĩ tới nhanh như vậy đã bị phát hiện, dù sao Thừa tướng nói trong phủ chỉ là một tiểu thư mảnh mai không có năng lực, nhưng giờ phút này thị vệ xuất hiện ở chung quanh còn có nữ nhân đứng ở xa xa, ở đâu ra tiểu thư khuê các không có thuộc hạ.

Vừa đối mặt, thị vệ U Niệm các đều xông lên, Lam Phong chỉ đứng ở nơi đó xem nhưng không động thủ. Có thể võ công thị vệ U Niệm các không tính là quá tốt, nhưng dù sao đều là hán tử theo Lam Kiến Quân trải qua chiến trường, ra tay nhanh hơn nửa cực kỳ tàn nhẫn, mỗi một chiêu đều mang tư thế liều mạng. Còn những hắc y nhân kia, võ công không tốt tâm tính bất định, liên tiếp đánh sớm đã bị thương hơn phân nửa, thị vệ U Niệm các lại càng đánh càng có lực.

Có lẽ thấy đánh nhau quá buồn chán nên Lam U Niệm không còn hứng thú để xem, ưu nhã ngáp một cái: "Lam Phong, tốc chiến tốc thắng! Còn nữa, đừng làm hỏng sân nhỏ!"

Lam Phong nghe tiểu thư căn dặn, trong nháy mắt đi đánh nhau, khua trường kiếm trong tay, mỗi chiêu là một bộ thị thể. Đám người Trương Lâm vô cùng khiếp sợ nhìn Lam Phong hoặc là nói nhìn thân thủ giết người của Lam Phong, sau đó còn rất sùng bái!

"Quá yếu!" Giải quyết xong người cuối cùng, Lam Phong lau khô vết máu trên kiếm, hết sức xem thường nói. Quả thực võ công của những người này quá không có phẩm cấp, căn bản không thể so sánh với âm vệ như bọn họ, nếu như không phải tiểu thư căn dặn, năng ta cũng lười động thủ.

Đám người Trương Lâm vô cùng xấu hổ nhìn Lam U Niệm chậm rãi đi từ trong lầu xuống, câu quá yếu của Lam Phong làm cho một đồng đại lão gia bị kích thích, dù sao tuổi của bọn họ còn lớn hơn Lam Phong, lại còn là nam nhân, nhưng võ công lại không tốt như nữ nhân này, quả là có mấy phần ngượng ngùng hoảng sợ.

"Được rồi, võ công cùng thân thủ tốt có nguyên nhân rất lớn từ cố gắng và thực tiễn, các người đã làm rất tốt!" Lam U Niệm nhìn ra được mười lăm người đang cảm thấy tự ti, nếu là thị vệ của mình, nàng cũng phải khích lệ một câu. Nhưng mà, nàng cũng không có nói dối, bọn họ đã tốt hơn đám thị vệ nhà quan bình thường rất nhiều đấy.

"Trương Lâm, chọn một cái đầu xấu xí nhất cắt đi, đưa cho An di nương, nhớ phải làm đẹp để một chút!" Lam U Niệm liếc mắt nhìn thi thể trong sân, sau đó dường như nghĩ đến cái gì đó, trong mắt chợt lóe lên hứng thú, nói.

Khi Lam U Niệm đã ngủ yên, thị vệ trong viện chia ra làm hai, một nửa dọn dẹp thi thể, một nửa đang tìm thích khách xấu nhất, tìm cả buổi cuối cùng cũng tìm được một thích khách không đành lòng nhìn thẳng. Trương Lâm xuất một chiêu cắt đầu lâu của thích khách xuống, nhưng nhớ tới tiểu thư nói làm xinh đẹp một chút, đã như vậy còn làm sao xinh đẹp đây? Trương Lâm rất phiền não.

"Ta biết nên làm gì!" Lam Vũ đi tới bên cạnh Trương Lâm, riu ra riu rít nói, mà khoe miệng của các thị vệ xung quanh đều co quắp, mẹ ơi, người là cô nương sao?

Bởi vì ăn cháo loãng hai ngày, nên cả người An di nương đều có chút mệt mỏi, làm cái gì cũng đều khó chịu. Hơn nữa, Lam Bá còn cắt đứt việc đưa điểm tâm đến chỗ bà ta, coi như bà ta muốn ăn những thứ khác một ít cho đỡ thèm cũng rất khó. Vừa bắt đầu bà ta còn không đồng ý ăn những thứ khó coi kia, nhưng cuối cùng thật sự đói bụng không chịu được, chỉ có thể nhắm mắt ăn cho xong, nhưng chỉ uống cháo loãng có thể có tác dụng sao?

Nửa đêm An di nương nằm ngủ đã rất không an ổn, luôn cảm thấy bên cạnh mình có cái gì, An di nương duỗi tay ra, vậy mà lại tìm được một đồ vật lạnh lẽo, lúc này An di nương giật mình tỉnh giấc. Khi An di nương nhìn thấy đồ vật trong chân của mình, kêu lên thảm thiết, trốn đến cuối giường.

Trong cái chăn xinh đẹp nằm một nam thi không đầu, thi thể đã lạnh, máu tươi ở gáy chảy xuống nhuộm đỏ cả đệm, hắc y mà người kia mặc trên người bà ta rất quen thuộc, đó là hắc dạ phục của thị vệ nhà mẹ đẻ bà ta.

Thu Nhi nghe tiếng kêu thảm thiết của phu nhân lập tức chạy vào buồng trong, khi thấy thi thể trên giường, cũng sợ hãi đến cả người phát run.

"Phu nhân, nô tỳ đi gọi người!" Thu Nhi run rẩy chuẩn bị đi đỡ An di nương.

"Đừng đi, đi gọi quản gia tới đây cho ta! Nhanh đi! Chuyện này không thể để cho người khác biết, có nghe thấy không?" Dù An di nương sợ hãi nhưng vẫn còn chút đầu óc, nếu để cho người ta biết có một nam thi ngủ trên giường của bà ta, không chỉ thanh danh của bà ta bị hủy, e là khi điều tra bà ta cũng thoát không được liên quan.

An di nương hoảng sợ nhìn thi thể trên giường, lại phát hiện tựa hồ trên mặt mình có nước, vươn tay ra sờ nước trên mặt, dưới ánh nến chiếu rọi bà ta phát hiện đó chính là máu. Hơn nữa, càng khiếp người hơn chính là vẫn có từng giọt từng giọt máu không ngừng rơi trên mặt bà ta.

Ngẩng đầu lên, An di nương nhìn thấy ở trên đầu giường của mình có một cái đầu, đầu lâu treo ở đầu giường An di nương nhỏ máu từng giọt từng giọt, gương mặt cực kỳ xấu xí đối diện với An di nương, đôi mắt trợn to lên như đang nhìn bà ta, tất cả mọi thứ làm cho An di nương hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sùng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Thỉnh an

Editor: Bộ Yến Tử - Diễn Đàn

Mưa đầu mùa hè mang theo cái mát lạnh của năm tháng, không ngừng rơi xuống không nhanh không chậm, gột rửa lá cây ngoài cửa sổ sạch sẽ, mưa đầu mùa hè ít đi chút triền miên so với mưa xuân, lại nhiều hơn chút tình cảm mãnh liệt; so với mưa mùa hạ ít đi chút huyền ảo, nhiều hơn một tia nhẹ nhàng khoan khoái, so với mưa thu ít đi một phần thành thực, nhiều thêm vài phần thanh xuân.

Lam U Niệm nhìn cơn mưa nhỏ lá tả ngoài cửa sổ, kích động muốn đi ra ngoài tắm mưa như mấy năm trước, nhưng mới đi tới cửa phòng đã thấy Lam Vũ và Lam Khúc đứng ở đó, vẻ mặt ta bắt được người.

"Tiểu thư..." Lam Khúc bắt đầu đi lên tiếng, tiểu thư giống như một lão nhân đã trải qua tang thương, nhưng tính cách tùy hứng không biết yêu quý chính mình lại chân chính giống như tiểu cô nương, thật sự làm cho người ta quan tâm.

"A, ta không có nghĩ tới ra ngoài nhìn mưa!" Lam U Niệm cười nói, mặc dù nàng có ý nghĩ như vậy, nhưng biết rõ hiện tại cơ thể mình như thế nào, nàng không phải người không yêu quý bản thân.

"Thực sự?" Lam Vũ không tin, thật sự cho tới bây giờ tiểu thư đều không quan trọng cơ thể mình, người có thấy ai mà cơ thể mình trúng kịch độc lại không quan tâm tìm thuốc giải, giống như mình không có chuyện? May mắn thay Đại công tử và sư phụ của tiểu thư vẫn luôn nghiên cứu chế thuốc giải, nếu không dựa vào tính tình tiểu thư thì đã hỏng rồi.

"Nghe nói tối hôm qua An di nương ngắt đi?" Lam U Niệm xòe bàn tay ra hứng lấy giọt mưa lạnh như băng, nhớ tới lễ vật tối hôm qua An di nương tặng cho mình.

"Đúng vậy! Nghe nói rất sợ hãi! Nhưng chuyện này người khác không biết, trừ quân gia trong phủ. Hơn nữa, Trương Lâm nói thì thể là do quân gia xử lý." Lam Vũ vô cùng hưng phấn nhớ tới lúc tối hôm qua ở trong bóng tối nhìn thấy An di nương bị dọa điên điên khùng khùng, bắt luận là ai từng bắt nạt tiểu thư, một người nàng cũng không bỏ qua.

Lam U Niệm không nói, mặc dù thủ đoạn của An di nương tàn nhẫn, từng giết không ít người, nhưng không có chân chính tự mình động thủ, chỉ là điều dùng chút thủ đoạn hoặc là để người khác làm, lần này ngủ một giấc cùng một thi thể, cảm giác của An di nương khẳng định không tệ.

"Mặc Huyền ca ca đang làm gì?" Lam U Niệm nhớ tới vị ca ca khi không có việc liền chạy tới sân nhỏ của mình, chuẩn bị đến chỗ ca ca xem một chút, dù sao kể từ lúc vào ở Lam phủ tới nay, nàng còn chưa qua thăm ca ca.

Lam Khúc ra ngoài hỏi, sau đó về báo lại: "Tiểu thư, hôm nay Lam thiếu gia bị lão phu nhân gọi đi, nghe nói là thỉnh an lão phu nhân buổi sáng!"

"Nếu hôm nay thời tiết tốt, vậy tới thỉnh an lão phu nhân!" Lam U Niệm nói, Lam Vũ và Lam Khúc nhìn mưa nhỏ bên ngoài, thật sự không nhìn ra thời tiết tốt chỗ nào.

Lúc bọn họ đến sân nhỏ của lão phu nhân, Vương ma ma ngăn cản đám người Lam U Niệm ở ngoài: "Tam tiểu thư, xin chờ một lát, để lão nô vào bên trong bẩm báo!"

Lam U Niệm gật đầu, nàng biết bọn họ đang ra oai phủ đầu, xem ra muốn phơi nàng bên ngoài một thời gian, bên ngoài mưa lớn như vậy, thân thể nàng lại không tốt, Lam U Niệm càng ngày càng không thích lão phu nhân, quả nhiên già mà không đứng đắn.

"Lam Tướng quân biết ca ca đến thỉnh an không?" Lam U Niệm biết Lam Mặc Huyền ở bên trong nhất định sẽ bị làm khó dễ, huống chi bên trong còn có An di nương và Lam Nhã Nhã. Còn Lam Kiến Quân thì thật tâm thích đứa con trai này, nếu như biết nhất định sẽ đến.

"Lam Tướng quân không hề biết." Lam Khúc thấp giọng nói, sau đó liếc mắt nhìn thần sắc tiểu thư nhà mình lập tức hiểu ra: "Em để Trương Lâm đi làm!"

Nhìn Lam Khúc chậm rãi lui xuống, Lam U Niệm và Lam Vũ liếc nhau một cái, hai người đều lộ ra vẻ mặt đắc ý nhỏ nhỏ, giống như trò đùa dai của trẻ con vậy, có lẽ chỉ khi ở bên cạnh người mình thật sự yêu thương, Lam U Niệm mới có thể bày ra dáng vẻ chân chính của mình.

Gió lạnh thổi lướt qua, sắc mặt Lam U Niệm vốn tái nhợt nay càng thêm trắng bệch, hơn nữa thân thể gầy yếu kia, từ xa nhìn lại liền có chút ý tứ hàm xúc diễm đạm đáng yêu. Lam Kiến Quân nghe nói con trai bị lão phu nhân gọi tới liền biết nhất định bà ta lại muốn làm khó con trai, mà chắc chắn con trai nề mặt ông nên sẽ không làm quá mức, nhưng đứa bé này là bản thân ông nhìn lớn lên, như là con trai ruột của mình. Lúc Lam Kiến Quân chạy tới sân nhỏ của lão phu nhân thì nhìn thấy dáng vẻ đáng thương của con gái mình đứng trong mưa gió lung lay sắp đổ.

"Niệm Nhi!" Lam Kiến Quân đến bên cạnh Lam U Niệm, dùng cây dù trong tay Lam Bá chặn gió lạnh cho nàng: "Tại sao lại ở chỗ này?"

"Lam Tướng quân!" Lam U Niệm thi lễ, Lam Vũ lập tức tiếp lời: "Tiểu thư đến thỉnh an lão phu nhân, nhưng mà đợi lâu như vậy vẫn không để tiểu thư đi vào."

Lam Kiến Quân kéo tay con gái đi vào trong nhà, nhưng mà tay của con gái lạnh buốt giống như khối băng, càng làm cho Lam Kiến Quân cảm thấy áy náy, Lam U Niệm nhìn tay mình bị Lam Kiến Quân nắm, trong mắt chợt lóe lên chút không rõ, loại cảm giác này, giống với cảm giác ba từng cho cô.

"Lão gia!" Vương ma ma thi lễ, khi bà ta nhìn thấy Lam U Niệm thì khẽ co rúm lại, bà ta không nghĩ tới nếu chỉ có mình Tam tiểu thư coi như xong, thế nhưng còn đưa lão gia tới, vậy thì lão phu nhân khó mà làm khó để Đại thiếu gia.

"Vương ma ma lớn tuổi, vậy mà ngay cả một tiếng thông truyền cũng cần lâu như vậy, theo bốn Tướng quân thấy, xem ra Vương ma ma có thể không cần tiếp tục ngây ngốc tại Lam phủ rồi!" Ánh mắt Lam Kiến Quân nhìn Vương ma ma không mấy tốt đẹp.

"Lão gia, lão nô không có làm khó Tam tiểu thư, lão gia!" Vương ma ma quý xuống nói, bà ta còn phải dựa vào tiền bạc ở Lam phủ để chống đỡ trong nhà, hơn nữa bà ta là người bên cạnh lão phu nhân, ở Lam phủ sống rất tốt, ăn uống cũng tốt, còn rất có mặt mũi.

"Xây ra chuyện gì vậy?" Bên trong phòng truyền đến thanh âm bất mãn của lão phu nhân.

Lam Kiến Quân kéo Lam U Niệm đi vào trong phòng, lần đầu tiên cho lão phu sắc mặt rất khó coi: "Mẫu thân, cơ thể Niệm Nhi vốn không tốt còn đến thỉnh an ngài, tại sao ngài lại để con bé đứng đợi trong mưa phũn gió rét lâu như vậy?"

Lam Mặc Huyền vừa nghe muội muội mình đứng bên ngoài đợi đã lâu, lửa giận ần ần đã lâu đều không nhìn được, hẳn có thể chịu đựng bị lão phu nhân làm khó dễ, dù sao chỉ là nghe vài câu nói khó nghe, làm chút chuyện nhầm chán mà thôi, nhưng muội muội của hắn lại khác, nàng là đích nữ chân chính của Lam phủ, không ngờ lão phu nhân lại quá đáng như vậy.

Bởi vì Lam Mặc Huyền không thể làm gì lão phu nhân, cho nên đá Vương ma ma một cước: "Nếu như Niệm Nhi muội muội ngã bệnh, một nô tì như bà cũng không cần sống nữa!"

Vương ma ma ai ôi một tiếng bị đá ngã xuống đất, lão phu nhân nhất thời giận dữ, hai đứa này đang muốn làm phản sao? Dù do sao chửi này gây họa, vừa rồi Lam Mặc Huyền vẫn còn tốt, nói như thế nào đều không phản bác, nhưng sao chửi này vừa đến lại dám đánh người.

"Lam Mặc Huyền, người lại dám đánh nô tỳ của bà già này, người đặt bà già này ở đâu?" Lão phu nhân quát lớn.

"Đánh rất hay!" Lam Kiến Quân nói ra ba chữ làm cho sắc mặt lão phu nhân thay đổi cực kỳ khó coi, lão phu nhân không có con trai, phải dựa vào đứa con thừa tự này mà ngồi vững vị trí lão phu nhân Lam phủ, bà ta vẫn cho rằng với địa vị của Lam Kiến Quân, bà ta ở ngoài cũng rất có mặt mũi. Hiện tại, người duy nhất lão phu nhân dựa vào chính là Lam Kiến Quân, cho dù có phải thật tâm hay không, bà ta quan tâm nhất vẫn là Lam Kiến Quân.

Nhưng mà lời nói hiện tại của Lam Kiến Quân, giống như đánh vào mặt bà ta, mặc dù con trai không quá thân cận với bà ta nhưng vẫn rất cung kính, nhưng bây giờ... Lão phu nhân có chút bối rối, nếu như đứa con trai này không còn cung kính với bà ta, vậy sau này bà ta ở Lam phủ sẽ không còn uy tín, hiện nay không biết đám người kia đang ở sau lưng cười nhạo bà ta thế nào, không được, tuyệt đối không được!

Lam U Niệm nhìn rõ thần sắc của lão phu nhân, tổn thương một người không hề chỉ muốn thương tổn thân thể người đó mà còn có tim họ, sẽ phá hủy thứ mà người đó quan tâm nhất để ý nhất, đó mới là hành hạ chân chính. Thứ mà lão phu nhân quan tâm nhất chính là danh dự và địa vị còn có người con trai này mà thôi.

Còn An đi nương, Lam U Niệm xem sắc mặt khó coi của An đi nương đang ngồi ở bên cạnh. An đi nương là thật tâm yêu Lam Kiến Quân, còn có ba đứa con của bà ta, ừm, trước tiên nên phá hủy cái gì đây? Vẫn là đi từng bước mới tốt.

Chẳng biết tại sao An đi nương lại cảm thấy một cổ rét lạnh dâng lên sau lưng, khi An đi nương ngẩng đầu lên lại nhìn thấy ánh mắt Lam U Niệm nhìn bà ta chăm chăm như nhìn người chết, ánh mắt kia làm bà ta cảm thấy hoảng hốt, nghĩ đến thì thể tối hôm qua, trực giác của bà ta là chuyện này không thoát khỏi quan hệ với Lam U Niệm, nhưng mà thật sự Lam U Niệm có khả năng lớn vậy sao?

"Con trai của ta từ khi nào lại biến thành như vậy, trong mắt ngươi còn có người mẹ này sao?" Lão phu nhân lấy hiếu đạo tới dọa Lam Kiến Quân.

"Mẫu thân, nhi tử không có chọc mẫu thân tức giận, Mặc Huyền là con trai trưởng Lam phủ, vẫn có quyền lợi dạy dỗ nô tì." Lam Kiến Quân tranh luận, thái độ giống hệt lúc ông không muốn nạp thiếp.

"Lão gia, lão phu nhân không có ý trách tội Đại thiếu gia, sao Tam tiểu thư lại không khuyên nhủ lão gia, gia hòa vạn sự hưng mã!" Vào lúc này, An đi nương cũng không quên kéo Lam U Niệm theo.

"Ai bảo ngươi nói chuyện, đây là thái độ ngươi nói chuyện với Niệm Nhi sao?" Lam Kiến Quân trừng An đi nương một cái, chỉ là với cái nhìn này làm cho mặt An đi nương trắng bệch. Lam U Niệm cười thâm trong bụng, xem đi, nữ nhân ác độc bị nam nhân mình yêu rộng một câu liền khó chịu rồi sao.

An đi nương nhìn nam nhân đứng trước mắt mình, bà ta còn nhớ rõ lần đầu tiên mình thấy nam nhân này liền yêu ông, bà ta khát vọng nam nhân này có thể dùng ánh mắt ông nhìn phu nhân nhìn bà ta một lần, nhưng lại không có, cho nên bà ta phải hao hết tâm tư và thù đoạn chỉ vì muốn làm thiếp, chỉ vì có thể ở bên cạnh nam nhân này. Nhưng đã nhiều năm như vậy, nữ nhân kia đã chết, bà ta cũng vì ông mà sinh ba đứa con, nhưng thậm chí trong lòng nam nhân này vẫn không có bà ta, An đi nương cảm thấy mình giống như chuyện cười.

"Kiến Quân, nói như thế nào thì An nương cũng là phu nhân của ngươi, vì ngươi và mấy đứa nhỏ bận rộn nhiều năm, tại sao ngươi lại có thể nghe theo người khác châm ngòi mà đối xử với An nương như vậy!" Lúc lão phu nhân đang châm ngòi còn cố ý nhìn thoáng qua Lam U Niệm.

"Lão phu nhân nói sai rồi sao? An đi nương không phải là phu nhân chỉ là thiếp!" Khi Lam U Niệm nói đến từ thiếp, quả nhiên nhìn thấy ánh mắt An đi nương lóe lên hận ý cực hạn.

"Không có quy củ, nơi này có chỗ cho ngươi nói chuyện sao?" Bây giờ lão phu nhân nhìn thấy Lam U Niệm thì tức giận, nghe được Lam U Niệm nói chuyện thì cảm thấy không thoải mái. Bà ta cảm giác bây giờ con trai mình bất hiếu đều là do Lam U Niệm châm ngòi ly gián.

"Xem ra hôm nay thân thể mẫu thân khó chịu, nhi tử sẽ dẫn Mặc Huyền và Niệm Nhi trở về." Lam Kiến Quân kéo Lam U Niệm bước chân đi ra cửa, đột nhiên nhớ tới cái gì ông ngừng lại nói vọng lại với lão phu nhân trong phòng: "Nếu như mẫu thân không thích Mặc Huyền và Niệm Nhi, vậy sau này không cần để bọn họ tới nơi này của ngài!"

Bước khỏi sân nhỏ của lão phu nhân, Lam U Niệm giẫy tay mình ra, hiện tại nàng có chút mâu thuẫn, một mặt là bởi vì không phải người của mình đến gần nàng vô cùng muốn giết người, về phương diện khác dường như nàng có cảm giác Lam Kiến Quân cũng không tệ.

Lam Kiến Quân thờ dài trong lòng, đối với chuyện con gái có chút bài xích mình nên không biết nói gì, cho nên mặc dù trong lòng khó chịu nhưng không phải là khó có thể tiếp nhận. Sau này ông cũng sẽ làm một người cha tốt, bất luận kẻ nào đều không thể làm tổn thương con gái ông.

"Niệm Nhi, ông ngoại con sai người đến nói muốn con đến Hà phủ chơi, con có muốn đi không?" Lam Kiến Quân thu lại thần sắc nghiêm túc của mình trên chiến trường, ôn hòa hỏi.

Nghe Lam Kiến Quân nhắc tới chuyện này, Lam U Niệm mới nhớ tới quả thật nàng nên đi đến chỗ ông ngoại một chút, dù sao lão nhân này cũng thật tâm thích nàng, mà nàng cũng xem Hà Thái phó trở thành ông ngoại mình.

"Ừ, ca ca đi cùng sao?" Lam U Niệm biết ông ngoại cũng rất thích Lam Mặc Huyền, mà Lam Mặc Huyền cũng rất thân cận đối đãi với Hà Thái phó.

"Không được, trong quân còn có rất nhiều chuyện phải xử lý, Niệm Nhi đi chơi là được rồi." Lam Mặc Huyền nghiêng nghiêng che cây dù cho Lam U Niệm: "Muốn buổi tối ca ca đến đón muội sao?"

"Muội có thể trở về." Lam U Niệm cự tuyệt Lam Mặc Huyền, dù sao hiện tại Lam Mặc Huyền bề bộn nhiều việc, còn nàng cũng không phải là nữ tử tay trái gà không chặt.

Nhìn theo bóng lưng của Lam U Niệm, Lam Kiến Quân nói với con trai mình: "Mặc Huyền, con nói xem kiếp này vì phụ còn có thể nghe được một tiếng phụ thân của Niệm Nhi không?"

"Cho dù Niệm Nhi muội muội gọi hay không gọi một tiếng phụ thân, muội muội đều là con gái của người, phụ thân ngàn vạn lần đừng để lòng Niệm Nhi muội muội rét lạnh..." Mặc dù Lam Mặc Huyền cảm thấy hết sức tôn trọng phụ thân, nhưng mà cũng rất đau lòng muội muội của mình.

"Vi phụ sẽ không bao giờ..." Lam Mặc Huyền nghe được tiếng thờ dài của phụ thân đi ở phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Cực Sủng Minh Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.